

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFKA

AĞUSTOS 2018 Sayı: 48
Fiyat: 9 TL - KKTC: 10 TL

bi dünya...

ben de nişantası çocuğuyum

Gülse Bırsel • Engin Günaydın • Atıol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Sema Kaygusuz • Şebnem İşigüzel • Sunay Akın • Alper Canıgüz
Akgün Akova • Mahir Ünsal Eriş • Aylin Balboa • Zafer Algöz • Cem Davran • Coşkun Aral • Feyyaz Yiğit • Bedia Güzelce • Nihat Sırdar
Metin Uca • Levent Cantek • Kaan Koç • Gürsel Göncü • Birce Akalay • Can Yılmaz • Levent Erden • Kerimcan Kamal • Nilay Örnek
Gökhan Dağıstanlı • Candaş Tolga • Sefa Sofuoğlu • Başar Başaran • Celil Nalçakan • Çiğdem Canım • Gökhan Çınar
Ranini • Dilan Bozyel • Cem Güventürk • Aslı Akın • Emman Perker • Melda Özer • Gökhan Türkmen

Bir CÜMLE olsam...

Rıdvan Güneş

Ayrılık diye bir şey yok. Bu bizim yalanımız. Sevmek var aslında, özlemek var, beklemek var.

Aşka Dair Nesirler, Ümit Yaşar Oğuzcan, Everest Yayınları, 2017

Salih Bulut

Hem tek başına mavi yeterli olsaydı, niye kendini yedi renkli kuşakla sarsın ki gökyüzü?

Kerem Kahil

Önümdeki yaz bu topraklarda gelincikler kan kırmızı açacaktır.

Şu Çılgın Türkler, Turgut Özakman, Bilgi Yayınevi, 2005

Yasın Altan

Dut ağacının yanından geçip, koklamak isterim hayatı.

Merve Eker

Sonsuz sevdalar taşır sanırdık bu kalp Oysa bir son durak olmalıydı.

Aslıhan Nergiz

Mutlu aileler birbirine benzerler, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır.

Anna Karenina, Lev Tolstoy, İletişim Yayınları, 2013

Özge Yumuşak

Keşke gölgesine razı bir fesleğen olaydım.

Grapon Kâğıtları, Didem Madak, Metis Yayınları, 2000

Tuana Kaya

Gerçekten iyiye mi gidiyor, yoksa zamanla mı alışıyoruz?

Ceren Önder

Yalnızlık paylaşılmaz... Paylaşılsa yalnızlık olmaz.

Dokuza Kadar On, Özdemir Asaf, Yapı Kredi Yayınları, 2015

Zeynep Sayman

Söyle bana, bir tek kişiye duyulan... aşktan... daha acımasız... Bir şey var mı!

Pi, Akiloh Azra Kohen, Destek Yayınları, 2015

Zeynep Kaya

Sevgili dostum, düzeleceğime söz veriyorum; her zaman yaptığım gibi yazgının önümüze çıkardığı her küçük kederi artık eveleyip gevelemeyeceğim ve geçmiş benim için geçmişte kalacak.

Genç Werther'in Acıları, Johann Wolfgang Von Goethe, Can Yayınları, 2016

Sudenaz Paksoy

Kitap bir limandı benim için. Kitaplarda yaşadım. Ve kitaptaki insanları sokaktakilerden daha çok sevdim.

Bu Ülke, Cemil Meriç, İletişim Yayınları, 2005

Mevlüt Gedik

Avuç içi kadar yüzünde, iyice büyüyen kara gözleri şöyle bir değdi geçti yüreğime

Beyoğlu'nun En Güzel Abisi, Ahmet Ümit, Everest Yayınları, 2015

Güliden Özcan

Nereden geliyordu bu çabucak kapıldığım yazma hissi? Eksikliğimden mi yoksa fazlalığımdan mıydı?

Sıla Korkmaz

imkanım olsaydı diye başlayan cümlelerimin, hiçbirini seninle bitmedi.

Ersin Çiftçi

Ben öyle bir kadın istiyorum ki onunla evreni yeniden kurabileyim.

Kabuk Adam, Aslı Erdoğan, Everest Yayınları, 2013

Büşra Özinal

Bilmezler nasıl aradık birbirimizi, Bilmezler nasıl sevdik, İki yitik hasret, İki parça can.

Hasretinden Prangalar Eskittim, Ahmed Arif, Metis Yayınları, 2016

Betül Eren

Kalabalıkların içinde bile yalnızdı. Bir gün, gerçekten yapayalnız kaldı...

Seni anlatan cümle ne? Bir dize, bir kitap alıntısı ya da senin cümleleri mi?
bircumleolsam@kafadergi.com
adresine gönder
eylül sayısında
bu sayfada adınızla yayınlatalım.

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Gitmek cesaret ister ufaklık.
 Gideceğin yer neresi olursa olsun. Sevdiklerinle arana
 mesafe girince varış yerinin hiçbir anlamı kalmaz.
Vedalaşmak da zor iştir biliyor musun?
Oturursun geminin kıçına bakarsın sevdiklerine...
Gittikçe ufalırlar ufalırlar kaybolurlar gözden.
O zaman anlarsın işte;
vedalaşmak asıl kalana değil, gidene koyar.
 Yüz defa söyledim sana hüznü değilim, mizacım böyle.
 Bak şarabımla beraberim çocukluğumdan beri hayaller
 kuruyorum, şarabımdan ayrılmadan hem de.
 Ben şarabımdan ayrılmıyorum o da bana bunca
 gidene rağmen hala hayal kurdurtmaya devam ediyor.
Ne olmuş yani büyük adam olmadıksa,
hayallerimizi satmadık ya!

İlber Ortaylı

çoğunluk “duralım” derken o “ilerliyoruz” dedi...

Fotoğraf: Etem Tem / depophotos

1922 yılı 30 Ağustos'u; Başkomutanlık Muharebesi'nin kazanıldığı, Yunan Orduları'nın askeri ve stratejik anlamda dağılık olarak ricata başladığı gündür. Ricat tekniği çok daha fazla savaş tecrübesine sahip Türk ordularında bile aslında Kurtuluş Savaşı'nın 1921 yılı içindeki safahatında tam anlamıyla öğrenilmiştir. 1922 Ağustos'unda bu nedenle Anadolu'daki ordularının yenilgisi Başkomutan Trikopolis'in tesliminden sonra birliklerin ricati bir kaos ve yangın yarattı.

1 Eylül'de Başkomutanlık emri ordulara ilk hedef olarak Akdeniz'i gösteriyordu, yani sonradan adı Ege Denizi'ne çevrilen denizin kıyılarını...

Ağustos ayı tarihimizde birçok zaferle doludur. Malazgirt, Mohaç ve hiç şüphe yok ki Başkomutanlık Meydan Muharebesi...

30 Ağustos'un Başkomutanı Türkiye Mareşali Mustafa Kemal Atatürk'tür. Bu çok açıktır. Atatürk'ten sonra cumhuriyet döneminin ikinci mareşali Fevzi Paşa'dır ki onun kıdemlisidir, komutan olarak da hocasıydı bir yerde fakat Mustafa Kemal Sakarya'da Meclis'in kararıyla "mareşallik" unvanı "gazi" unvanıyla birlikte verilince bunu İstiklal Harbi komutanları arasında en kıdemli komutana devreder.

Büyük devletlerde 19. asırda çıkan "kurmay eğitimi" diye bir kavram vardır. Biz yeniçeriye, kapıkulunu kaldırıp orduyu yeniden kurarken dünyayla eş zamanlı olarak bu sistemi benimsedik. Kurmay sınıfı Osmanlı'da yabancı dilden matematiğe coğrafyadan tarihe kadar her konuyu bilen, sivillerle teması çok olan bir sınıftı. Dolayısıyla çok bilgiliydiler. Atatürk'ün bir anlamda Türkiye'de sosyal bilimler eğitimine önem vermesi de buradan gelir. Bu bir dehadır işte.

Büyük Taarruz da maalesef yakın tarihimizdeki birçok hadise gibi iyi okunmamış, doğru anlatılmamış ve dolayısıyla anlaşılammıştır. Bu çok tehlikelidir. Türkiye'de yakın tarih külliye dedikodu mevzusudur. Birtakım sivri dilli fakat geri muhakemeli, oldukça cahil insanlar çok zararlı söylemler ileri sürmektedir. Lozan, İnönü Muharebesi, Çerkez Ethem meselesi üzerine söylenenler ortadadır. Elleri evrak yok, olsa da buna bakmaktan aciz, olayları tetkik etmek gibi bir çabaları yok. Becerileri hiç yok. Dedikodu yapar gibi konuşuyorlar sadece. **Tarihçilik sanatçılıktır, edebiyatçılıktır. Fakat oraya gelene kadar çok sıkı bir bilim safhası vardır. Maalesef yakın tarih üzerine yapılan bazı değerlendirmelerde bilime dair hiçbir ize rastlayamazsınız.** Bu çok ayıp. Birtakım cahil tipler dedikodu yaparak tarih konuştuğunu sanıyor.

Büyük Taarruz tamamıyla Atatürk'ün stratejisidir.

Bu umulmadık bir gelişmeydi. Zira Kurtuluş Savaşı'nın başlarında hatta Sakarya Zaferi sırasında dahi birçok ciddi komutan ve Anadolu hareketini destekleyenler merkezi Anadolu, Karadeniz kıyıları, Çukurova ve Doğu Anadolu'yla yetinmenin şimdilik daha gerçekçi bir strateji olduğunu düşünmüşlerdir. İzmir'in ve Bursa'nın kurtarılması idealinin bu kadar çabuk gerçekleştirilmesi Mustafa Kemal Paşa'nın askeri dehasıyla açıklanabilir. İçimizde "Yorulduk" diyenler çoğunlukta idi. Bunlara da "hain" diyemezsiniz. Durum oydu çünkü "Millet yorgun biraz duralım bekleyelim" demeleri gayet normaldi. Ama buna rağmen birileri de çıkıp "Hayır devam edeceğiz" dedi. Bunlar üç kişiydi temelinde: Mustafa Kemal Paşa, Kazım Karabekir Paşa ve Ali Fuat Paşa. Bunlar çok zeki insanlardı ama unutmayalım ki bir imparatorluğun generalleriydiler.

Ve o imparatorluğun -belki yenilgi de var yenmek de var- mirasını paylaşıyorlar. Bunlar gençken yaşlanan komutanlar... Çok tecrübeliler. Öyle bir hayat yaşadılar. Düşünün ki biz Birinci Harbi 4 sene değil 6 sene yaptık! Bu çok önemli. İmparatorluğu yıkan mücadelelerde tecrübe kazanmışlar. Bu memleketi içeriden derleyip toplayabildiler. Etrafındakilerin çoğunluğu "Burada duralım" demesine rağmen Atatürk "ilerliyoruz" demiştir. Aynı şekilde nerede duracağını da o ölçüp, hesaplayıp karar vermiştir. **Adı geçtiğinde gözleri dolan vatani Selanik'i almak istemez miydi? Şüphesiz isterdi.** Ancak o günün şartlarında Trakya'yı almışken durmak, Selanik'e ilerlememek en doğru karardı. Zira Trakya'dan çekilen Yunan ordusu Selanik önünde 3 kolorduyla bekliyordu ve ordumuzun artık savaşacak hali kalmamıştı. Zaman bir kez daha Atatürk'ün doğru karar verdiğini gösterecekti. Atatürk'ün karizmatik otoritesi etrafında oluşan itaat ve hiyerarşi zinciri, o karizmatik otoritenin Sakarya Savaşı'ndan sonra artık rütbe farkıyla teşkilatlanması zaferi getiren en önemli etkenlerden biri olmuştur. Şu çok açıktır: Ne kadar ilerleneceğinden nerede durulacağına kadar Büyük Taarruz tamamıyla Atatürk'ün stratejisidir.

Aslı Alpar

Başar Başaran

hayret

Söylemek yaşamaktan da zor ama ben seni kaçırdım. Rastlamadan birbirimize öylece geçip gittik. Artık ben başa yolcuyum, sen sona yolcusun. Bu vasat tarlanın ortasından şaşacak bir şey görmeden geçiyorum.

Gel de çık işin içinden. Ruhu ölmüş bir şehrin içinden. Sokaklarından, ağaçlarından, sesinin yankılandığı apartman boşluklarından. Zaman kırıntılarını toplayarak, yüzünü değiştirdiğin asansör aynalarından. Bak buradan denize girdim dersin, şurada tellere takıldım, kestirme patikadan eve dönerdim, ilk sigaramı duvarda içtim. Elif'in eteğinin üstünden dokundum dünyaya. Dergileri bitmesinden sakınarak okudum. Çocukluğumdan bir öğlen uykusu buldum. Bisküvinin içini açıp beyazını yedim. Anneannemin bigudileri komodinin üstünde durur. Tavanda bir vantilatör döne döne beni uyutur. Kalemin geçmişe çaldığında ilhamın gelecekte kopmuştur. Bugünle sınanmayan kavramlar avucundan kayıp gider. "Çocuk ve Allah" diyordu Dağlarca, ne dediğini anlarsın. Kaybettiğin hayretin acısını duyarsın. Kainatla ilk kez karşılaşmanın şaşkınlığı dinince geriye ağır bir kanıksayış kalır. Manzaraya sırtını dönerek içilen kadehin kederi yalnızlığında değil, kayıtsızlığındadır. Duruyorum şimdi fark ediyorum. Buraya hayreti düşürdüm de geldim. Onun için bu yazı daha yazarken eskidi.

Oysa seninle ben yeniye her şey de yeniydi. Havaalanlarında koşturmamızı hatırlıyor musun? Dünyayı birbirimize ikram ediyorduk.

Zanzibar'dan çıkıp Tahran'a hayaller kuruyorduk. Senden sonra Ankara bile uzağa gitti. Valizler, vize kuyrukları, başın göğsümde uyuduğun rötarlar. Denize ilk kez girmiş gibi yüzüyorduk. Yengeçlere şaşıryorduk. Uysak sabah olacak diye, sabah olsa gün bitecek diye telaşlanıyorduk. Saat kaçtı daima biliyorduk. Ne desek ne görsek hayret ediyorduk. Aşkın büyüğü bir gözlük gibi tabiatın her rengini bize gösterdiğini o sırada hiç fark etmedik. Dünya zaten böyledir sandık.

Sonra televizyon bozuldu. Önce renkler, giderek sesler azaldı. Ortalama olmaya başladı her şey. Kalbin atışı vaka-ı adiyeye döndü. Sen gidince dünyanın karardığını anlamadım. Karardıkça senin gittiğini anladım. Çünkü ışık azaldığında ıssızlaşıyor insan. Neden akşamüstü bütün vakitlerden daha hüznüldür düşündün mü? Çünkü onda güneşin doğuşunu anımsatan bir yan var. Görüşmecin geldiğinde hapislik büyür. Güneşin nasıl doğduğunu hatırlarsan batışı ağır gelir. Bir ayrılık ete kemiğe bürünmektedir artık.

Senin gidişinin böyle somutlaşması bende zaman aldı. Erkek kadının en temel farkı budur diye düşündüm. **Böyle genellemelere kızsın da kadının aşk acısında daha düzenli bir seyir yok mu? Önce canı yanar, zamanla sızısı azalır, sonra unuttur. Erkeğinki tam tersi.** Özgürlük hissini baskınlığından mı yoksa kibrinden mi bilmem ilk anda seviyor ayrılığı. Sokağın çağrısını olduğundan fazla abartıp bir kuş gibi ferah uyanıyor. O kuşun çaresizliğini sonradan duyuyor. Muhtemelen bir akşamüstü. Gidecek yer yok, pervazlar çürümüş, ekmek artıkları bir ziyafete dönmüyor. O vakit anlıyor havanın karardığını. Pencerelede ışıklar yanıyor. Herkes yemek telaşında, çocuklar okuldan dönüyor, şehre ince

tınısı yayılıyor melalin. Anlıyor kapıların kapandığını. Canı acımaya öyle başlıyor.

Yani ayrılıkta birimiz giderken öbürü dönüyor. Ortada karşılaşırsak ne ala, kısacık bir lahza; gördün gördün, göremedin geçmiş olsun. Söylemek yaşamaktan da zor ama ben seni kaçırdım. Rastlamadan birbirimize öylece geçip gittik. Artık ben başa yolcuyum, sen sona yolcusun. Bu vasat tarlanın ortasından şaşacak bir şey görmeden geçiyorum. Ayçiçekleri çoktan kurumuş, tabelalar bir yer söylemiyor. Menzili olmayan bir yolda giderse gitmek duygusundan gayri bir şey kalmaz insana, baş et bakalım edebilirsen. Edemiyorsun. Hep aklın arkada, ters oturmaktan başın dönüyor. Bir beyhudelik hissidir gelip seni alıyor. O vakit anlıyorsun teorik bir ayrılığın acısını. Bir kadının kararlı, pratik kesinliğinden gelen kuvvetinden yoksunsun. Nasılsa dönerim dedikçe uzaklaşmışsın. Araba da hızlandıkça hızlanıyor. Yazılar ve fikirler tersine yarışmaya başlıyorlar vesselam. **Hiçbir at gerisin geriye koştuğu bir yarış kazanamaz. Kaybettiğini anlıyorsun. Hem koşuyu hem de koşmak isteğini.** Durmak da elinde değil. Başlıyorsun günleri köpüklü sular gibi balkondan aşağıya süpürmeye. Geçtiğin sapaklar o zaman içinde büyüyor. Okuyamadığın tabelaları asr-ı saadet sanıyorsun. Düştün mü kendi aklının oyununa.

Kafadaki kapana kısıldın. İşte gerçeklik böyle kayboluyor. Erkek kendi biçtiği melankoliye hapsoluyor. O yüzden hiçbir kadın aşkından verem olmaz. Erkek olur. Anna Karenina yalnızca bir erkek düşüdü. Bir maraz inşa ettim kendi aptallığımdan. Sonra romanlar, sonra şiirler, sonra şarkılarla acıların içinde kıvranıp durdum. Sanma ki bir dolandırıcılık anlatıyorum. Sahici bir helak oluşun icat ettiğim sebebinden söz ediyorum. Yanlış anlama işin içindeyim bizzat biliyorum.

Her kıvrımında eksilen bir ben var yokluğunun. Artık son safhasına geldim. Hayret makamından kovuldum. Kahreden bir aşinalıktayım. Herkesin dediği, demek istediği, diyeceği belli. Haritalar dünkü gazeteler gibi anlamını yitirdi. Fıkraların sonunda gülümseyecek bir yan yok. İlk cümleden bitiyor kitaplar. Yaz geçiyor, kış geliyor, baharda bilmediğim bir davet yok. Şimdiden yaşamış doğmamış bebekler. Çocuk ve Allah'ta Dağlarca gibi soruyorum, "Bu eller miydi resimleri tutarken uyuyan?" Bir türlü uyuyamıyorum. Yatılı okulda okuyan sensin uyumamayı sen bilirsin. Rüyalardan yorgun dönmekten sabah ezanının ezasından sen anlarsın. Kalkıp pencereden bakıyorum. Caddeleri parlamayan bir şehir. Arka sokaklarından ürkmüyorum. Gemiler dönüyor içinde yolcum yok. Meşguliyetinde payım yok. Aklıma bir şiir düşüyor. "Bir şehrin organ satılan çarşıları kenevir, kandil geceleri bir şehrin buhur kokmuyorsa, yağmurdan sonra sokaklar ortadan kalkmıyorsa, o şehirden öğ almanın vakti gelmiş demektir." Ya alacak bir öcüm kalmadıysa. Şaşırtmazsa eğer beni insanlar, meydanlar, haberler. Söyle ben ne yapayım bu kelimeleri?

bir maskenin altında

BU MASKENİN ALTINDA
ÜZGÜN BİRİ VAR...

...BU MASKENİN
ALTINDA DEV Bİ
SESSİZLİK...

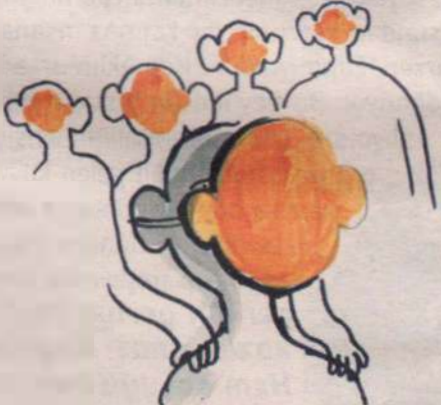
BU MASKENİN
ALTINDA BEN
VARIM...

BU MASKENİN
ALTINDA KÜÇÜK
Bİ ÇOCUK.

BAŞKA BİRİNE
DÖNÜŞMEYE HAZIR
DİJİTAL MASKELER
TAKANLAR VAR...

...BU MASKEYİ TAKARSAM
SİZİN GİBİ OLABİLİRİM
Dİ Mİ LAN?..

BU MASKENİN
'SEN' OLDUĞUNU
SANIYORLAR...

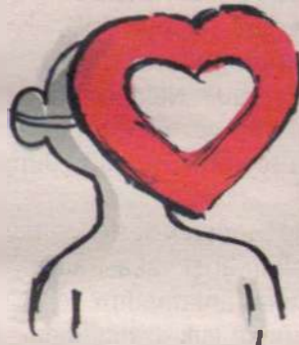
... HALBUKİ SENİ OLDUĞUN
HALİNLE GÖSTERECEK
ŞEFFAF MASKELER
DE VAR...

...BANA BAKTIĞINDA
SENİ GÖSTEREN...

...BAKSAN DA HİÇBİR ŞEY
GÖREMEYECEĞİN
MASKELER VAR...

...BU MASKEDE
SEVİLME
İHTİYACI VAR...

...BU MASKEDE
ONAYLANMA...

...BU MASKENİN ALTINDA
BİZ VARDIK...

...ŞİMDİ YÜZÜ KENDİME
DÖNÜK Bİ MASKEM
VAR...

...Bİ MASKENİN ALTINDA
GERÇEK SENİ ARAYANLAR...

...VE BU NASIL BİR
LANETSE, ARANIZDA
OLABİLMEK İÇİN
DAİMA BU MASKE-
LERE İHTİYACIMIZ
VAR...

Sunay Akın

patlak topla yenilen gol

Nice sanatçı yetiştirmiş Çukurova'nın romantik çocuğu Nihat'ı, Atatürk Parkı'nda oturmuş, kağıtlara bir şey yazarken görürüz. Hüzünlüdür ve içindeki acıyı dizelere dökmektedir.

Babası Adana'da şalgamcılık yapan yoksul bir ailenin çocuğudur Nihat... Okuma yazma bilmeyen anne ve babası okulunu bitirerek "adam olmasını" hayal ederlerken, Nihat burnunu bir kitapçının camekanına dayayıp kitapları seyredecek kadar edebiyat, okuldan kaçıp kanalda akan Seyhan Nehri'nin sularındaki yansımaları resmedecek kadar da resim tutkunudur.

Okul kaçkını Nihat'ın, Kanalköprü'nün kıyısında suya bakıp suluboya resim yaptığı bir gün, kanalda yüzen meraklı çocuklardan biri yanına yaklaşır. İlk o an görür Yılmaz'ı... Sohbet ederlerken, yemekte olduğu

hiyarı uzatır Nihat, üstündeki siyah donundan Seyhan'ın sularının damladığı arkadaşına... Nice sanatçı yetiştirmiş Çukurova'nın romantik çocuğu Nihat'ı, Atatürk Parkı'nda oturmuş, kağıtlara bir şey yazarken görürüz. Hüzünlüdür ve içindeki acıyı dizelere dökmektedir. Kalbinin derinliklerinde, dibe oturmuş bir denizaltı vardır. "Dumlupınar" dır denizaltının adı

ve torpido dairesindeki yirmi iki asker kurtarılmayı beklemektedir. Çanakkale'de yaşanan ve tüm ülkeyi yasa boğan kazadan etkilenerek Adana'nın bir parkında yazdığı şiiri, kentin yerel gazetesi Bugün'e gönderir. Gazetenin sanat sayfasında çıkan bu şiir, genç şair Nihat'ın yayımlanan ilk eseri olacaktır.

Nihat Ziyalan yazdıklarını Cemal Süreya'nın "Yüzü sanki bir yazarın değil de bir gökbilim profesörünün yüzü" dediği Vedat Günyol'a gönderir.

Şair bu benzetmesinde hiç de haksız değildir. Çünkü Vedat Günyol, çıkarmış olduğu "Yeni Ufuklar" dergisinde, yıldızı gelecekte parlayacak nice sanatçıyı keşfederek, ilk eserlerine yer vermektedir. Onlardan biri de Nihat Ziyalan ve kanal kıyısında resim yaparken tanıştığı, öyküler yazan arkadaşı Yılmaz Pütün'dür.

Edebiyatımızda bir kalecinin ağzından yazılmış yegane şiirin altında Nihat Ziyalan'ın imzasını görürüz. Şairin patlak topla gol yiyen, dizi sakat bir kaleciyi anlattığı dizeleri çıkıyor sahaya:

patlak topa vurma sesi
fos fos yankılanıp
geçti yanımdan
aklıma gelmezdi bir gün kaleci olacağım

dizimin sakat olduğunu biliyor hayat

hep soluma atıyor
uçamam, yatamam o tarafa
donuma yapmış bakıyorum
gol olurken

yuh çekmeden önce
aynada kendinle yüzleş seyirci
karınla kavga ettiysen
atıldıysan işinden
hileyle elinden alındıysa özgürlüğün
hincını benden çıkarma

forvette oynadığım zamanı hatırla
verdiğim gol paslarını
sevinçle havaya sıçramanı

sakat sakat maça çıktım
patlak topla gol yiyen kaleci oldum
hurdacılarda parça arayan
kamyonu döndüm

neden görmüyorsun
nişadır değmiş yuhunu
uçarak yakaladığımı

Yeşilçam filmlerinde kötü adam karakteriyle ünlenen, sanat dünyamızın çok yönlü ve altın kalpli ustası Nihat Ziyalan'ın hayatında önemli bir rol oynayan sakatlık ise dizinde değil, kolunda olmuştur. Bunun için sanatçının ilk gençlik yıllarına; Adana'ya geri dönelim. Askerliğini yaptıktan sonra Adana Belediye Tiyatrosu'nda oyuncu olan sanatçı, tiyatronun kapanmasıyla, Asaf Çiyiltepe'nin daveti üzerine Ankara'nın yolunu tutar. **Ankara Sanat Tiyatrosu'nda "72. Koşuş" oyununu oynarken, çocukluk arkadaşı Yılmaz Pütün İstanbul'a çağırır Nihat Ziyalan'ı...** Vedat Günyol'un yardımıyla iyi bir edebiyatçı olabilmek için İstanbul'a giden Yılmaz Pütün, Yeşilçam'a adım atmış ve sinemanın Çirkin Kral'ı olmuştur. Adı afişlerde, büyük puntolarla "Yılmaz Güney" olarak yazmaktadır. Yılmaz Güney oynadığı ve yönetmenliğini yaptığı "At Hırsızı" filminde baştan sona kadar karşılıklı oynayacakları önemli bir rol verir Nihat Ziyalan'a. Adından da anlaşılacağı gibi filmde ata binme sahneleri de vardır. Nihat Ziyalan, ata binmesini bilmediğini söyleyemez kimseye. Polonezköy'de yapılan çekimlerde heyecanını yenmek ve ısınmak niyetine eyerine oturduğu at aniden hızlanır, dörtlüye koşmaya başlar. Yere düşen sanatçı kolunu siper ederek boynunun kırılmasını önler. Belki ölümden dönmüştür ama kolu kırıldığı için filmdeki rolünü kaybeder.

Ankara Sanat Tiyatrosu'ndaki oyuncular, sinema uğruna kendilerini terk ederek İstanbul'a giden Nihat Ziyalan'ın attan düşerek kolunu kıldığı haberini gazetede okuyunca alaycı bir kahkaha basarlar... Tiyatromuza nice değerli sanatçı kazandıran Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncularını, bu olaydan kısa bir süre sonra Gaziantep'te bir hastanenin koğuşunda yatarken görürüz. Geçirdikleri trafik kazasında can kaybı bereket versin ki olmamıştır ama alçı ve sargılar içinde yatmaktadırlar...

Oyuncular, koğuşun kapısında kendilerini merak ederek İstanbul'dan ziyaretlerine gelen kolu alçılı bir adam görürler... Attan düşerek kolunu kıran Nihat Ziyalan tam karşılarında durmaktadır! Kahkaha sesleri koğuştan hastanenin tüm koridorlarına yayılır...

Edebiyatımızda
bir kalecinin
ağzından
yazılmış yegane
şiirin altında
Nihat Ziyalan'ın
imzasını
görürüz.

Gelecek nesiller de görebilsin diye
Türk mutfağının değerlerine sahip çıkıyoruz.

**YEREL VE COĞRAFI İŞARETLİ
ÜRÜNLERİ DESTEKLIYORUZ.**

5. Türk Patent Ödülleri'nde Coğrafi
İşaret Tanıtımına En Fazla Katkı Sağlayan
Firma Ödülü 2016

#BENTÜRK MUTFAĞI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

METRO
TOPTANCI MARKETİNİZ

Alper Canıgüz

gün yüzü görmeyen günü kurtarmak

Devleti, acilen 'günü kurtarmayı' sağlayacak aş, iş ve sosyal yardım sağlayan bir kurum olarak görenler çoğunlukta, hak, hukuk ve özgürlüklerin sağlayıcısı olarak görenler azınlıkta, seçim sonuçlarını belirleyen en temel faktör de buydu.

Türkçede "günü kurtarmak" diye bir deyim var mâlumunuz; TDK tarafından "günün ağır koşullarını ve engellerini bir biçimde atlatmak" şeklinde açıklanıyor. Tanımdaki en kritik unsur, "bir biçimde" ifadesi insanda, ötesi berisi fazla düşünülmemiş, idareten, derme çatma ve kıymetli okurun affına sığınarak ilave etmek zorundayım ki, "osuruktan" gibi çağrışımlar oluşturuyor. Pek de matah sayılmayacak bir edimin, tuhaf bir biçimde, kulağa gayet müspet gelecek şekilde ifade edilmiş, edilebilmiş olması milli hasletlerimize dair mühim bir şeylerin de altını çizmekte sanki. Aynı deyim İngilizcede de mevcut: Saving the day. Bizdekinden farklı olarak, doğrudan, büyük bir iş başarmak anlamına geliyor. Hatta bundan kaynaklı, yanlış çeviri örnekleriyle karşılaşıyoruz sıkça: "Aferin Süpermen, yine günü kurtardın!" Mesela, ilk Süpermen filmi görenler hatırlayacaktır, adam sevdiceğini kaybetmenin hırsıyla ışık hızında dünyanın çevresinde ve saat yönünün tersine uçarak (mantığını boş verin) zamanı geri çeviriyor, oradan fırlayıp bir üfleyle selleri, depremleri durduruyor, yetmiyor kendini tren raylarının üstüne atıp sevgilisini hayata döndürüyor, gene de bize yaranamıyor: "Aferin Süpermen, yine günü kurtardın!" Bakalım yarın ne halt edeceksin hesabı. **Kim bilir, belki çevirmenlerimiz de ne yapsan boş, eninde sonunda hepimizin sonu kara toprak türünden bir kaderci yaklaşımla bu ayrımı fazla önemsemiyorlardır.**

Günü kurtarma konusundaki müthiş eğilimimiz, karar verici konumdakiler tarafından da iyi bilinir, kullanılır. Bana en ilginç gelen örneklerden birini paylaşayım sizinle. Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) artık çoğumuzun aşına olduğu bir yapı. Türkiye'de uygulamaya başlanması 2003 yılına dayanıyor. Kısaca özetlemek gerekirse, sanayileşmiş ülkelerde, en başta yaşam süresinin uzaması gibi demografik bazı değişimler nedeniyle ortaya çıkmış yeni bir sosyal güvenlik uygulaması; derseniz bir tür reform da diyebilirsiniz. Bireye, emeklilik döneminde ilave bir gelir, ülke ekonomisine de uzun vadeli katkı oluşturmak gibi rasyonellere dayanıyor. (Ülke, ekonomi ve rasyonel sözcüklerini aynı cümle içinde görünce sizin de gülesiniz gelmiyor mu?) Gelişmiş ülkelerde olumlu sonuç veren sistem, kısa süre içinde bizim gibi "gelişmekte olan" diye tabir edilen ülkelere de taşıyor. Türkiye'de bireysel emekliliğe hak kazanmak için, katılımcının en az on yıl sistem içinde kalması ve 56 yaşını doldurması gerekiyor, daha önce ayrılmak isteyenlerin birikimlerinden kesinti yapılıyor.

Büyük bankalar derhal bu pazarda yer edinmek için kolları sıvarken, reklam ajansları da yeni sistemi halkımıza nasıl tanıtmak gerektiği konusunda kafa yormaya başlıyor. Bugün biraz farklılaşmış olabilir ancak ilk dönemde hedef kitle, beyaz yakalı diye tabir edilen, üniversite mezunu, kabaca 22-35 yaş arası genç çalışanlardı. İletişim stratejistleri, rahat bir emeklilik, yaşlandığında kurda kuşa yem olmamak, çevrendekilere yük teşkil etmemek türünden vaatler üzerinde dururken, Türkiye'nin en

"Aferin Süpermen, yine günü kurtardın!"
Bakalım yarın ne halt edeceksin.

büyük bankalarından birinin reklam stratejisti, bunların tamamının yanlış olduğunu iddia ediyor ve bambaşka bir noktaya dikkat çekiyordu: BES içinde toplanan paralar bir fonda toplanıyor ve bu da, normalde cebinde bir milyon doların olmadan kapisından giremeyeceğin yatırım bankaları tarafından değerlendiriliyor; Türkçesi, normal mevduat bankalarından daha yüksek gelir getiriyor. Koç'un, Sabancı'nın parası nasıl değerlendiriliyorsa, seninki de aynı muameleyi görüyor. Tabii sen bir Koç, bir Sabancı olmadığından 3 kuruş yerine 3,1 kuruş kazanmış oluyorsun ama ne gam; burada önemli olan kısa vadede daha yüksek kazanç. Bu güzel ayrıntıyı vurguladıktan sonra şöyle devam ediyordu sevimli stratejistimiz: **"Türk halkına yirmi, otuz yıl sonrasına dair vaatte bulunarak bir şey satamazsın, o yüzden bu sevdadan vazgeç, ona kısa yoldan, en geç üç ay sonrasına dair bir kazanç imkanı sun."** Diğer bir deyişle, gelişmiş ülkelerde yapının doğru dürüst işlemesi için sistemden çıkış caydırılmaya çalışılırken bizim burada yapmamız gereken, tam tersine, bunun o kadar da fena bir fikir olmadığını söylemek. Yapıyı en zayıf yerinden çekici hale getirmek! "2001 krizini düşünün," diye devam ediyordu cingöz stratejist. "Dolar bir gecede iki buçuk katına çıktı, insanlar büyük sıkıntıya düştü, belki hayatlar karardı, neticede hükümet değişti ama diyelim Yunanistan'da olduğu gibi çok büyük sosyal çalkantılar falan da yaşamadık, bir şekilde adapte olup yolumuza devam ettik. Biz burada her akşam kafamızı yastığa koyarken ertesi sabah bir felaket tablosuyla uyanma ihtimalini aklımızda tutarız; başımıza gelenler düşünülürse, çok da irrasyonel sayılmayız."

24 Haziran seçimlerinden önce, Bekir Ağır'ın Ruşen Çakır'la medyascope.tv'de yaptığı söyleşideki analizini dinlerken aklıma geldi bu örnek. Sayın Ağır, muhalif kesimin seçim sonuçları konusundaki aşırı iyimser beklentisine mesafeli yaklaşıyor ve özetle Türkiye'de seçmenin "başka türlü bir rasyoneli" olduğunun altını çiziyordu. Devleti, acilen günü kurtarmayı sağlayacak aş, iş ve sosyal yardım sağlayan bir kurum olarak görenler çoğunlukta, hak, hukuk ve özgürlüklerin sağlayıcısı olarak görenler azınlıkta, seçim sonuçlarını belirleyen en temel faktör de buydu. Bekir Bey'in bildiğini iktidar çevrelerinin de bildiğini, bu nedenle "devlete muhtaç türden vatandaşa muhtaç" oldukları yapıyı korumak için var gücüyle çalışacağını varsayabiliriz herhalde. Kuşkusuz süreklilik arz edemeyecek, kendi kendini tüketen bir işleyiş bu ve enseyi karartmamak lazım.

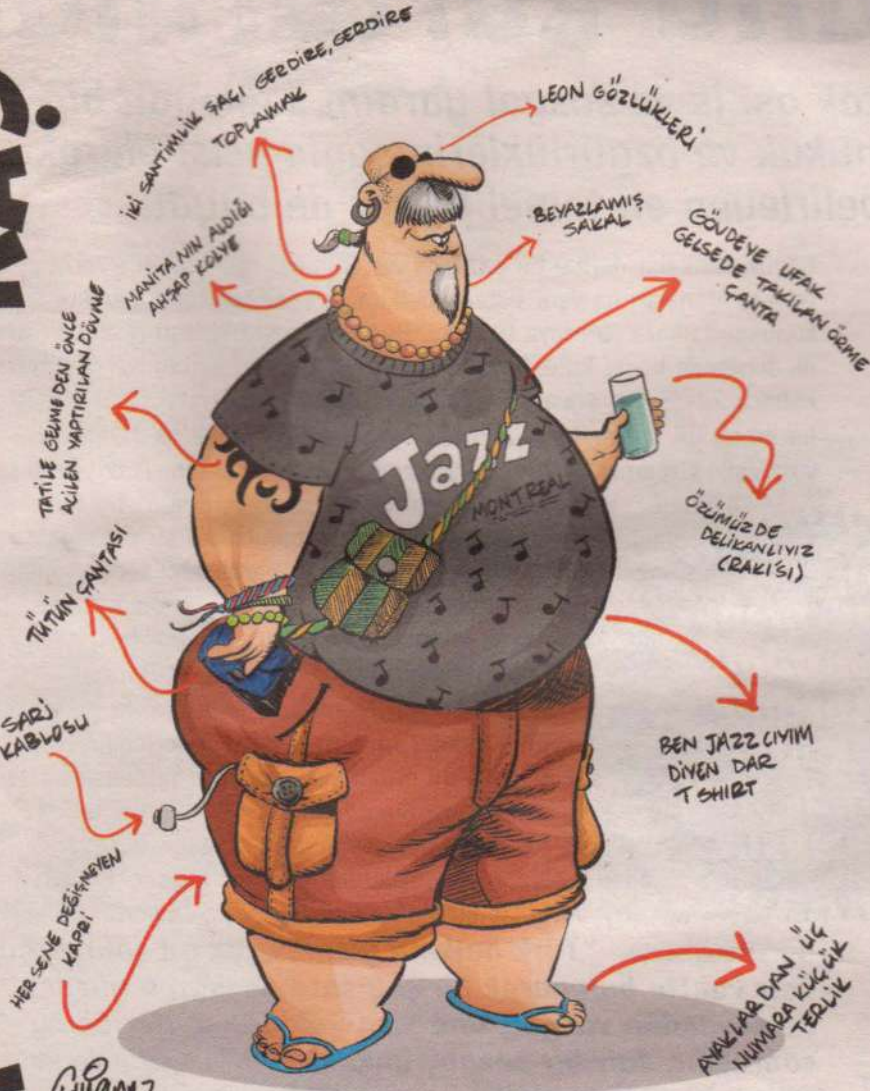
Bir arkadaşım, ne kadar doğru bilemiyorum, İranlıların tavlada, netice belli olduktan sonra bile son pul alınana kadar oynamayı sürdürdüğünü söylemişti. Kaybeden taraf açısından, belki oyun bitmeden kıyamet kopar, ben de yenilmemiş olurum gibi bir mantığı varmış bunun. Enseyi karartmamak lazım tabii de, serde günü kurtarmanın en mühim iş olduğu bir milletin ahfâdı olmak var, ben de bazen gece kafamı yastığa koyduğumda bu tatlı ihtimali düşünüp gülümsemekten alamıyorum işte kendimi.

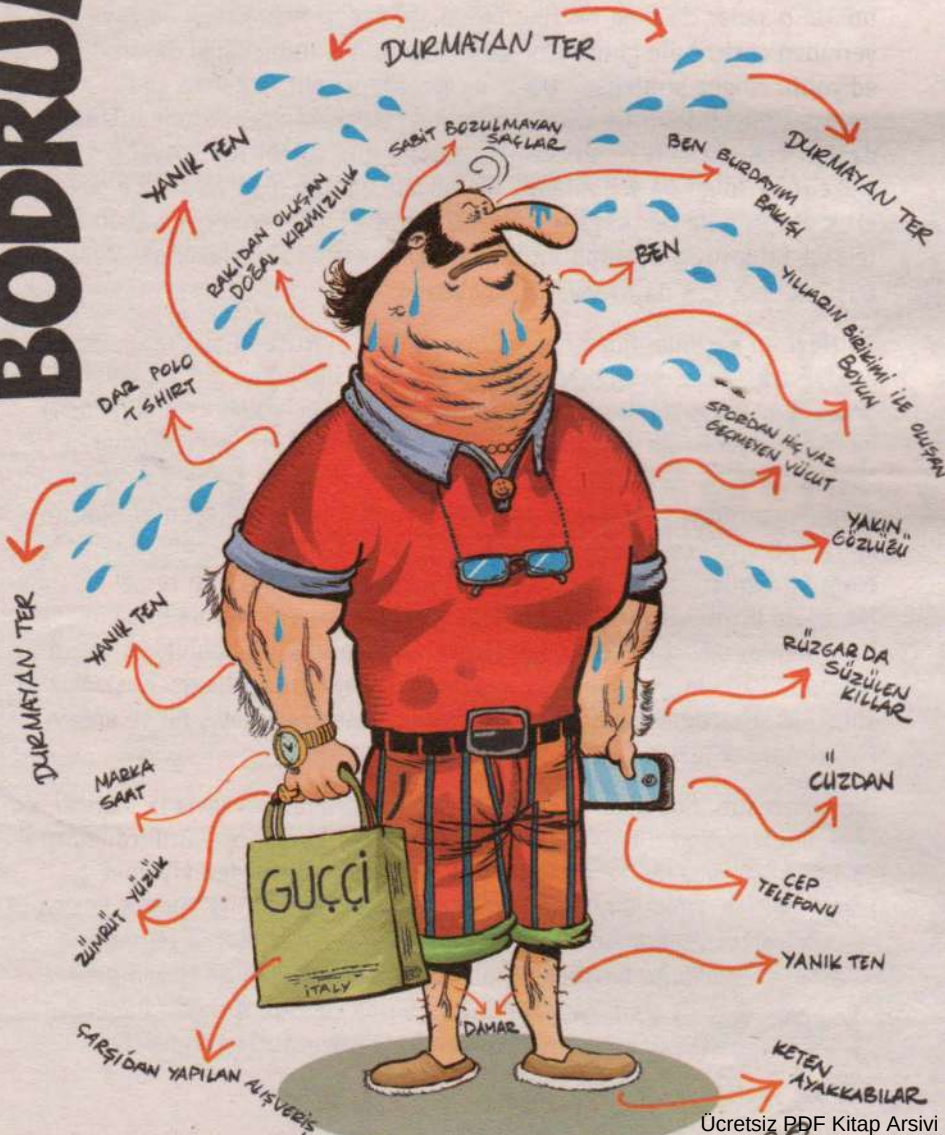

bazı tipler

KAŞ.

BODRUM

HABERİNİZ VAR MI?

DÜNYA HALLERİ

2018 FIFA Dünya Kupası'nın şampiyonu, finalde Hırvatistan'ı 4-2 yenen Fransa oldu. Fransız futbolcular hakiki kupayı kaldırdılar ama onu sadece 15 dakikalığına elde tutabildiler. FIFA'nın aldığı karara göre **şampiyon takım evine kupanın bir kopyasıyla dönüyor**. Kupa töreninde 15 dakikanın ardından, 18 karat altından oluşan 6,175 kilogram ağırlığındaki hakiki kupa yetkililere teslim ediliyor ve yerine kopyası veriliyor.

Sağlık ürünleri üreten Tanita adlı şirket **vücut kokusunu algılayabilen** bir ürün geliştirdi. ES-100 adlı taşınabilir cihazı **koltuk altına** tuttuğunuzda küçük sensörler derin bir nefes alıyor ve algıladığı kokuya **0 ile 10** arasında puan veriyor.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne göre günümüzde dünyanın dört bir yanından 70 milyon insan yani dünya nüfusunun yüzde 1'i mülteci olarak yaşıyor. Bu oran **modern tarihin hiçbir döneminde** bu kadar yüksek olmamıştı.

Michigan Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre dünya çapında en çok 😊 emoji kullanılıyor. Fransızlar ise ❤️ emoji'sini biraz daha fazla seviyor. Apple'ın iOS 12 güncellemesiyle **iPhone'lara nazar boncuğu** emoji'si geleceğini de not edelim.

Endonezya'da bir kişinin, izinsiz girdiği lisanslı timsah çiftliğinde timsahlar tarafından öldürülmesiyle galeyana gelen **bölge halkı 292 timsahı katletti**. Ülkede bu hayvanlar koruma altında ve öldürülmeleri durumunda suçlular hapis cezası alabiliyor.

Forbes, dünyanın en çok kazanan ünlülerini sıraladı. Şöhretinin yardımıyla kazananların 1 Haziran 2017 - 1 Haziran 2018 arasındaki vergisiz kazancının ele alındığı listenin ilk üç sırası şöyle:
Boksör Floyd Mayweather (285 milyon Dolar)
George Clooney (239 milyon Dolar)
Kylie Jenner (166,5 milyon Dolar)

Geride bıraktığımız sezonda **en çok ciro yapan** Türkçe diziler açıklandı. Forbes'un verilerine göre geçen sezon ekranlara gelen **76 dizi** arasında en çok ciro yapan 5 tanesi şöyle sıralanıyor:
Çukur / 58 milyon 282 bin TL
İstanbul Gelin / 51 milyon 455 bin 500 TL
Diriliş Ertuğrul / 47 milyon 245 bin 500 TL
Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz / 44 milyon 132 bin TL
Söz / 42 milyon 41 bin TL

Hazırlayan: dunyahalleri.com

Gökhan Çınar

egzersiz

Kalbin kardeşi vicdan. Aklın yoldaşı. Amigdalanın en yakın arkadaşı. Bedende akraba olmadığı yer yok. Zihinde ulaşamayacağı alan yok. Hafızanın kalıcı refakatçisi, bilinçaltının düzenli ziyaretçisi, duyguların daimi bekçisi vicdan.

Sevgili izleyiciler! Egzersizimize başlarken her zaman olduğu gibi önce derin bir nefes alacağız. Sonra elimizi vicdanımıza koyacağız. Biliyorum bedeninde vicdanının yerini bulamayanlar var aramızda. Bilip de unutanlar var. Hissedip dokunamayanlar da var. Bana da olduğu oluyor. Kaybettim zannediyorum, sabırla arıyorum. Gelin beraber bulalım yerini. Canını acıttığınız birinin yükünü hissediyorsanız, vicdanınız omzunuzda. Bildiğiniz bir haksızlıktan korkup kaçırıyorsanız ciğerinizde vicdan. Söylediği sözlerle can yakanların vicdanı dilinde gösterir kendini. Söylemediği sözlerle birini çaresiz bırakanların vicdanı boğazında saklanır. Bir adım gitse birini yalnızlıktan çekip alacak olanlar ayaklarına bakınsınlar. Bir el verse birini karanlıktan kurtaracak olanlar ellerinde bulsunlar vicdanlarını. Görmezden gelenlerin gözünün içinde. Başından savanların başının üstünde. İçine atanların karın boşluğunda. Oradadır, kesin orada bir yeredir. Aramaktan vazgeçmeyin siz. Kaybolmaz vicdan. **Korkar saklanır, utanır kapanır, yaralanır ama kaybolmaz. Bilemeyenlerin dilinin ucunda, unutanların aklının ortasında, bulamayanların kalbinin yanındadır o. Kimse umudunu kesmesin ondan.**

Arayın, bulun, hissedin vicdanlarınızı. Egzersizimizin bu bölümünde gelin onları beraber çalıştıralım. Hadi bir derin nefes daha! Sonra dokunalım vicdanımıza. Temas şifadır. Üstüne elimizi koyalım. Ne hissediyorsunuz? Nasıl durumlar orada? Ne diyor o? Çığlığa sağır, kötülüğe kör, haksızlığa dilsiz kaldığınız zamanlar için sızlıyor mu? Geçtiğiniz sokaklarda canı yakılırken **KAFA**nızı çevirdiğiniz insanlar için ağrıyor mu? Kapısı kırılıp evine girilirken kapınızın deliğinden izlediğiniz komşular için acıyor mu? Kendi kaygınızı yüzdürürken batışına seyirci kaldığınız gemiler için ağlıyor mu? Ezberlediğiniz kurallarla ötekileştirdiğiniz mahalleler için yanyor mu? Kendi yaranızı unutmak uğruna yara verdiğiniz insanlar için kanyor mu? Sızlasın, ağrısın, acısın, ağlasın, yansın, kanasın. İyidir! Böyle böyle hissettirir kendini. Hatırlamak acıtır, evet. Dokundukça iyileşir vicdanımız. İhmal edildiği için yaralıdır şimdi. İhmal edildiği için yaralı olan çocuklar gibidir. Temasla gelecektir kendine. Er ya da geç! Siz umudunuzu

kesmeyin ondan.

Temas edebildiğimize göre şimdi yavaşça esnetebiliriz onu. Lütfen durmayın, bir saniye bile vicdansız zamanlara teslim olmayın. Vicdan kaslarımızı çalıştıralım mı biraz? Can gelsin, biraz kan gitsin vicdana. Hadi bir derin nefes daha! Korkudan sıkıca tuttuğumuz nefesleri bırakmadan vicdanımızı esnetemeyiz. Esner ama kırılmaz merak etmeyin. Kemikten değil, duygudan yapıldı o. Taş değil, beton değil, dağ değil. Başka bir duyguya akabilir. Kendini kendinden doğurabilir. Sizi yeniden yaratabilir. Bırakın fark etsin, öğrensin, büyüsün. Herkes büyütebilir vicdanını zamanı gelince. Yeter ki dokunun. Yeter ki güzel ellerin dokunmasına izin verin. Sesi çıkmayan, yeri zor bulunan, derinlerde saklanan her vicdanın kırık dökük bir öyküsü var elbette. Yaraları tedavi edilmemiş çocuklar tanımadıkları merhameti vermeyi bilmiyor. Kayıpları telafi edilmemiş gençler göremedikleri adaleti sorguluyor. Hiç sevilmemiş yetişkinler korktukları sevgiyi hissetmiyor. Doğduğu yerde başı hiç okşanmayan biri şefkatle dokunmayı bilmiyor. Büyüdüğü evde sesi kısılmış biri kendi sesini duyamıyor. Farklı olanın düşman olduğunu öğrenenler kalıplarına hapsoluyor. Bilmediği topraklarda vurulacağını zannedenler can havliyle saldırıyor. Bildiği acılarla yüzleşemeyenler acı çekene gözlerini yumuyor. Yanılgı yabancılaştırıyor, kör algı duyarsızlaştırıyor, önyargı düşmanlaştırıyor insana insanı. Ezberlediğimiz öfkelerle, sorgulamadığımız öykülerle kaskatı kesiliyor vicdanlarımız. Hadi esnetelim biraz daha! Çekip uzatalım, tutup kaldıralım, dokunup çalıştıralım vicdanımızı. Hissiz bırakmayalım onu. Zor olsa da zaman alsa da yüzleşmek korkutsa da yapalım. Biz umudumuzu kesmeyelim ondan.

Bulduk, dokunduk, esnettik biraz değil mi sevgili izleyiciler? Daha da yaparız zamanla. Varlığı kabul edilen, yeri tespit edilen vicdanımızla daha sağlıklı günler bekliyor bizi. O bizim olmazsa olmazımız. Kalbin kardeşi vicdan. Aklın yoldaşı. Amigdalanın en yakın arkadaşı. Bedende akraba olmadığı yer yok. Zihinde ulaşamayacağı alan yok. Hafızanın kalıcı refakatçisi, bilinçaltının düzenli ziyaretçisi, duyguların daimi bekçisi vicdan. Üstü kapatılır ama yok edilemez. Susturulur ama terk edilemez. Yaralanır ama ölemez o. Ölemez. İnsan yaşadıkça yaşar o da. Yaşar ve unutamadığı kayıplarını, insanlığın ayıplarını hatırlatır durur. Yüzü gözümüzün önünden gitmeyen güzel ve kayıp çocuklar için yaşar vicdan. Gözümüzden sakınacağımız, gözümüz gibi bakacağımız çocuklar için yaşar. Çocuklara daha özgür ve daha güvenli bir hayat kuralım diye yaşar. Savunmasız olanların, korumasız kalanların, canı yananların halini anlayalım diye yaşar. **Vicdan yaşayan her canlıya sevgiyle yaşar. Toprağa, dile, inanca, renge, yaşam biçimine göre hayat ayırmaz. Ayırmaz değil mi?** Durun, bir nefes daha alalım beraber. Ayırdıysa tekrar dokunun lütfen. Dokunup esnetin lütfen. Belki çok derinlere saklanmıştı. Bulun lütfen. Temas ettiğimiz vicdanlarımız sayesinde büyüyecek umudumuz. Umudun önünü kesmeyelim lütfen.

Bu sabah vicdan egzersizimizi beraber yaptık. Bize ayrılan sürenin sonuna gelsek de siz bunun için kendinize yeni süreler yaratın olur mu? Bazılarımızın daha çok zamana ihtiyacı var. Yara ne kadar derinse vicdan o kadar saklı kalıyor. Saklansa da o burada duruyor ama. Vicdan hep burada kalıyor. Ondan kaçamayız sevgili izleyiciler. Zaten insan nasıl kaçır kendinden? Kalabalığa karışarak ondan uzaklaşamazsınız. Derin uykulara dalsanız da onu uyutamazsınız. **Telefonunuza kapanarak onu bırakamazsınız. Televizyonun sesini açarak vicdanın sesini kısılamazsınız.** Onunla savaşıp kendinizle uzlaşamazsınız. Ona sıkı sıkı sarılın. Size aynayı göstermesine izin verin. Yollara çıkın beraber. Kırık duvarlarınızı, zorlu anılarınızı, karanlık yanlarınızı onunla iyileştirin. Zorlandığınızda bir dosttan yardım alın. Vicdan vicdana değerse umut çoğalır, unutmayın. Vicdandan umudu kesmeyelim lütfen. Hoşça kalın.

Doğduğu yerde başı hiç okşanmayan biri şefkatle dokunmayı bilmiyor. Büyüdüğü evde sesi kısılmış biri kendi sesini duyamıyor.

santralistanbul Kampüsü

BİLGİ Kafası

santralistanbul Kampüsü

Kuştepe Kampüsü

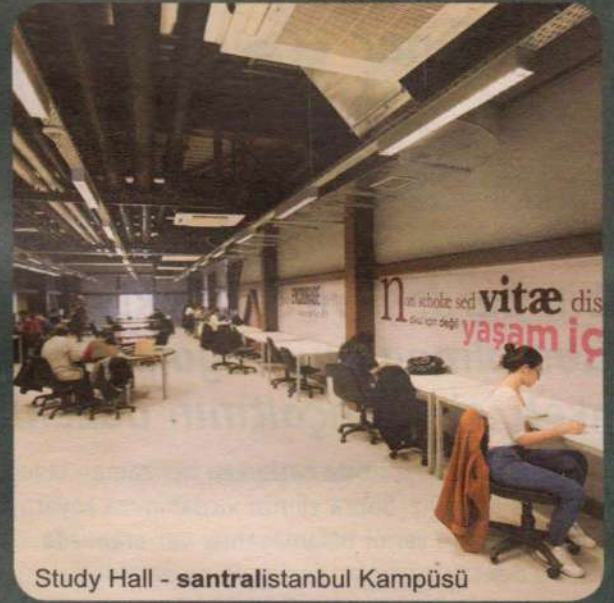
Dolapdere Kampüsü

Kozyatağı Kampüsü

Latif Mutlu Kütüphanesi,
santralistanbul Kampüsü

Kuştepe Kampüsü

Festival zamanı
santralistanbul
Kampüsü
(WINTER.101)

Study Hall - santralistanbul Kampüsü

Yola çıkıyorum, zaten öğrencisi de olduğum İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin kampüslerini dolaşacağım bugün. Kampüslere ve kampüsler arası ulaşım çok kolay ve her kampüs şehir merkezinde olduğu için bir gün yetecek dolaşmak için... Okulun öğrencisiyseniz "Shuttle" servislerinden yararlanabiliyorsunuz. Beşiktaş, Mecidiyeköy, Halıcıoğlu ve Pangaltı'dan kampüslere çok rahatça ulaşabiliyorsunuz. Ben de başlangıç noktası olarak Kuştepe'yi seçtim. Burası hem Hazırlık Programının, hem de Meslek Yüksekokullarının olduğu kampüs. Ayrıca BİLGİ'nin üç kütüphanesinden biri de burada bulunuyor. Diğerleri Dolapdere Kampüsü ve Latif Mutlu Kütüphanesi adıyla **santralistanbul** Kampüsü'nde. Kuştepe Kampüsü son derece eğlenceli bir bina; okulda ilk senenizi burada geçireceğinizi düşünürsek yeni insanlarla tanışmak için ideal bir ortam var. Yolunuz Kuştepe'den geçtiyse bir sonraki sene başka kampüse geçtiğinizde çok fazla birinci sınıf tanıyor oluyorsunuz. Çünkü üniversite hayatınızdaki ilk arkadaşlıkları burada kuruyorsunuz. Kuştepe Kampüsü'nde sabah 08:00'den itibaren shuttle (servis) bulabiliyorsunuz, ben de vakit kaybetmeden Dolapdere'ye geçmek için 12:10 servisine atlıyorum.

Ve Dolapdere'deyim. Eğer İstanbul'da yaşıyorsanız, bu okulun önünden mutlaka bir kere de olsa geçmişsinizdir. Ben lisedeyken çok geçirdim ve kocaman İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ yazısına uzun uzun bakardım. Tabii yıllar sonra burada okuyacağım aklıma gelmedi hiç. Dolapdere Kampüsü'nde Sağlık Bilimleri Fakültesi, Uygulamalı Bilimler Yüksekokulu ve Sivil Havacılık Yüksekokulu bulunuyor. Ayrıca burada da bir kütüphane, Sağlık Bilimleri Fakültesi'nin laboratuvarları ve dans stüdyosu bulunuyor. Okulun her kampüsünde revir, banka, çalışma alanları (study hall), fotokopi merkezleri, öğrenci işleri ve psikolojik danışmanlık merkezi var. Öyle tek kampüsle uğraşmıyorsunuz yani. Benim en sevdiğim alanlar "study hall" denilen bölümler. Ve kütüphaneler! Bu alanlarda çalışmak gerçekten çok zevkli. Okulun içinde yapacak bir sürü şey var; kahvenizi alıp açık havada oturabilir, çimlere uzanabilir, yemekhanede, kafede vakit geçirebilirsiniz. Bu alanlarda ders çalışmak, yalnız ya da arkadaşlarınızla fark etmez, herhangi bir işinizi halletmek, kitap okumak, notlarınızı gözden geçirmek son derece keyifli.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde 100'e yakın öğrenci kulübü olduğunu biliyor muydunuz? Ben de bilmiyordum. Öğrencisi olduğum halde yetişememişim. Ama size çok ilginç bulduğum

birkaç kulübü önermek isterim: Mesela Yelken Kulübü! **santralistanbul** Kampüsü'nde bulunan kayıkhaneden yelkenliyle açılmak ister misiniz? Eğer isterseniz bu kulüp tam sizlik. Dans, müzik, dalış, spor branşları, kayak, tarih araştırmaları, moda... Bunlarla mı ilgileniyorsunuz? Yine doğru yerdesiniz. Robotics, İnovasyon, Perakende, Lojistik, İnsan Hakları, Barınakta Hayat Var, Çizgi Roman... Burası sadece ve sadece öğrencileri merkezine alan şahane bir üniversite. Hepimiz için "zulüm" haline dönüşen okul algısını bir kenara bırakın artık. BİLGİ, bir üniversiteden çok; severek ve büyük bir istekle geleceğiniz, rahat edeceğiniz, eğleneceğiniz, gelişeceğiniz bir yaşam alanı.

santralistanbul Kampüsü'ndeyim artık. Buranın en sevdiğim özelliği yeşilliği! Evet evet yeşillik. O kadar çok bitki ve ağaç var ki... Merak edip okula sordum. Tam 699 adet ağaç varmış. En yaşlısıysa 100 küsur yaşında... Canım benim :) **santralistanbul** Kampüsü BİLGİ'nin ana kampüsü. Hem büyüklüğü açısından hem de iletişim, Hukuk, Mimarlık, İşletme gibi birçok fakültenin burada bulunmasından dolayı. Bu yüzden en kalabalık kampüs de burası. Burada yemek yemek için birçok restoran ve kahveci var. Bir binadan diğerine geçerken İletişim Fakültesi'nin çekim yapan ya da tasarımlarıyla uğraşan Mimarlık Fakültesi öğrencileriyle karşılaşmak mümkün! Ya da bir kahvecinin önünden geçerken duyacağın müzik senin şarkın olabilir. Bir köşede futbol maçı yapanları, frizbi oynayanları, ağaçlara sarılanları, piknik yapanları görmek öyle güzel ki... Çünkü burası senin. Bu okulda sen varsın.

BİLGİ hem akademik olarak hem de sosyal açıdan gelişebileceğiniz bir okul. En önemli özelliklerinden biri de uluslararası bir üniversite olması. BİLGİ, Türkiye'deki ilk ve tek üyesi olduğu Laureate International Universities ağı sayesinde öğrencilerine 5 kıtada 40'tan fazla kurumda eğitim imkanı sağlıyor. Ayrıca Erasmus ve diğer ikili değişim anlaşmalarıyla 27 ülkede 250'yi aşkın üniversiteyle anlaşması var.

Yıllarımı geçirdiğim bu bahçelerde, masalarda, sınıflarda öyle vardım ki emin ol sen de varsın. Burası hem sana senin için geniş imkanlar ve alanlar sunan hem de kendine ait bir alan yaratmana izin veren bir üniversite... "Hayat üniversiteden sonra başlar" derler, bence öyle değil! Hayat üniversitede başlar ve BİLGİ bu hayatın ilk adımı için en doğru tercih!

Mahir Ünsal Eriş

umut bahsi

Umut hayatın dışından, -ister adına gökler deyin ister cennet- dünyaya sallandırılmış bir halattır.

Umudu neye benzetebiliriz diye düşünüyorum, aklıma Ay geliyor. Çünkü Ay'ın bir yüzü her zaman karanlıktır, bize dönük olan yüzü ise hep aydınlık. Umut da böyledir. Aydınlık tarafından baktığımızda umut, her yeni günden yeni bir hayat beklentisi içinde oluşumuzun temel yakıtıdır. Umutla insan gidilmez denin yollara kalkışır, yapılmaz denin işleri becerir, gelmez denilen günleri getirir. Umutla un, ekmek olur. Umutla tohum, meyve olur. Sesler şarkıya, geceler sabaha, kışlar bahara döner. Çünkü umudun hiç olmayacakmış gibi görünen şeyleri oldurabilme kudretini uyandıran bir sihi vardır. Ölüm döşeğindeki hastayı yarına çıkacağına inandırır. Kurumuş ağaçtan tomurcuk umdurur, uzun piyango bileti kuyruklarında sıra bekletir, bir gülen yüz, bir sıcak el, bir ıslak dudağa kandırır. Umut her zaman aydınlığı vadeder. Oysa hayat her zaman aydınlık vadetmez. Umut hayatın dışından, -ister adına gökler deyin ister cennet- dünyaya sallandırılmış bir halattır. Hep bu çukurdan çıkış yolunu gösterdiği duygusu uyandırır. Fakat umudun, tıpkı Ay gibi, bir de karanlık yüzü vardır. Bizle asla göz göze gelmeyi sevmeyen, gizli, kötücül ve hastalıklı tarafı. Çünkü umut insanı hasta etmeye yeter güçte bir büyüdür. Olmayacak şeylerin peşine takılmanızı sağlar. İki cihan bir araya gelse denk düşüp de gerçekleşmeyecek şeyleri, "Ya olursa," diye ümit ede ede hasta olmanıza yol açar. Umut, aslında bir gerçeklik kaybidir. Dünyanın olduğu gibi değil de olmasını istediğimiz gibi algılanmasını dayatarak bizi hayatın en keskin hakikatlerine doğru iter. Parça parça oluşumuzu büyük bir keyif ve iştahla izler. Ölüm döşeğindeki hastanın yarına çıkıp çıkmayacağı umudun değil şansın, talihin ya da fiziksel koşulların elindedir. Kurumuş ağaç tomurcuk vermeyecektir, çünkü zaten tomurcuk verme becerisini kaybetmiş ağaca "kurumuş ağaç" denir. Biletinize büyük ikramiye çıkmayacaktır. Çünkü o bileti sizinle birlikte yüz binlerce insan almış, ihtimalleri azalta azalta dikkate alınmaz düzeye indirmiştir. **Çekiliş günü geldiğinde kendinizi yine "bari amorti" denk getirmeye çalışırken bulacak, ertesi sabah da tıptış tıptış işe gideceksiniz.** O gülen yüz, o sıcak el, o ıslak dudak geldiği gibi bir gün kaybolup gidecek, sizi ruhunuzdaki hasarla bırakacaktır. Umut, olup olmayacağı belirsiz hiçbir şeyin olacağını garanti etmez. Olmayacağı kesin bir şeyin olmasını ise asla sağlamaz. Dediğim gibi, umut bir gerçeklik kaybidir ve dozu aşıldığında sizi aptal durumuna düşürmekten başka bir işe yaramaz.

Umut ve beklenti aynı şey değildir. Beklenti, adı üstünde, somut bir hareket noktasını temel alır. Bir şeyin zaten olması gerektiğine ve buradan hareketle gerçekleşeceğine duyulan inancın adıdır. Oysa umut farazidir. Hayali bir ton içerir. O yüzden umuttan doğan hayal kırıklığı, beklentinin karşılanmamasıyla oluşan hayal kırıklığının yanında epey hafif kalır. **Türkçedeki "umut" sözcüğü, "dilemek" anlamına gelen "um-" kökünden gelir. Hatta Farsça kökenli olan "ümit" (Farsça söyleniş 'omîd') sözcüğünün de Türkçedeki umuttan türediği söylenir.** Bu mümkün, çünkü eskiler "Turan'ın altı İran," derler. İki dil arasında alışveriş çoktur. Oysaki Avrupa dillerinin hemen hepsinde, (İngilizce hariç, orada "geleceğe duyulan güven" anlamındaki "hopa" sözcüğünden gelişmiş) "umut", "beklemek" kökünden türer. Fransızcasıyla l'espérance, İtalyancasıyla la speranza, İspanyolcasıyla la esperanza, sözcükleri Latince beklemek anlamına sperare fiilinden gelirler. Ama bu beklemek öyle Büyük Dost'un önünde arkadasını

Umutla insan gidilmez denin yollara kalkışır, yapılmaz denin işleri becerir, gelmez denilen günleri getirir.

beklemek gibi değil de beklenti içerisinde olmak, olacağına güvenerek beklemek gibi daha çok. İlginç ama Türkçedeki beklenti/umut ayrımı başka dillerdeki muadillerine kıyasla daha hassas.

Lisede falan, henüz Nietzsche'yi yeni keşfetmiş ve ergen dimağımızın hınç ve kopuş dolu çılgınlıklarına onda nefis karşılıklar bulmuşken defterlerimize yazdığımız bir sözü vardı. **İnsanca, Pek İnsanca kitabında "Umut," diyordu Nietzsche, "hakikatte bütün kötülüklerin içindeki en büyük kötüdür. Çünkü insanın çektiği azabı uzatır."** Kısım onunla bu fikri, hala bu yaşımda bile, paylaştığımı zaten ilk bölümde etraflıca anlatmaya çalıştım. Fakat Bay Nietzsche'nin (Allah'ım ne zor yazılıyor bu adamın adı, her seferinde) hiç duymadığı, bizimse güzel dilimizde sık sık dile getirdiğimiz bir söz var. "Umut fakirin ekmeği!" Bu haliyle umudun, yoksulların bir gün güzel ve huzur içinde, ezilmeden, mahrum olmadan sürecekleri bir hayatı vadettiği düşünülebilir. Ama işe biraz daha Nietzsche'nin (bak yine yazdım!) penceresinden bakacak olursak, umut denin olgunun yoksulun yoksulluğunu benimseyerek, denk düşecek -umulan- bir mucizeyle nasıl olsa kurtulacağı bu çaresizliğe katlanmasını, tevekkülü terk etmeyerek kaderine razı olmasını öğrettiğini düşünmek de mümkün. Oysa yoksulları kurtaracak olan şey umut değil dirençtir. Ürettikleri değeri ancak vitrinlerden seyrediyor olmaya isyan edip bu düzenin altını üstüne getirmektir. Fakirin ekmeği olan umut, bence budur.

Ölmeyelim isteriz, rahat, huzurlu, dert çekmeden, sağlıklı yaşayalım, dilediğimizi yiyip içelim, gönlümüzce giyinelim, merak ettiğimiz her şeyi, her yeri görebilelim isteriz. Sevdiklerimiz yanımızda olsun, sevdiğimiz gibi kalsınlar, bizi sevmekten hiç bıkip usanmasınlar isteriz. Bu istekler bizi hayata bağlayan motivasyon kaynaklarıdır. Fakat hayatın bize sundukları ya da emek ve kudretimizle sahip olabileceğimiz bunların çok azıdır. Hayat asla isteklerimizin tamamını bize vermez. Nasıl desem, hayatın bize verdikleri biraz "öğrenim kredisi" gibidir. Üç ayda bir zar zor üç kuruş bir şey yatar, o yatana kadar zaten yapılan borç çoktan alınacak miktarı geçmiş olur ve işin sonunda devlet hepsini (faiziyle) geri ister. İşte hayattan istediklerimizle onun bize sundukları arasındaki bu boşluğu "umut" doldurur. Bu ikisinin arasındaki makas ne kadar açılırsa umut o kadar azalır. Makas kapandıkça umut yerini beklentiye terk eder. **Umut, hayatın en büyük hilesidir.**

Bu yazıdan sonra biraz küçük İskender şiirleri okuyacağım. Seni çok seviyorum İskender, bizi sensiz bırakma, kır şeytanın bacağına.

ELVIS PRESLEY

Türkiye'de en çok dinlenen Elvis Presley şarkısı "Jailhouse Rock."

Dünya'da en çok dinlenen şarkı "Can't Help Falling in Love."

1953 yılında ilk şarkıları "My Happiness" ve "That's When Your Heartaches Begin" çıktı.

Forbes'un "hala kazanan ölü yıldızlar listesine" göre, Elvis Presley, 2016 yılında 27 milyon dolar kazandı ve bir milyon albüm sattı.

1956 yılında 21 yaşındayken sinema kariyerine başladı, ilk filmi "Love me Tender" oldu.

Elvis Presley'nin evi Amerika'da Beyaz Saray'dan sonra en çok ziyaret edilen yer oldu.

"Ben boksun Elvis'iym" Muhammed Ali

Bütün albümleri toplamda 211 milyon satıldı. En çok satan albümler sıralamasında 2. sırada!

Müzikle 11. yaş gününde ailesinin ona aldığı gitar sayesinde tanıştı.

1960 yılında karatede siyah kuşak sahibi oldu.

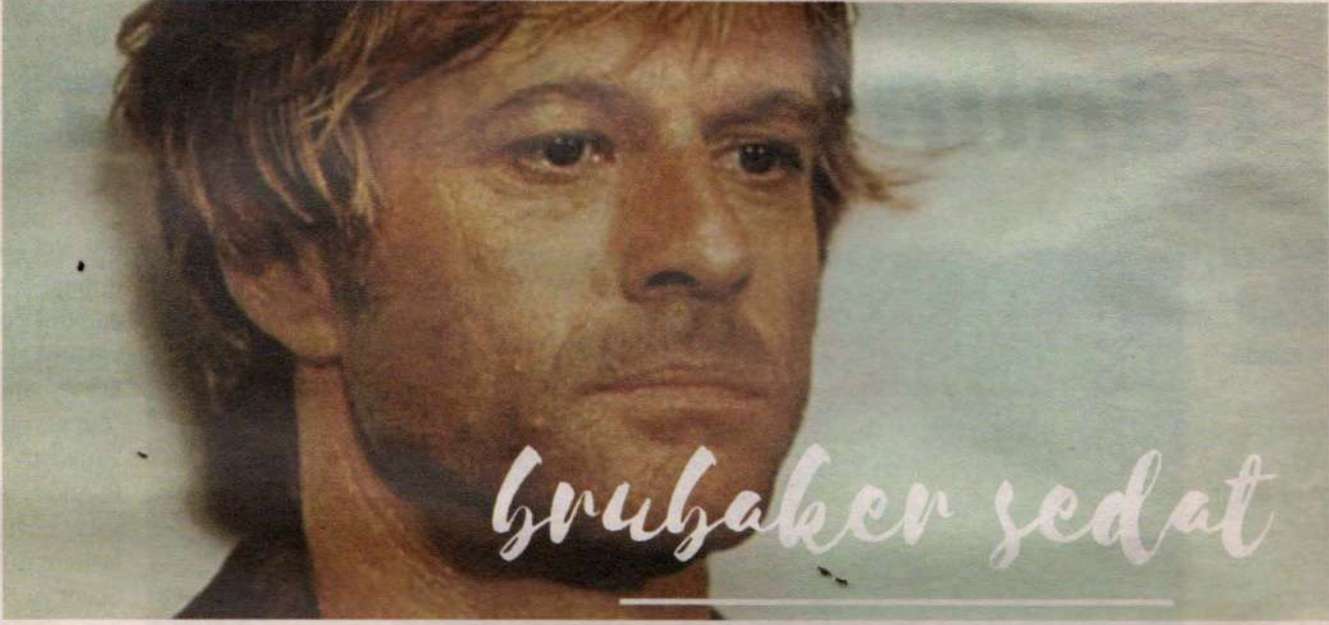
Elvis Presley'nin şov programı "Aloha from Hawaii" 40 ülkede bir buçuk milyar insan tarafından izlendi.

"Elvis'ten önce, hiçbir şey ama hiçbir şey yoktu. Elvis'i duyana kadar hiçbir şey beni bu denli etkilememişti. Eğer Elvis olmasaydı Beatles da olmazdı."

John Lennon

SoundExchange'e göre Elvis, son on yılın dijital ortamda en çok dinlenen sanatçısı.

Spotify ise Elvis Presley'nin en çok ABD'de değil, İsveç'te dinlendiği açıkladı.

1980 yapımı, Stuart Rosenberg'in yönettiği, Robert Redford'un oynadığı Brubaker filmi 1968 yılında ABD'de Arkansas cezaevindeki büyük skandalları konu almış ve filmde gerçek bir hayat hikayesinden yola çıkılmış. Hapishane yönetiminden başlayarak gardiyanlara kadar uzanan müthiş bir şebeke vardır. Cezaevinde ağır suçlardan hüküm giymiş mahkumlar yatmaktadır. Her türlü haksızlığı, dayakları, işkenceleri yaşarlar ama dışarıda yaşayanların içeride olan bitenden haberi yoktur. Sonunda hapishaneye yeni bir müdür atanacaktır. Yeni müdür, göreve başlamadan önce kimseye söylemeden sahte bir isimle kendini hapishaneye attırır. Artık cezaevi müdürü Brubaker değil, suç işlemiş bir mahkumdur. Mahkumlarla aynı havayı solumaya başlar ve sonunda hapishane yönetiminin, gardiyanların ve devletin de pek masum olmadığına şahit olur. İnsani koşulları oluşturmak için gerçek kimliğiyle hapishanenin müdürü Brubaker olarak kolları sıvar. Asıl film ondan sonra başlar. Karşısında çok büyük engeller, tehditler vardır. Ama bu yola çıkmıştır artık. Özellikle muhteşem final sahnesini filmi izleyenler hatırlayacaktır.

2000-2005 yıllarında, İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda oyunculuk dışında idarecilik de yaptım ve oyunculuktan daha çileli, daha yorucu olduğunu anladım. Devlet Tiyatroları'na sürekli gelen resmi evraklar dışında, basın yayın bürosu her gün içinde tiyatro geçen tüm haberleri klasörlerle getirirlerdi. Bir gün enteresan bir haber okudum. Koca A4 kağıdına kibrit kutusu kadar bir haber yapıştırılmıştı: "Müdür sahneye koydu, mahkumlar oynuyor... Orhan Kemal'in 72. Koğuş oyununu cezaevi müdürü Sedat Karaca yönetti. Mahkumlar Çanakkale Yarı Açık Cezaevi'nde sergileyecekler." Oyuncu arkadaşımız Turgay Tanülkü, birçok cezaevinde oyunlar sahneye koyuyor, bazen mahkumlarla film seyretme organizasyonları yapıyordu. **Yabancı değiliz, konuya aşinayız. Ama ilk defa böyle bir haber aldık. Cezaevi müdürü yönetmenlik yapmış, mahkumlar oynuyor...** Sekretere söyledik, Devlet Tiyatroları'nın resmi logosunu taşıyan bir başarılar mektubu gönderdik. Bir akşamüstü telefon geldi, cezaevi müdürü Sedat Karaca görüşmek istiyor diye. Önce gösterdiğimiz ilgiye çok teşekkür etti. "Özellikle Devlet Tiyatroları'nın mahkumlara yaptığı bu tebrik mesajı çok anlamlıydı. Suç işledikleri için devlete karşı, ailelerine karşı boynu bükülmüş bu adamlara büyük şevk verdiniz. Mesajınızı alkışlarla karşıladılar ve hala o mesaj hapishane panosunda ödül gibi duruyor." On dakika konuştuk, yaşadığı deneyimi heyecanla paylaştı. Ben de müdürüme teşekkür ettim tabii... "Mahkumların insani anlamda yeniden kazanılması için sanattan daha büyük güç yoktur," diyen bir cezaevi müdürüne ne söylesem az... Sadece ağzımdan şu döküldü: "Müdürüm, siz benim kahramanımsınız. İzniniz olursa size artık 'Brubaker Sedat' diyebilir miyim?" "O filmi çok severim ama Robert Redford gibi yakışıklı değilim. Teşekkürler iltifatınız için," dedi, yine başarılar ve teşekkürlerle telefonu kapattık. Gerçekten bu büyük çabasına ve azmine hayran oldum. Genel müdürümüz Lemi Bilgin'i aradım, "Elimizden ne geliyorsa yardımcı olalım," dedi. Güzel... Hemen Brubaker Sedat'ı aradım. "Mayısta tiyatrolar kapanıyor, gelin Taksim Venüs Tiyatrosu'nu ücretsiz tahsis edelim, İstanbul'da oynayın." Önce şaka yapıyorum sandı ama sonrasında ciddi olduğumuzu anlayınca telefonda bile yüzünde güller açtığını hissettim. Bütün basına gereken duyuruları yaptık, afişlerini astık. Küçük bir kamyonetle gelen dekor parçalarını birleştirdik, ışık ayarları yapıldı, kulis hazırlandı. Devlet

Tiyatroları'nın tüm teknik kadrosu canla başla çalıştı. Oyundan birkaç saat önce; Taksim'in göbeğinde resmi plakalı cezaevi otobüsü, duvarlarda cezaevi tiyatrosu afişleri... Brubaker Sedat ve mahkum oyuncularını geldiler. Sarıldık, kucaklaştık... Sahnede giriş çıkış yerlerine baktılar, ayaküstü hızlı bir ezber provası ve ardından kulise çekildiler. Brubaker Sedat böyle bir faaliyete girince yakın çevresi yadırgamış. **"Yahu emin misin, nereden çıktı tiyatroya? Olmaz, yapamazsınız," falan demişler ama dinlememiş kimseyi.** Mahkumlar da başta çok utanmışlar, sahneye çıkmaya korkmuşlar. Ama yılmamış. "Herkesin içine tiyatro zehrini akıttım. Bütün provaları oynamayan mahkumlar bile hep gelip izlediler," demişti gülererek.

Oyun saati yaklaştıkça tiyatro fuayesi dolmaya başladı. Mahkumların aileleri, yakınları, Adalet Bakanlığı'ndan müfettişler, hakimler, savcılar, avukatlar, meraklı tiyatroseverler ve İstanbul basın ordusu tabii... Ağzına kadar dolu bir salon, profesyonel oyunculara nazire yaparcasına performanslar... Oyun bitiminde gök gürültüsü gibi dakikalarca süren ayakta alkış... Mahkum yakınlarının çoğu mutluluktan ağlıyordu. Babaları hüküm giydiği için onun burukluğunu yaşayan çocuklar şimdi haklı olarak burukluğu bırakıp mutluluğu yakaladılar. Sarılmalar, tebrikler, kameralar, röportajlar... Brubaker Sedat'ın yüzünde güzel bir tebessüm... Her defasında "Devlet Tiyatroları bizlere sahip çıktı, bu başarıda onların da payı var," diyordu. **Aslında hiçbir şey yapmadık ki...**

Sadece sahnemizi onlara vermiştik, tüm başarı onların. Ama işte Brubaker olmak kolay iş değil. Başarıyı herkesle paylaşmak zarafeti bu olsa gerek. Oyun sonunda fuayede resepsiyon verdik, röportajlar peş peşe geliyor, mahkumların etrafında basın ordusu var. Akli başında sorular gelirken, münasebetsiz bir gazeteci Brubaker Sedat'a akli sıra zekice bir soru patlattı: "Sedat Bey, cesaretinizi takdir etmemek elde değil ama mahkumlara güvenip buraya nasıl turneye geldiniz? Şimdi bu adamlardan bazıları firar etse koca İstanbul'da nasıl bulacaksınız?" Brubaker Sedat'ın söylediklerini hiç unutmamam; "Hanımefendi, biz onlara kader mahkumu diyoruz ama siz sadece mahkum diye kestirip attınız. **İnsanın ne zaman cezaevine, ne zaman hastaneye düşeceği belli olmaz.** Şimdi buradan yola çıkarsınız, arabanızla ağır bir kazaya karışabilirsiniz. Hiç suçunuz olmasa bile yaralanırsanız önce hastaneye düşersiniz. Kazada ölen varsa hapishaneye düşersiniz, bu kadar basit. Bu arkadaşlarım kaçarmı? Asla kaçmazlar. Tiyatro birbirlerini sevmeyi, birbirlerine güvenmeyi, arkadaş olmayı öğretti onlara. Yeniden insan olmanın, takdir edilmenin, alkışlanmanın mutluluğunu yaşadılar. Toplumla, aileleriyle, arkadaşlarıyla ve hatta devletle barıştılar. Siz olsanız bunları bırakıp kaçarmıydınız?" Brubaker Sedat ve kader mahkumu oyuncularını tiyatro çıkışında uğurladık. Bizim teknik kadronun malzemeleri taşıma işini bile kimseye bırakmadan kamyonla taşıdılar. Taksim İstiklal Caddesi'nin önünde park etmiş resmi plakalı otobüse doldular. Aileler, akrabalar, seyirciler, gazeteciler kaldırımda toplandık. Otobüs hareket eder etmez müthiş bir alkış koptu. Tıpkı Brubaker filminin finali gibi... Orada mahkumlar Robert Redford'u alkışlarla uğurlamıştı. Bu defa Brubaker Sedat ve oyuncularını alkışlarla gittiler. Pencerelede el sallayan yüzlere bir güzellik geldi oturdu. Tiyatro insana insanı insanca anlattı ve sonuçta insan yeniden insan olmanın erdemine ulaştı. Eski model resmi plakalı otobüs bile tiyatrodan nasibini almış olmalı ki bir gençlik dinamizmiyle Taksim'den Dolmabahçe'ye doğru kayboldu gitti.

canlının arkasında

Bir sessizlik türüdür umutsuzluk. Bu öyle bir sessizliktir ki, tuhaf kayıtsızlığıyla çevresinde yükselen anlamlı sözü soldurur. Trajik olanı sonuna kadar kaydedemez. Kim ne derse desin, kim ne yazarsa yazsın, kim ne gösterirse göstere, umutsuz kişi kendi hayal kırıklığıyla öyle meşguldür ki göz açıp kapayıncaya yenilginin anıtına dönüştürür benliğini.

İç karartıcı sessizliğiyle taklitçi bir benliği vardır bu umutsuz kişinin. Zamanın bir yerinde kalmış, bambaşka bağlamlarda oluşmuş başka umutsuzluklardan türeyen alengirli retorik taklit ederek papağansılaştırdığı, hiç acımadan kıyım kıyım kıydığı benliğini, vahşi kalabalıkların arasına, ortalık yere bırakır. Benliği hakkında epey yanıliyordur da. Çağdaş, aydınlanmacı, modern, uygar saydığı kat kat kostümünün altında oldukça muhafazakâr, hetero-normatif yaşam biçimiyle körü körüne yol aldığını, içinde bulunduğu toplumda üretimi değil sadece tüketimi paylaştığını, sadece tükettikleri yoluyla başkalarıyla ortaklaştığını; hayatta bildiği tek dayanışma biçiminin, kan bağları yoluyla, erkek egemen yasalar çerçevesinde kurulduğunu, çoğu zaman düğünde altın takmaktan öteye gitmediğini ısrarla fark edemez.

Öte yandan umutsuz kişinin ince sezgisini göz ardı etmemek gerekir. Giyindiği gözalıcı kostümün altında ne denli kırılğan bir hayat taşıdığını gayet ayırdındadır. Hayatın sahteliğini yıkan, yıkarken bütün kurumsallaşmış inançları paramparça eden, iki yüzlü ahlak kurallarını tozu dumana katarak defeden, orta yolcu fikirlerin altını oyup çıkan molozu göstere göstere geri boca eden; yalandan sevenin, mahsus direnenin, sözüm ona ant içenin gözünün içine bakan; içine içine erimektense dışına taşan sahici bir kötümserliği olmadığı için umutsuzdur o. Umutsuz kişi kötümserlikle gürleşemez. Onun umutsuzluğu kötümserlikten kaçma rejimidir hatta. Kafka'nın böcekleşmesini, Leyla Erbil'in hırçınlığını, Thomas Bernhard'ın lirizm tiksintisini, büyük

piyanist Glenn Gould'un orijinal besteden sapma cüretini, "dünya benim vaktimi alıyor" diyen Ece Ayhan'ın aksiliğini, "dünyayı anlayanlara zırnık yok" diyen Sevim Burak'ın varlığını kolay kolay göğüsleyemez. Meltem Gürle'nin deyişiyle Godot'yu bekledikleri için var olan değil, var oldukları için Godot'yu bekleyen Estragon ile Viladimir'i benimsemeyez. Umutsuzluk, kaybın estetize edildiği bir konfor alanı haline geldiğinde, kötümserlik beklenmedik şekilde tehdide dönüşür.

Peki nasıl, nasıl kötümser olunur da karanlığın gözüne bakar insan, yıka yıka yapmak üzere? Bir Şato nasıl yazılır sözelimi, ya da diyelim Thomas Mann nasıl düşler Büyülü Dağ'ı? Bu metinler umutsuzlukla değil, mezarda dirilen Lazarus'un yeni nefesiyle, mezar kötümserliğiyle yazıldı büyük olasılıkla. Umutsuzluğun hummalı ateşinde yandıktan sonra. Bu kahin yazarların, yakın geleceğin ne kadar korkunç olabileceğini henüz yaşamadan anlatabilmelerinin nedeni, ölümcül olanı ölebilmeleridir belki de. Ne cennet

olurdu cehennemdekiler düş kurmasa, ne cehennem olurdu cennettekilerin kâbusu olmasa.

Kendine yönelen insan ne zaman ki kendi olmak isterse, kendi saydamlığı içinde kendi gücünün içine dalarak umutsuzluğu aşar.

Cehennemle cennetin iç içeliğinden söz etmişken, varoluşçuluğun ilk filozofu Kierkegaard, M. Mukadder Yakupoğlu'nun Türkçeleştirdiği *Ölümcül Hastalık Umutsuzluk* kitabında, sonsuzlukla faniliği, özgürlükle zorunluluğu diyalektik kategoride birbirleriyle bağlantılı görür. Kendine yönelen insan ne zaman ki kendi olmak isterse, kendi saydamlığı içinde kendi gücünün içine dalarak umutsuzluğu aşar. Bu anlamda Kierkegaard'ın umutsuz kişisi, başka biri gibi olmak isteyip olamayan, olamadığı gibi kendisi de olamayan insandır. Daha fenası, bu kişi umutsuzluğunu inkar eder. Umutsuzluğun ölümcüllüğü tam da buradan kaynaklanır. Sanki geçilmesi mecburi bir köprüdür aşılın. Ne var ki aşılın her umutsuzluğun sonunda geride canlı bir şey kalır. Yaklaşan geleceğe rağmen arkasında durduğumuz bir niyet. Belli ki kötümserler böyle devam ederler. Canlı bir şeyin arkasında durarak.

leventerden

FOLLOW

...

algoritmokrası

Bu dönemde pek çok şeyin dönüştüğü konuşuluyor ama dönüşümün kapalı kapılar ardındaki belirleyicisi, tanımlayıcısı; kişiler, kurullar, konseyler, meclisler olmayabilir.

Telaffuzu anlamından daha dışı bir kavram ama öte yandan bir şey-mokrası yapısına da alışkın sayılırız; bürokrasi, teknokrasi ve tabii demokrasi. Çocukluğumuzdaki yurttaşlık bilgisi derslerinden beri "demos" ve "cratos" kelimeleri, nasıl ve ne kadar ulvi bir amaç için bir araya gelip halkın, halk tarafından yönetilmesi anlatılır. Anlatılır. Öyle olup olmadığı bir başka tartışma ve onlarca hatta binlerce yazı konusu olabilecek olsa da bugün anlamı her ne ise; onun pek mümkün olamaz hale geleceği yavaştan ortaya çıkmakta.

Bu dönemde pek çok şeyin dönüştüğü konuşuluyor ama dönüşümün kapalı kapılar ardındaki belirleyicisi, tanımlayıcısı; kişiler, kurullar, konseyler, meclisler olmayabilir. Bir günde üretilen toplam verinin yüzlerce yılda üretilen veriyi kat kat geçtiği dönemde verinin bilgiye dönüşmesi, bu bilginin kişisel seviyeden ülkesel ya da global boyutlarda kararlara baz teşkil edecek seti oluşturması çok ama çok büyük bir mekanizma gerektiriyor.

Bu kadar çok verinin işlenmesi, süzülmesi, değerlendirilmesi ancak belli yöntemlerle yapılabiliyor. Bu değerlendirmenin sonuçlarına ulaşmak için kullanılan mantık, kriter ve işlemlerin toplamı da algoritmalar. **Algoritma lafı çok eski olup Arap rakamlarıyla aritmetik işlemler yapılmaya başlanmasına dayansa da bilgisayarlar yoluyla yapılan büyük işlemler arttıkça günlük dilde her gün daha sık kullanılıyor.** Kişisel hayatlarımızı ise sosyal medya operasyonlarından girdi. Her platform yılda birkaç kez algoritma değiştiriyor. Bir bakıyorsunuz herkes ortalama yüzde bilmem kaç takipçi kaybediyor, hatta bazıları yarısından fazlasını kaybettiği için "takipçi satın aldı" damgasını yiyiveriyor ya da kimin hesabının takip edilmesini öneren "tavsiye makineleri" neden ve hangi kriterlere göre kimleri, neleri övüyor?

Pazar sabahları Instagram hesabından birkaç saniye arayla paylaşılan iki ayrı "pazar yumurtası" görselinin bir tanesi neden diğerinin gösterildiğinin yarısından azına gösteriliyor? İkisinden biri çok daha az gösterilecekse hangisinin daha çok gösterileceğine kim neye göre karar veriyor? Bu kararın hesap sahibi ya da yöneticisi tarafından verilmediği kesin. Üstelik firmalar sosyal medyadaki iletişim yatırımlarını her gün artırıyorlar. Doğrudan ürün satabilme fırsatlarını arttırmak, kaliteli ve yetenekli insanların tercih ettiği kurum olmak, tüm paydaşlar doğrudan ve olumlu ilişkiler kurmak için her gün daha çok yatırım yapıyor.

Ancak kimin neyi ne kadar ve hatta neden göreceği sadece algoritmaların tasarrufunda. **Paralı reklamla görülme olanaklarının birini satın alırsanız, bir anda yirmi-otuz kadar parametreyle istediğiniz davranış tarzındaki ve uygun profillere erişilebiliyor.** Dolayısıyla kimin kiminle hangi boyutta ilişki kuracağına o platform algoritmaları karar veriyor.

"Mavi tik" ve benzeri uygulamalarla da ayrıcalıklı ya da korunması gereken profiller yaratılıyor. Beğenilme peşinde koşanlar önce onları

beğeneceklere ulaşmaları gerekirken kararı algoritmalar belirliyor.

Örneğin paylaşımın ilk beş dakikasında şu sayıda ve tipteki insan tarafından beğenilirse daha çok kişiye gösterilebiliyor. Parasıyla iş değişir. O zaman istediğiniz özelliklerde, istediğiniz coğrafyada, kime göstermek istenirseniz bu en iyi şekilde sağlanıyor. Yani hiçbir şey bedava değil.

Sosyal medya ne de olsa bireyler ve kurumların, ürün ve hizmetleri için kullanıldığında; bu seçim kriterleri, algoritmaların belirlenme süreçleri tartışılmıyor. Hatta "influen্সır" diye profiline meslek olarak yazanlar, bundan geçimini sağlayanlar oluştu. Pek yakında daha da güçlü konuma gelecekleri kesin.

Ama işin boyutunu büyütüp, insan hayatındaki çok daha önemli hatta hayati kararların, büyük veri değerlendirilirken kullanılan filtrelerin yani eleklerin ve delillerinin sıklığının, yani algoritmaların kimin tarafından ve hangi amaçlarla belirlendiği çok önem kazanıyor.

Fantezi olarak bakılan biraz abartılı da olsa riskleri net ortaya koyan "Black Mirror" gibi dizilerde görülebilecek dehşet verici olaylar hayata geçmeye başladı bile. İnsanların "reyting"leri ve "skor"ları olması ve hayatlarının bunlar yoluyla çizilmesi gerçek oluyor.

Örneğin Çin hükümeti vatandaşlarına bir "sosyal skor" belirleyecek algoritmalar oluşturdu. Bu algoritmaların belirleyeceği "kişisel reyting" kimin hangi okula gireceği, hangi işte çalışabileceği, nerelerde oturabileceği, herhangi bir konuda kredi alabilme derecesi, kiminle evlenip, çocuk yapabilme hakkı... Neredeyse hayatın regüle edilebilen bütün bölümlerini tanımlıyor. Bu reyting, büyük veriye dayalı işlemlerin bilgiye süzülürken kullanılan algoritmalarla bağlı. Irk, etnik köken, eğitim, fiziki yetenek hatta güzellik, sevilen müzik türü, bazen burçlar bile tercih kriteri olarak algoritmaların içine ustaca yerleştirilebilir.

Hiçbir karar, yönetimin hiçbir seviyesinde eldeki verilere dayalı bilgiden bağımsız olamayacağına göre, kararlar süzme yöntemleri doğrultusunda olacak. Hatta birçok konuda kameralardan, ATM ekranlarına, telefonlardan yaratılan sayısız bilgiden günlük hayattaki ayak izlerine kadar; milyonlarca insanın davranışına göre, insanlardan bağımsız olarak ama kimin tanımladığı belli olmayan kriterlere göre verilebilir.

Yeni erk artık soyluların, orduların, zengin kişilerin olmayabilir.

Algoritmokrası; siyasi üst yayının algoritmaların, sosyal medyadan gerçek hayatın aşamalarından toplanmış veriden filtrelenerek oluşturulmuş olmasıdır.

Her seviyede kararları algoritmalar vermeye başladı. Kimin neye karar verdiği hatta ne karar verdiği artık tartışılır. Ama algoritmalarca. Hep.

Sizin varlık reytinginiz ne olur acaba?

İnsanların "reyting"leri ve "skor"ları olması ve hayatlarının bunlar yoluyla çizilmesi gerçek oluyor.

35662 likes

Feyyaz Yiğit

tabii ki de öyle olmayan şeyler

Tabii ki de öyle olmayan şeyleri seviyorum. Tabii ki de öyle olmayan şeyler, tabii ki de öyle olsun istiyorum. Bu yazımda sizlere tabii ki de öyle olmayan şeyler anlatacağım. Tabii ki de öyle olmayan şeylerin karşılığında gerçekleşen tabii ki de öyle olmuş şeyler, sizleri üzecek. Çünkü herkes, içten içe her şeyin, tabii ki de öyle olmasını ister.

- Geçen para çekiyorum, alet vermiyor. Yahu versene kardeşim. Bankamatik kitlendi. Arkada bi adam dedi unut sen o parayı. Unutmam dedim bir tokat vurdum bankamatiğe ulan alet çıldırdı. Milyarlar akıyor önüme. İhtiyacım kadarını alıp oradan uzaklaştım. **(30 TL çekti.)**

- Sabah uyandım gözler daha tam açılmamış. Açtım camı bi nefes alayım dedim. Yolun aşağısında dayımı gördüm. Dedim dayı ne yapıyorsun orada ne oluyor? Dedi oğlum duymuyor musun sesleri? Ne sesi dayıcım? Oğlum dedi şu an burada yeni doğum yapan bir fil dans ediyor ve dünya bir dakikalığına güzelleşiyor. Dedim dayı şu an mı? Evet dedi çabuk gel. Dedim dayı ben bir dakikada yetişemem iyi seyirler. **(Sadece camı açtı.)**

- Ulan başımda bi ıslaklık. Dedim heralde dolu yağıyor. Bi kaldırdım kafamı helikopter... Yakıt damlatıyor. Bağurdım helikoptere. Acil iniş yap dedim. Hiç orali olmadılar. **(Klima suyu damladı.)**

- Vapurda yanıma bi kız oturdu. Dedi ben açık fikirliyimdir gel benim evime gidelim. Dedim gelirim ama bir şartla. Ne? Dedim benim evime gitmez. Dedi ki o zaman ben gelmiş oluyorum. E hani açık fikirliydin? Bu kızlar bi acayip ya. **(Vapurda yürüyen bir kız gördü.)**

- Gece saat 5. Bi telefon... Hayırdır inşallah? Diyor ki sizi Facebook'ta gördüm çok beğendim. Dedim numaramı nasıl buldunuz? Dedi ben bulurum. İşte yengenle böyle tanıştık. **(Facebook'tan dürttü, kız engelledi.)**

- Yolda bi amca beni çevirdi. Dedi ki derhal hesabınıza bin lira yatırıyorum, itiraz istemem. Amca dedim delirdin mi? Kes sesini ibanını ver, diye bağırınca benim kuzenler karşıdaki pıdecide çalışıyor, olay var sanıp geldiler. Adamcağızı dövdüler. Adam dedi ki gördün mü bak iyilikten maraz doğar. Instagram'dan ekleştik bu hafta Bozcaada'da tatilde... Story'lerini falan hep izliyorum. **(Annesi amcasını aramasını istedi.)**

- Kaldırımında bi bankta oturuyorum. Çok uzaktan bi adam bana bakıyor. Birdi ikiydi derken tepem attı. Kaş göz ediyorum, ne bakıyosun lan yapıyorum ses yok. Devam ediyor bakmaya. En son dayanamadım, sinirlendim, kalktım ışıklara yürüdüm, karşıya geçtim. Adamın yanına bi gittim ki meğer adam değilmiş çalılık gibi bi şeymiş. Güvenlik görevlisi dedi ben seni izliyorum iksaattir neden bu çalılığa bakıyorsun? Dedim çalılığa

bakmıyorum ben adam sandım. Dedi adam bile olsa böyle bakılır mı? Kardeşim bela mısın git başımdan. Yok. Esnaf araya girdi olay sakinleşti. Sonra insanlar aralarında topladıkları parayla ikimize de beyaz eşya hediye ettiler. Hala görüşürüz. **(Bankta oturuyor.)**

- Elimi cebime attım bi sıcaklık, bi ıslaklık. Noluyor dememe kalmadan bi de baktım ki birisi beni okla vurmuş. Şoktan hissedilmiyor tabii... Kim vurdu lan beni diye arayıp tararken bi kız... Dedi ki ben açık fikirliyimdir hemen bana gidelim. **(Cebinde çok sıcak bir bozuk para var.)**

- Bi baktım sokağın karşısındaki binayı yıkıyorlar. Dedim usta kontrollü mü yıkıyorsunuz? Evet dedi kontrollü yıkıyoruz. Neyse biraz bakayım dedim. Ulan yanlış kolona giriyor. Bina bizim balkona yıkılacak. Son anda dedim usta bi yanındaki kolonu yıkacaksın aman... Dedi ulan helal olsun be dedi. Mühendis misin diye sordu. Yıkım sonrası hep beraber İstanbul Modern'e gittik. Tek tek hepsine tiramisu ısmarladım. **(YouTube'da yıkılan bina videoları izliyor.)**

- Geçen çat kapı arkadaş geldi. Kucağında iyice sarmalanmış bi şey var. Dedim bu ne? Dur ya dedi açtı. Bi tane masa... Yahu dedim nereden çıktı bu masa? Dedi ki bu Moliere'in oyunlarını yazdığı masa. Bu masada çalışmış rahmetli. Dedim ne belli? İspatın var mı? Dedi var. Göster o zaman. Öyleydi böyleydi derken bir telefon. Alo? Bi tane adam. Efendim. Dedi müsaitseniz oturmaya geleceğiz. Dedim buyrun gelin evdeyiz. Aman efendim bir sofraya kurduk. Adam iyice sarhoş olunca dedi yoksa bu Moliere'in masası mı? Nereden bildin? Dedi ben Moliere'im. Dedim eserlerinizi bunda mı yazdınız? Yok dedi bu mutfakta duruyordu. **(Masanın ayağına kağıt sıkıştırıyor.)**

- Gece saat üç mü ne. Dar bir sokaktayım. İki adam yolumu kesti. Bi tanesi dedi beyfendi organ bağışı yapmak ister misiniz? Dedim isterim nasıl olacak. Buyrun dedi beyaz bi Şahin'e bindik. Depo gibi bi yer. Herkes inanılmaz alkollü ama çok güler yüzlüler falan... Gerekli evrakları imzaladık. Tamamdır dedi. Tokalaştık. Tam çıkacağım dedi bizim aşağıda bi kulübümüz var dövüş kulübü. Evet. İsterseniz misafiriniz olun. İşim olmasa kalırdım, iyi eğlenceler dedim ve oradan ayrıldım. **(Klima suyu damladı.)**

Tüm bu olaylar keşke tabii ki de böyle olsaydı. Teşekkür ederim.

Oğlum dedi
şu an burada
yeni doğum
yapan bir fil dans
ediyor ve dünya
bir dakikalığına
güzelleşiyor.

Şebnem İşigüzel

asi kız için rap

Yaşamak böyle bir şey değil. Ruhla yaşamıyorsunuz. Bir ritmi yok yaptıklarınızın boş boş gidip geliyorsunuz.

Çok sıcak. Ağustos hep böyle sıcak. "Sonunda yağmur yağar" diyor babam. Yağmura aldanma. Yağmur buralarda ıslatır geçer. Dur. Dinliyorsun beni ama kimim bilmiyorsun?

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

En çok bunu soruyorlar. Nasıl olacak rapçi kız diyorlar. Göreceğiz bakacağız söyleyebilirsek yapacağız. Alışık değiliz ama söyleyebilene itirazımız yok daha.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Tanımak isterseniz beni. Söyleyin dediklerimi. Dil sürçmesi bu çok belli. O zaman belli ettim kendimi. Hem söyleyin hem dinleyin beni. Kimi kimi tanıyor o belli mi? Görüp geçiyoruz, bakıp gidiyoruz herkes yabancı herkes hiç. O zaman bari sen dinle bu asi kız rapçiyi.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Lise mezunuyum. Üniversiteyi kazanamadım. Yoksul olsak bile okumak bizde aile geleneği. Ağabeyim doktor, ablam atanamayan. Bir ben var yörüngeye yerleşemeyen.

O zaman rap.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Görünmezdir yoksullar. İmkan ihtimal dahilinde her şey sınırlı.

Kaç kurtar kendini desen bile, sonunda çıkacağın yol belli.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Biraz kendimden bahsedeyim. Belki tanımak istersiniz beni. Pazar günleri denize gideriz. Bizim buralarda kolaydır deniz işi. Babamın kamyonetine doluşur gideriz. Rüzgarı, tozu yer gideriz. Boynumuz doğuştan eğri. Benim buna itirazım var çok belli.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Yoksula var bir kalabalık plaj. Kumlu fakat lakin beleş. Son yazımız diyor buraya gelenler. Seneye çıkacak ihalede ora bura her yer zengine.

İzmir deniz içi ama yok bize. Oysa biliyorsun

yaşamak herkese. Eğer söylersen benim gibi... Vallaha billaha bu neşe hepimize. Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Kentsel dönüşüm hikayesi. Baba kararlıydı verecekti evi.

Müteahhit denilen kalantör kapıda bitti. Anne öldü geçen yıl. Mevzuya buradan geldik zati.

Annemin elleriyle baktığı bahçe dağılıp gidecekti. Bize kala kala dört duvar, kırk metrekaşe verilecekti.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Doktor çıkmak kolay değil, ağabeyim para istedi. Atanamayan haklı hani bana hani bana dedi. Okumak yetmedi, hep destek gerekti. Eti ne budu ne? Karpuzcu babam ne etsindi?

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Yazın karpuz, kışın soğan patates. Hayat bana sana ona buna şuna herkese. Görünürde hep öyle. Ama bence işin gerçeği rap.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Başımızın üstünde bir çatı olacaksa. Değişmesin kalsın hatıralarımız burada. Baktım babam kararlı. Döktüm benzini üstüme. Yakarım dedim. Yakardım da aslında. Yakmamı beklediler. Kalantör müteahhit hey sen ikile! Çıktığın deliğe geri dönsene.

Kıyamadım kendime.

Kıyamadım anneme. Ölmüş olsa bile... O bahçe bize.

Bir elimde çakmak basacaktım inan bana. Yakacaktım vallaha.

Kimseden korkum yok daha. Baktılar ciddiyim bitti orada bu işşşşşşşş.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Adım çıktı Asi Kız'a.

Bu isim yakışır dedim bana.

Atanamayanla doktor ateş alıp geldiler. İstanbul pahalıymış. Orada geçinmek şeytan azabıymış. Hep böyle söylediler.

Bir kere ben de gittim. Kaybolursan leşini bile bulamazlarmış gibi geldi bana. Ağabeyim sordu: Hadi söyle derdin ne senin?

Kaygılarım var benim; hep bir mahcup olma korkusu.

Hakikat, derdim ne benim?

Rap. Rap.

Benim hayatım hep rap. Benim derdim gençliğin derdi. Benim derdim kadınların derdi. Benim derdim çocuğun derdi. Benim derdim vicdanın varsa hepimizi gerdi.

Kaygılarım var benim. Hep bir mahcup olma korkusu.

Aşık olma beklentisi. İşte yok onun ötesi berisi.

Köle gibi çalışıp elime geçenin hızlıca bitmesi.

Para varsa varsın, yoksa yoksun. Tükenince

sen de tükenmiş sayılıyorsun.

Orası ayrı. Da ayrı. De ayrı. Yanlış yazılan ek olmak isterdim bu topluma. Bitişik yazılsam belki sorun olmazdım bir daha. On sekiz yaşındayım daha yolun başındayım. Ama yolun sonuna varmış gibi bayığım. Yorgun gençlik yok gençlik bana kalırsa alem bitik. Hayat mı hayat, bayat mı bayat. Ama n'apıcan yiyicen heyhat! Rap yazmak istiyorum. Buna heves ediyorum. Kendime hava veriyorum. Herkes gülecek diye söylemiyorum. Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Hep başkaları var ben yokum.

Onlar ne derse öyle olsun. O zaman söyle ben niye yaşıyorum. Hayat mı hayat, bayat mı bayat.

Gizlice konsere gittim. En önden izledim. Kendimi kaybettim. Hadi sor: Bulundun mu bari?

Baş kaldırmak zor iş. Var mı sen de o güç? Sessizce yaşıyorum. İçimden yazıyorum. Çalıştığım dükkan işlek cadde. Her girene hoş geldiniz. Çıkana yine bekleriz. Çok yakıştı. O iş bende. Yalan benim işim. En iyi yalanı ben söylerim. Üzerde güzel duruyor, lütfen deneyin.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Hafta sonu tatili pazara gelsin diye çatladım. Neredeyse patladım. Kış olsa mühim değil. Haftanın her günü çalışırım. Mevsim yaz. Deniz unutturuyor dertleri. Mayom eski. Lastikleri kopuk. Ekstra şeylere yok para ama eğlencenin hası burada.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Yaşamak böyle bir şey değil. Ruhla yaşamıyorsunuz. Bir ritmi yok yaptıklarınızın boş boş gidip geliyorsunuz. Bu kadar küçük mutluluğa fav olanlar... Aslında her yerde hayat var. Köleliğe niye katlanıyorsunuz? Hayat mı hayat, bayat mı bayat. Niye parayla satın alınan şeylere gönül veriyorsunuz. Tep yolları, basma gaza, ne olacak sanıyorsunuz?

Bir melodi tutturamadıysan belki beni anlamıyorsun. Bak hayatta da böyle oluyor, aynen, biliyorsun.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap.

Deniz dönüşü kamyon kasasında yollara bakıp düşünürsen benim gibi. Hayallerim belki sığ ama bil ki bir ruh var benden içeri. Dünya bana bulaşmaz kafamda yaparsam rap. Her şey teğet geçer belki hayat kalır geriye bir tek.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap. Okumuş da n'olmuş bence çok şey olmuş. Bir yerden başlamak gerekti. Asi Kız bu işi sevdi.

Rap. Rap. Benim hayatım hep rap. Ne kadar kıyısındaysan o kadar içindesindir hayatın. İsyankarım, asiyim, başka türlü çekilmezim. Şunu içimden söyleyeyim. Fazlasıyla ince ayar gerektirir.

"SİNEMA ARTIK AVM'DE İZLENİYOR"

Yerel sinemalarımızın emektar çalışanlarıyla, geçmişten günümüze değişen "izleyici" profilini konuştum:

Sinema körlerin gözü, dilsizlerin dili, sağırların kulağıdır

Ben 1977'den beri çalışıyorum bu alanda, 10 senedir de Kadıköy REXX'teyim. Bizim sinema seyircisi genellikle seçkin filmleri tercih ediyor. Mesajlı, güzel hikayesi olan,

festival filmlerini... Gerçek sinemaseverler. Sıradan sinema kitlesi konu olmasın, güleyim eğleneyim diye geliyor. Aralarında çok fark var. Anadolu ile son model lüks bir araba gibi aynı. Zaten farklı olanı geldiği filmde de anlıyorsun. Üç harflilerin filmine geliyor, geldiği film de harabe kendisi de harabe. Kültür yok, mesaj yok...

Film dediğin bir mesaj verir, hayatı anlatır, insanı anlatır.

Film odur. Sinema öyle bir şeydir ki körlerin gözü, dilsizlerin dili, sağırların kulağıdır. Hissizlerin kalbidir. Çok şey anlatır. Herkes kendi kültürüne göre bir şey almaya çalışır, eksiğine bakar. Bu senaristlerin, yönetmenlerin gücüdür ve akıl işidir. Yapmak da izlemek de. Yeni hayat üretirsin sinemayla. Sanattır, çok şeydir. Değerleri alt üst de eder, değer de katar. Altının halinden kim anlar? Sarraf anlar. Seyirci de bir sarraftır, sinemayı bilen seyirci.

Bayrama gelir gibi Beyoğlu'na sinemaya gelirlerdi

1969'dan beri sinema camiasının içindeyim, Beyoğlu Sineması'ndaki 25. yılıma giriyorum. Benden eskisi de pek kalmadı. Alaska frigo satar, mısra çıkar, salon temizliğine yardım ederdim. Sinemaların batışının

müşteri sayısıyla çok ilgisi yok aslında. Film şirketlerinin, dağıtıcıların kabahati. Her filmi her sinemaya bakkala dağıtır gibi verdiler. Bu sinemacıyı baltalamak demektir. Böyle filmler yayılmış oluyor ama sinemanın bir önemi kalmıyor. Eskiden başka

semtlerden "Sinemaya gidiyoruz," diye Beyoğlu'na gelirdi insanlar. Orada sinema olsa da Beyoğlu diye gelirdi, bayrama gelir gibi. **Takım elbiseli, paltolu adamlar, mis parfüm kokulu kadınlar, kibar, nezih...** Adam yürümesini biliyordu. Şimdi varoş kültürü geldi Beyoğlu'na. "Aa, bu film oynuyormuş girelim bari," diyor. Eskiden etrafta oturacak güzel yerler vardı, kuruyemişini alır çay bahçesinde oturur ya da birasını içer sonra filmine gelirdi. Şimdi o eski seyirciye en yakın seyirciyi festival zamanları görüyoruz. Sinema seyircisi artmıştır belki ama alışveriş merkezlerinde artmıştır.

AVM'de sinema izleyeceğine git evinde seyret

Ben 55 senedir İstiklal Caddesi'nde sinemacılık yapıyorum. Gazoz satarak başladım. Yer gösterdim, yöneticilik yaptım, burada müdürüm.

Evden çıkarken insanlar "Vitrin gezerim, dolaşırım," diye alışveriş merkezlerine yöneliyor. Ama bizim gibi Beyoğlu, Kadıköy sinemalarına gidenler iki saatlik filmde sonra "Şimdi ne yapsam," diye düşünüyor. O tür salonlarda sinema izlemek çok basit, git evinde seyret daha iyi. Bizde sinema perdesi 13 metre genişliğinde, 7 metre boyunda. Amfi tiyatro gibi. Ama bak, kimse yok. Eskiden yalnız İstiklal Caddesi'nde sinema vardı. Herkes Beyoğlu'na gelirdi. Kültür, eğlence merkeziydi. Şimdi bitti Beyoğlu. Gelen insanlar da değişti. Ama festival seyircisi ayrı bir seyircidir. Sen festival seyircisiysen parayı kumbaraya atar gibi ayırır, biletini alırsın. Ama festivale ne sinema kalkınır ne de İstiklal Caddesi. Sinema bir kültürdür. Bir eğitimidir. Burada seyrettiğin her filmde bir şey çıkarırsın. **Ben ilkokul mezunuyum, buradaki yabancı filmlerden dil öğrendim.** Bazı filmleri de kapıdan çıktığın anda unutursun o ayrı. Sinema en son eğlencedir. Önce ekmeğini yiyebileceksin, işini düzelteceksin, sonra eğleneceksin. Şimdi sinema niye çalışmıyor diyoruz ama insanlarda onlar yok ki bu olsun. Sinema bitmez, Beyoğlu hiç bitmez. İnsanlar değişir ama bunlar hep kalır.

hangi film, hangi sahne?

Ekin Koç

Alvy Singer: Bu kitapları alacağım çünkü kedilerle ilgili kitaplar yerine bunları okumalısın.

Annie Hall: Bu kitap çok ciddi şeylerden bahsediyor. **Alvy Singer:** Ölüm konusuna kafayı taktım. Çok ilgimi çekiyor. Hayata kötümser bir bakışım var. Eğer çıkacaksak bunları bilmesin. Hayatın korkunç ve sefil olarak ikiye ayrıldığını düşünüyorum. O iki kategori şöyledir; Korkunç; ölümcül hastalık, körler ve sakatlardır. Hayatı nasıl geçirdiklerini anlamıyorum. İnanılmaz. Diğer herkes ise sefildir. Hayatını, yaşarken sefil olduğuna şükret. Sefil olduğun için çok şanslısın.

Annie Hall / 1977

Yönetmen: Woody Allen

Senarist: Woody Allen, Morsholl Brickman

Fulya Zenginler

Mrs. Gump: Hayat bir kutu çikolatadır, Forrest. İçinde ne olduğunu asla bilemezsin.

Forrest Gump / 1994

Yönetmen: Robert Zemeckis

Senarist: Winston Groom, Eric Roth

Aytaç Şaşmaz

Lucia: Dünyayı değiştirmek istemiştik. Ama perişanca yenildik. Şimdiyse, değişmemek için ben dünyaya direniyorum.

Noviembre / 2003

Yönetmen: Acheró Monos

Senarist: Acheró Monos, Federico Monos

İllüstrasyon: Aykut Şerefoğlu

Hazırlayan: Pınar Aksel

Aylin Balboa

yuvarlanıp gidiyorum osman

Uzun zamandır sana bu mektubu yazmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Anlatacak çok şey olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığını şu anda hayretle görüyorum.

Bu anlatacaklarımdan aşka meşke bir köprü kurmaya çalıştığımı düşünmeni istemem, sadece biraz konuşmak istedim Osman. İnsan her şeye alışıyor. Bu iyi mi kötü mü halen bilmiyorum ama işe yaradığı kesin. Seni görmeden yaşayamayacağımı sandığım, kalbimin ağrısından uyuyamadığım günler çoktan geride kaldı. Ama yine de nadiren de olsa ilginç şeyler oluyor ve eski alışkanlıklarla ilk iş telefona sarılıp sana anlatma ihtiyacı duyuyorum. Ayrılığın en kötü tarafı şahidini kaybetmek sanırım. Anlatmayınca bazı şeyler hiç yaşanmamış gibi oluyor çünkü. O yüzden izninle biraz anlatmak istiyorum Osman.

Dedemin evini yıktılar. Öleli çok uzun zaman oldu ama o ev bana dedem hep oradaymış hissi veriyordu. Geçen zamanda evin de **yavaş** yavaş ölümünü izledim. Önce perdeler öldü, sonra çerçeveler, sonra peşi sıra duvarlar. Şiddetli bir yağış sonrası çatı da ölünce evi yıkıp cenazesini kaldırmaya karar vermişler. Ama ardında tek bir taş bile bırakmadan. Sanki o ev orada hiç olmamış, içinde hiç kimse yaşamamış gibi dümdüz etmişler. Görünce içimde bir şeyler sarsıldı. Hiç olmazsa bir parçası, küçük de olsa bir parçası bırakılamaz mıydı? **Boşluk bazen çok kırıcı olabiliyor Osman.**

Unutmak da tuhaf mesele. Hayatta kalabilmek için birçok şeyi unutmak zorundayız ki unutuyoruz da hepimiz. Geçtiğimiz kış çok korkunç diş ağrısı çektim mesela. Şimdi düşününce çok ağrıdığını hatırlıyorum ama o ağrının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Örneği fiziksel bir ağrıdan versem de söylemeye çalıştığım şeyi anladığını tahmin ediyorum. **Herhangi bir konuda her**

hatırlamada aynı ağırları çekiyor olsak yaşamak dayanılmaz olurdu. Mekanizmamızın bizi koruyan ve kollayan bu şefkatli numarasına bayılıyorum.

Yalnız ben bu unutma işinde biraz fazla ileri gitmişim, beynimi unutmak için o kadar acımasızca eğitmişim ki artık lazım gelen şeyleri de hatırlayamıyorum. Geçmiş bulanık bir nehir gibi içimden akıp gitmiş, altında kaldığım taşların varlığını biliyorum ama mevzu tam olarak neydi bir türlü çıkaramıyorum Osman.

TRT'nin son dönem az sayıdaki iyi işinden biri olan Ayı ve İnsan belgeselini izlemeni tavsiye ederim. Orada, zamanında bir ayıyla boğuşmuş yaşlı bir adamın söyledikleri üzerine düşünüyorum bir süredir. Ayıyla karşılaştıklarında tüfeğini doğrultmuş, ayı o anda teslim olur gibi ellerini kaldırmış. "Bana bir şans verdi aslında" diyor ihtiyar, "elleme beni herkes yoluna gitsin demek istedi" diye yorumluyor. "Ancak ben bu şansı kullanamadım" diye devam ediyor. Tetiğe basmış ama tüfek tutukluk yapmış. Sonra ayıyla boğuşmaya başlamışlar. Sonra nasıl olmuşsa ayının elinden kurtulmuş ama epey darbe almış tabii, çenesinin yarısı ayının pençelerinde kalmış, izleri görebiliyorsun. Bunca korkuya ve hasara rağmen o adamın ayıdan saygıyla bahsetmesi, hatalı olduğunu kabul etmesi beni çok etkiledi. Bir kavgada çok yara alan her zaman haklıdır diye bir şey yok yani, sana artık hiç kızmıyorum Osman.

Bir kavgada çok yara alan her zaman haklıdır diye bir şey yok yani, sana artık hiç kızmıyorum Osman.

Benim hayatımda iyi ya da kötü yönde büyük değişiklikler olmadı. Hala aynı işe gidip geliyorum, hala aynı mahallede yaşıyorum, hala aynı sıkıntılarla boğuşup duruyorum. Camdan bir kavanoza kısıtlanmış sinek gibi boşa kanat çırpıttığımı düşünüyorum çoğu zaman. Belki de bu yüzden sabahları, bütün gece inşaata kum çekmiş gibi yorgun uyanıyorum. Hiçbir şeyin değişmemesi bir taraftan konforlu ama öte yandan çok bunalıyorum. Dertsiz bir hayat olmayacağını biliyorum ama ben artık başka dertlerle uğraşmak istiyorum Osman.

Bazı günler içimde hiç şarkı çalmıyor. Dinliyorum, kulak kesiliyorum ama hiçbir ses duyamıyorum. İşte öyle anlarda istikbalimle ilgili umutsuzluğa kapıldığım oluyor. Fakat bu duyguyu beslememeye çalışıyorum. Çıkıp biraz yürüyüş yapıyorum, güzel bir gün batımına denk geliyorum örneğin, hemen toparlanıyorum. Yani bazen zorlamak gerekse de dünyadan umudumu kesmiyorum Osman.

Uzun zamandır sana bu mektubu yazmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Anlatacak çok şey olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığını şu anda hayretle görüyorum. Yani var tabii bir sürü şey ama daha fazlası ne yazık ki içimden gelmiyor. Demek böyle oluyormuş, ayrılık tam da buymuş, artık anlatacak bir şeyinin kalmaması. Şimdi müsaadenle köşeme çekilip biraz bu duruma üzölmek istiyorum. İçimde sana karşı kötü bir duygu yok, sel gitti kum kaldı, acısıyla tatlısıyla birçok şey yaşandı, hepsi için teşekkür ediyorum. Beni merak etme, başımın çaresine bakıyorum. Sana bir daha yazacağımı sanmıyorum, umarım her şey gönlünce olur, yolun açık olsun Osman.

PELİN BATU

HER ŞEY BİR
HİKÂYE İLE BAŞLADI

LABİRENTİN

MAHMUT ÇINAR

BU SU HİÇ BÜLENT
DURMAZ ORTAÇGİL

İRFAN DEĞİRMENCİ

HERLANDA

GÜRKAN ZENGİN

KUŞATMA

SİNAN MEYDAN

YÜZYILIN KİTABI

CEM YILMAZ

ARIF V216
-SENARYO-

ZEYNEP SELVİLİ ÇARMIKLI

PEMBE FİLİ DÜŞÜNME

GÜRAY GÜRSEL

YEDİ GECE MASALLARI

ÖMÜR SABUNCUOĞLU

ONLAR'IN ÖYKÜSÜ

ZAFER ALGÖZ

KE\$ ON DI TEYBİL

CAN YILMAZ

BİLİNMEYEN NUMARALAR

İNKILÂP 91.yıl

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Cem Davran

annem vazgeçti

Yüzlerce gözyaşı biriktirecek hatıra vardı bu notların içinde, hepsini çıkardım. Madem annem vazgeçti bana ne oluyordu ki? Ben kimdim!

Ağır ceza reisi Yusuf Ziya Bey bir kız torunu olduğuna çok sevinir. Karadeniz binlerce Naciye'nin ışığıyla, zekâsıyla, yeteneğiyle köpürecektir. Sevilen, sayılan bir hakimdir. Genç Cumhuriyet sakalını kesmesini söyler, kabul etmez ve bir hukukçuya yakışan nazik ve asil bir üslupla istifasını kaleme alır. Rize, Trabzon ve civarında dağıttığı adaletin fısıltısı Ankara'ya ulaşalı çok olmuştur. Cumhurbaşkanından yazılı bir emir gelir. Yusuf Ziya Bey sakalını kesmeden görevine devam edecektir. Onun hukukçuluğuna hem toplumun hem de yönetimin güveni tamdır. Çok önemli saydığı sakalı yüreğindeki hassas teraziye engel değildir.

Naciye ve erkek kardeşi annelerinin ölümüyle dedelerinin yanında kalırlar bir süre, babaları ikinci evliliğini yapar ve onunla birlikte İstanbul Kasımpaşa'ya yerleşirler. Yeni evlilikten bir erkek çocuk daha aralarına katılır. Bir süre sonra Yusuf Ziya Bey hanımını İstanbul'a yollar. Naciye ve kardeşine bakmak bize düşer, üvey anne elinde olmaları doğru değil, babalarıyla konuş ve hiç değilse kızı al gel der. Hanımı İstanbul'dan eli boş döner. Bey, çocuklar çok mutlu, Allah'ı var kadıncağız öz anneleri gibi bakıyor, üç kardeş mesut bir şekilde yaşıyorlar. Gerçekten öyledir, Naciye yıllarca öz annemiz gibiydi, çok kıymetli bir insandı diye anlatır. Hayat işte, o güzelim kadıncağız da erken yaşta vefat eder. Naciye genç kızlığa adım atarken hem abla hem annedir artık. Bin dokuz yüz otuzlar Karadenizli Muslu ailesi için sürekli değişim ve parçalanma zamanıdır.

Osmanlı'nın Cumhuriyet'e bıraktığı Yusuf Ziya Bey gibi en önemli renkler yavaş yavaş veda etmektedir. İkinci Dünya Savaşı yılları başlar. Nüfus kâğıdında Naciye olan ismi Kasımpaşalı genç kız Ayfer olarak devam edecektir. Evin büyük kızıdır ve iki erkek kardeşi için hayatını adamıştır. Aynı anneden büyüğü erkenden evlenip gider, diğer annesinden küçüğü Ayfer'in ilk çocuğu gibidir. Oğlu gibi bakar büyütür onu. O sıralar baba yine bir hemşehrisiyle üçüncü evliliğini yapar. Yeni gelin neredeyse Ayfer'le aynı yaştadır. Küçük kardeşi de evlenir ve o yıllar için geç sayılacak bir yaşta artık Ayfer için de evlenip gitme zamanıdır. Hatta geç bile kalmıştır. Sanata, özellikle müziğe çok yeteneği olmasına, okumayı çok sevmesine rağmen koşullar ve hayatın ondan sürekli kahramanlık beklemesi yüzünden istediği okullara gidemez ama çoğu dönem akranı gibi bıçkı dikiş eğitimi alır. **Bu özelliği yıllar sonra evliyken, çocuklarının ve kocasının yaşam kaynağı olacak ve onu zor zamanların kahramanı yapacaktır yine.** Vazgeçmek gibi bir seçeneği olmayan Naciye aynı kaderi Kasımpaşa'nın göbeğinde Ayfer'e devretmiştir.

Mahalleli büyüklerin, komşuların araya girmesiyle Kasımpaşa'nın gençlerinden Mehmet'le tanışılır. Zaten yazlık sinemanın kapısında birkaç kez gördüğü, beğendiği esmer, yakışıklı bir delikanlıdır. Eğin'den annesi hamileyken göç etmişler, semtte doğmuş, aynı Naciye gibi küçük yaşta annesini kaybetmiş, kendi ayakları üzerinde durmayı başarmış, sevilen, namuslu, ahlâklı delikanlı Ayfer'den üç yaş küçüktür. **O yıllarda iki ayrı kültür ve delikanlının kızdan küçük olması sorun edilmez, düşünün! Kasımpaşa esasen böyle bir yerdir işte ya neyse!**

Mahallenin kızları genelde bahriye subayıyla evlenir. Kuzey Deniz

Canın ne kadar vazgeçmek istiyorsa o kadar vazgeç. Bir tek yaşamaktan vazgeçme n'olur.

Saha Komutanlığı, Bahriye Hastanesi sayesinde semt bembeyaz giyinmiş yakışıklı subaylarla doludur ama Ayfer'in yolu artık bellidir. Yine vazgeçmez kahramanımız. Yeşilçam'da prodüksiyon amirliği yapan -daha sonra Darübedayi aksesuar şefi olan- Mehmet'le mutlu bir yuva kurar. Bir kız bir erkek iki çocuğu olur. Gelin gittiği ev çileli hayatının devamı hatta daha zorudur. Mehmet'le el ele vedalaşırlar geçmişleriyle, iki çocukla kutu gibi başka bir eve taşınırlar.

Zor yıllar deyip geçmeli buraları da çünkü artık annem vazgeçti. Tek başına hayatın en önemli yüklerini taşıdığı zamanları, yokluklardan mucizeler çıkardığını, bir melek gibi geçirdiği onlarca seneyi, acıları, yalınayak söndürdüğü yangınları, ailesine verdiği hayatını hatırlamaktan vazgeçti. İki gün önce doğurduğu bebeğiyle hastane dönüşü karlı yokuştan aşağı yuvarlanmasını bile kabul etmiyor artık. Canı ne isterse onu hatırlıyor, istemediğinden vazgeçiyor. Oğlu gibi büyüttüğü kardeşini oğlu gibi hatırlıyor, öldüğünü duyup unutup. Yıllar önce yitirdi Mehmet'i ama artık bu ayrılıktan da vazgeçti. Kimine göre demans düğmesine basıldı, kimine göre aslında hatırlıyor. Bana göre annem ilk kez vazgeçti. Bu kim diyorlar benim için, bazen kardeşim, bazen benim oğlum diyor. Kaç çocuğun var senin diye soruyor, söylüyorum; güzel, evlat iyidir diyor. **Evet dünü, dünleri hatırlamıyor ama seksen yıl önce Yusuf Ziya Dede'nin yanındaki mutluluğunu hatırlıyor.** O kadar yoruldu o kadar incindi ki ruhu, bazen; hiçbir şeyimiz yoktu ama iyi insan çoktu deyip noktayı koyuyor ve susuyor. Ara sıra Atatürk'e dua edip cenazesi hakkında birkaç söz söylüyor. Doksanına merdiven dayamış bu Cumhuriyet kadını eminim ilk kez vazgeçiyor. Kız çocuğu olmak zordu diyor, sonra çok eski bir şarkıyı söylüyor. Tekrar dedesinin yanındaki günlerine dönüyor, gerisinden vazgeçiyor.

Yüzlerce gözyaşı biriktirecek hatıra vardı bu notların içinde, hepsini çıkardım. Madem annem vazgeçti bana ne oluyordu ki? Ben kimdim! Vazgeç annem vazgeç, her şeyden, hepimizden vazgeç. Canın ne kadar vazgeçmek istiyorsa o kadar vazgeç. Bir tek yaşamaktan vazgeçme n'olur. Vazgeçme ki biraz daha kokunu hissedelim, saçını okşayalım, o güzel sesini duyalım. Görmekten de bakmaktan da vazgeçtin biliyorum, gözlerin artık sende değil anlıyorum ama sen nasıl istersen annem. Sen nasıl düşünüyor, nasıl hissediyorsan öyle olsun artık her şey. Sonsuzluk Naciye'nin, Ayfer'in. İstedğin kadar vazgeç.

Su kıyısında yaşlı adam:

Denize girecekmiş gibi suda birkaç adım atar ve durur. Elleri belinde uzun uzun karşıya ve suya bakar. Yaşları genellikle 60 ve üzeri olur. Ne düşünürler? Bilmiyoruz.

En güzel saat:

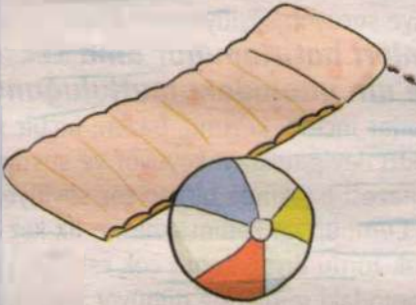
Denizden çıkıp duş aldıktan sonra tekrar sahile gelenler olur. Güneş batmak üzeredir ama henüz batmamıştır. "Aslında denizin en güzel saati bu; şimdi girmek lazım" derler. Peki neden giyinip çıktın? Açık büfedeki akşam yemeğinde sona kalmamak için.

Saç kıvrırma, etrafa bakma:

Saçı uzun kadınlar, sudan çıktıktan sonra saçlarını kıvrır kıvrır sıkırlar. Artık su kalmamıştır ama sıkma hareketi devam eder. Bu arada kafa sağa-sola çevrilerek etrafa bakılır. Etrafta kendilerine bakanlara bakarlar ama sıkma hareketi yapıyormuş gibi olurlar (Son 20 yıldır cep telefonu konuşur(gibi yapar)ken etrafı kesme modası çıktı).

Deniz yatağı-deniz topu:

Bir zamanların en favori iki deniz objesi artık kalmamış. Büyük deniz topları hep açık denize kaçardı zaten, iyi olmuş. Deniz yatağı ise özellikle pek iyi yüzme bilmeyenlerin gözde oyuncağıydı. İki yandan kolla kürek çekerek ilerlenirdi.

Simit: Küçük çocukların yüzme öğrenmeden önce favori objesiydi. Hiç kalmadı. Halkımızın yaygın kullandığı iç lastik yani şambrel tamamen ortadan kalktı.

memleketimden plaj manzaraları

Suda amuda kalkma:

Siğ suda çoğunlukla erkeklerin yaptığı daha doğrusu yapamadığı hareket. Eskiden daha yaygındı. Şimdi de zaman zaman görülüyor. Yandaki arkadaş bacakları düz ve dik tutmaya çalışır. Olmaz tabii.

Yüzme stilleri:

Eskiden (70'li-80'li yıllar) erkekler her kulaçta kafaları bir sağa bir sola çevirirdi; surat suyun içine girmezdi. Kadınlar ise kulaç atmaz, kurbağalama veya "Türk yanlaması" veya "Türk yengeçlemesi" diyebileceğimiz karışık bir stilde suda ilerlerdi. Şimdi yüzme teknikleri biraz daha iyi. Kadınlar da kulaç atabiliyormuş (1972 Münih ve sonraki olimpiyatlarda kadınların da kulaç attığı görülmüştü). Açıkta ve uzun süre yüzebilecek tekniğe sahip az insan vardı. Hâlâ az var.

Yanmaya yatma: Bir dönem neredeyse herkes yağ sürüp kızgın güneşte yatardı. Son 20-30 yılda bunun pek de yararlı bir şey olmadığını, hatta rezalet olduğunu öğrenince, geçen yüzyıl başlarındaki ilk deniz banyocuları gibi gölgede oturmaya başladık. Eskiden "ne güzel yanmışsın" lafı ciddi bir iltifat sayılırdı. Şimdi tam tersi. Tarih tekerrürden ibaret.

Deniz gözlükleri-

şnorkel: Evvel zamanlarda ağız da içine alan ve ucundaki hava borusunun tepesinde bir ping-pong topu olan maskeler vardı. Daldığın zaman top borunun deliğine yapışır ve içine su girmezdi (aslında biraz giriyordu tabii). Sonra şnorkeller ve ağızdan nefes alma çıktı. Dalıp çıktıktan sonra ağıza dolan suyu üfleme halleri. Şimdilerde de yeni bir mekanizma çıkmış ama pek anlamadım.

Dipten gitme-bacak arasından geçme:

Bir dönem siğ deniz oyunlarının önde geleni. "Aç bacaklarını aradan geçeyim" epey yaygındı. Dipten uzun süre gitmek de maharet sayılırdı. Pek görülüyor artık.

Gökhan Dağıstanlı

yaprağın kaderi düşmekmiş

Her geçen gün saplansa da ruhuna bir bedene bürünmüş bensizlik, henüz sıcaktır yaran. Böyle gitmez merak etme. Nasıl olsa senin de yakana bela gibi yapışır zaman.

Sancılı zamanlarım oldu senden sonra. Anılardan yakayı sıyırsam bütün hayatı temize çekerim sanıyordum. Uzanıp birkaç sensizliğin sınırlarını zorluyordum gecelerin hendeğinde. Ellerinden bıçaklar, bakışlarından yaralar, öpüşlerinden yanık izleri... Bir menfi cana kalmıştım, kol geziyordu melankoli. Acıyı kanıksamış ellerim farkında bile olmadan tutuyordu bir dolup bir boşalan kadehleri. Böyle başlıyordu birazdanları beklentilerimin. Son sarıldığındaki kaçamak öpüşün gecelerce zonklayıp durdu boynumda. Aynadaki aklı sakalına karışmış adama kafamı çevirip bakamıyordum. Alnımı çevirsem göğe, zifiri karanlıktı örtüsü. Oysa biliyordum cırılcıplaktı her daim gökyüzü. İki kadehlik geçtiğinde zaman, yüzünle giydirilmiş bir şair sahneye çıkıyordu. Öperek tüm ilk hecelerini sözcüklerin, dizelerini alev alev üstüme yığıyordu. Zaten bütün derdi bana düştü bu yalnızlığın.

Korkunç bir kader alnımdan önüme dökülüyordu. Geleceğim voltalarda kanatıyordu ayaklarımı.

O anlarda gözüm senden başkasını görmese bile, ne kadar zordu senin için güzel şeyler dilemesi. Gün gelir senin de dudaklarını bıçaklar elveda sözcüklerin. Benden söylemesi...

Duvarları efkarla sıvanmış odamda tutuşurken gecelerim, densizin biri tutup hadsizce sevdi seni. Bilirim, kolay değildir es geçmesi kalbin, gözler görünce gözlerini. Ama kendi icadını sahiptenen bir mucidin haklılığıyla dilim varmaz kıyısından köşesinden anlayış geçen cümlelere. Sen de boş durmadın o sırada. İlgiye muhtaçlığı vardır her daim kalbinin. Birisi tutsun da boş kalmasın istersin ellerin. "Kim tutarsa tutsun" değildir yüreğinden geçen ama sana doğru akan bir ilgi şelalesine de kibirli avuçlarını açtırırsın. İşte sonunda tutup yarısı kibarlıktan diğer yarısı camdan bir karşılık verdin. Belki de sevdiğin çiçeklerle bezendi başlarda günlerin. Kocaman aşkıma sırt çeviren kalbin, gidip manadan uzak gösterişlere kandı. Birkaç yüzeysel tebessüme, üstelik bile bile, yenik düştü günlerin. An geldi elleriniz de kenetlendi yılandan kaldırımı bir sokakta. Ve daha bir sürü şey... Başlarda tatlı gelir sana benden başkalıklar. Yeniliğe duyduğun ihtirasın yaka paça çekiştirmesiyle cansız soğukluklarını anlamazsın. Her geçen gün saplansa da ruhuna bir bedene bürünmüş bensizlik, henüz sıcaktır yaran. Böyle gitmez merak etme. Nasıl olsa senin de yakana bela gibi yapışır zaman. An gelir, aynı gökyüzümünde boğulur ikimizin de nefesi. Üstümü kapadığın ne varsa kaldırıp attığında tırnaklarını aklıma geçir! Bir kuş uçur saçlarından, bittiyse eğer inadınla kaderinin dövüşmesi. Başka yarın olmayabilir. Benden söylemesi... Kırmızıdan bir gece, lanet olasıca bir gece lambası buruşuk resminizi

aydınlattı yalnızlıkla uzandığım yatakta. Yüzünde, dudaklarımca öpülmenin unutulmuşluğunu anlatan kör olasıca bir bakış, sonu gelmez sandığım aşkın bitmeye yüz tutuşunu anlatıyordu. Dualarımı süslerken ıslaklığını ezbere bildiğim dudakların, mermiden bir öpüşmeyi ateşleyip kalbime doğru, aşktan bir ceset bıraktınız yatağımın tam ortasına. Anlatmasam bilemezsin nasıl bir şey insanın kanının çekilmesi. Umurunda mı bilmiyorum ama benden söylemesi...

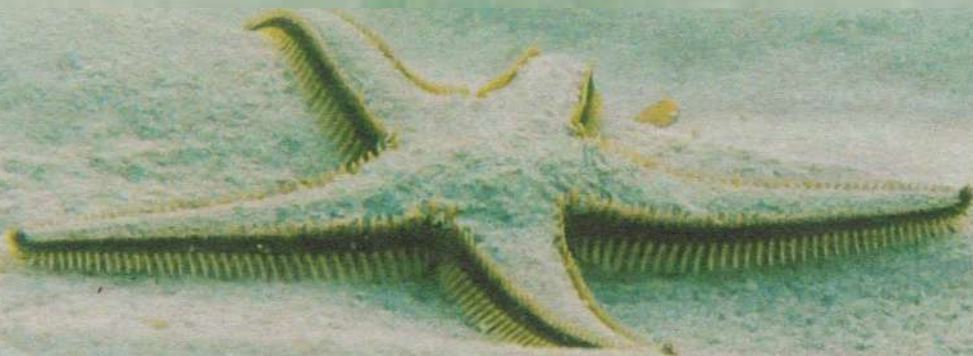
Seni de benim gibi yara bere içinde bıraktığında hayat, geride bıraktığın şu kalbi düşün. Defalarca sevidin sonradan belki. Defalarca öpüldü dudakların. Ellerine, kim bilir ömrüne ne kadar yabancı eller değdi? Peki esirgenerek okşandı mı minik ayakların?

Bir başka gözün bebeğine kadar dokundu mu rakı masalarıyla sevişen bakışların? Ya da adına yazılmış kaç mektup duydu kulakların? Şimdi belki iskelede durmuş güneşi selamlıyordur yüzündeki anafor çiçeği. Belli belirsiz gamzelerinde alabora oluyordur adını bilmediğimiz tekneler. Yoklama kaçağı bir fırtına koparsa oracıkta, bil ki yokluğun hala batıyor her sabaha. Rotasını kaybetmiş kahvaltılarda adın geçerken içimden, bir kadın dünden getirdiği kıyafetleri giyiyor bazen. **İte kaka öpülmekten sıkıldı dudaklarım. Koca sokağa gece ekip gün**

doğumu biçmekten yoruldu bakışlarım. Senin diline bir türlü çeviremediğim kocaman bir özlem masamın ortasına çöküp kaldı. Varlığın şizofrenik vaka, yokluğun cadı nefesi. Bu artık böyle gitmez, benden söylemesi...

Sonu gelmeyen riyakarlardan kesilince umudun, ellerinin arasına alırsın güzel başını. Benden sonrasını yazsan anlamını anlamaz cümleler. Bunu sevgimden biliyorum. Öyle bir hasret büyüttüm ki içimde, ne zaman yazsam bir güverte dolusu denizci öldürüyorum. İntiharınsa gururuyla bu kadar oynanmaz. Anladım, düşüşü bitmez acıyla yaratılmış bir uçuşumun. Sabahlara kadar yazdığım sözcükler önündeki cümleyi bile görmüyor. Yoğun bir sis alargadan koşa koşa gelirken, kelimelerle seri bağlanmış duygular, paralel acılarla yoğuruluyor. **Takati kalmadı kalemimin merdivenler boyu varış hikayeleri yazmaya, kağıdın başında soluk soluğa duruyor. Bu sokağa yeni bir aşk ekmeli.** Ama şımarıklığına dizdiğim övgüler bitti artık, bil ki tüketiyorum. Gelgitlerinde çok deniz yıldızım öldü çünkü. Her tökezlediğinde, olma ihtimalime bir bakıp çıkışlarına bile bile katlandım ama gülümsemesi yavaş yavaş tüketiyor artık sahipsiz aşkımızın. Kör bir bıçakla kanırta kanırta kestini geleceğimizi. İnan artık uzak değil bu iki yalnızlı aşkın son gecesi. Benden söylemesi...

Seni de benim gibi yara bere içinde bıraktığında hayat, geride bıraktığın şu kalbi düşün.

YAPI KREDİ PAY İLE HER YERDE ÖDEME RAHATLIĞI

Artık Worldcard'ınız yanınızda olmasa bile cep telefonunuzu POS cihazına yaklaştırarak mobil ödeme yapabilirsiniz.
Çünkü Yapı Kredi Mobil teknolojisi her an her yerde yanınızda.

 YapıKredi

Hizmette sınır yoktur.

Gülse Birsell

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN BURHAN ALTINTOP

2004'te yayınlanan ve altı sezon boyunca devam eden "Avrupa Yakası"nın efsane karakteri Burhan Altıntop kimdir? İşte dizinin senaristi Gülse Birsell'in Ağustos 2005'te Burhan Altıntop karakterini yaratırken kaleme aldığı "karakter analizi"nden notlar...

BURHAN ALTINTOP

Avrupa Yakası'nın ve binadaki bütün ofislerin yeni idare müdürü. İkiyüzlü, fırsatçı, yalaka! Son derece dedikoducu, hatta iftiracı! Patron tarafından masrafları ve işleyişi denetlemek üzere görevlendirilmiş. Hafif aksanı var. Çaktırmadan hırs küpü. Süper cimri, bir lirayı hesap ediyor. Para işlerinden anlıyor, insanların ensesinde boza pişiriyor. Ofislerde hep bulunan, patronun 20 milyonu gitmesin diye bütün sistemi felç edip 20 milyar zarar veren adamlardan! Zihniyet olarak, Şesu'nun metropole uyum sağlamasının aksine, tam köylü ve atıl bürokrasi kafasında! Tavrı olarak sahtekar biçimde güler yüzlü, tam tereyağı. Sürekli ofistekilerle kaynaşmaya çalışır. Aynı zamanda iğrenç esprilerin adamı. Antipatiğin teki! Ustelik de damarına basılınca, bazen son derece yaygaracı ve saldırgan oluyor. Adeta kendini kaybediyor! O hesapçı adam gidiyor, bir düğmeye basılmış gibi "cinnet geçirdi dokuz yerinden bıçakladı" haberinin başrolü olabilecek bir adam geliyor. Bütün karakterlere, "bey, hanım diye hitap edecek, Şesu hariç. Ona "Şeyhsuvar" diyecek. Herkes de ona Burhan Bey diye seslenecek. Ama aralarında konuşurlarken "Buhan" olarak bahsedecekler.

VAKİT GEÇİRMİY SEVDİĞİ ŞEYLER

Sürekli herhangi bir konuda hesap yapmak. Matematiği çok iyi olduğu için, herhangi bir fikir gelince aklına, o fikirden ne kadar kazanılacağını, bunun on yılda faiziyle ne olacağını hemen hesap ediyor. İkide bir sohbet içinde bu tür örnekler veriyor. Mesela, "orada tost 2 lira, burada 1.750, her gün bir tane yesen günde 250 kuruş, hafta içi yirmi günden 50 lira, bir senede 600 lira, koy onu faize, on yılda bileşik faizle araba alırsın!" gibi. Hayat boyu çalıştığı, hatta canı istediği için, hobi olarak fazla mesai yaptığından, evinde çamaşır, bulaşık, temizlik, eski dergi okuma vs. ile vakit geçirdiğini tahmin ediyoruz. Bir de yemek yapan tiplerden. Ucuz olsun diye öğlenleri sefer taşıyla yemeğini ofise getiriyor. Ama yine de sosyalleşme ortamından uzaklaşmamak için bunlarla öğle yemeğine restoranlara gelip, bir çay kahve içip, tatlı falan yiyip başkasına ödetiyor! Artık Nişantaşı alemine akmaya kararlı olduğundan televizyonda magazin programlarını da seyretmeye başlamış olabilir. Zaten gece dokuzlara onlara kadar ofiste. Yapacak daha iyi bir işi de yok.

Süper yalnız. Sabah en erken gelen, akşam en geç çıkan. Her patronun hayal!

KOMPLEKSLER

Üniversite bitirmiş, hele ki master yapmış, zengin ailelerden gelen genç zengin erkekler. Şesu gibi, eksikleriyle başa çıkmak için değişmek, modernleşmek, öğrenmek, adapte olmak yerine, esasen kendisinin de onlardan olduğunu varsayıp, bunun kabullenilmesini istiyor. "Benim de ailem zengindi, ben de okudum" gibilerinden. Olmadı yetkileri dahilinde otoriteye, gerekirse iftiraya, entrikaya, başvuruyor. O da işe yaramazsa kontrolden çıkıp şişleyebilir! Avrupa Yakası'nın en yalnız, en antisosyal, en tehlikeli ve karanlık karakteri. Bütün karakterlerin gördüğümüz hayatları dışında arkadaşları, muhabbetleri olduğundan eminiz. Burhan ise görünen taraf dışında geceleri evine gidip duvarlara bakıp sinsi planlar yapıyor olabilir. İkide bir "Ben de üniversite mezunuyum, benim de ailem zengin, bizi Tokat'ta tanırlar Altıntoplar diye" şeklinde kompleks kusuyor! Ona taşralı derler, kıro derler diye otoritesini sonuna kadar kullanacak! Cem'den özellikle nefret edecek.

GİYİM TARZI

Kötü, ikinci sınıf takım elbiseler. Kruvaze lacivert ve siyah modeller ama Tacettin gibi yeşil meşil değil. Hatta en iyisi lacivertte karar kılalım. Kendini yuppie zannettiği ve yuppie kültürünün hala havalı bir şey olduğunu sandığı için, abidik gubidik kravatlar. Kurbağalı, kalemlî, manzara resimli. Güya bu şekilde "yöneticiyim ama bir lokma da çılgınım" mesajı veriyor. Hatta bir yerden "Casual Friday" esprisini duymuş, Cuma günleri ofiste, içler acısı taş yıkama bir kot giyiyor lacivert kruvaze ceketi ve korkunç kravatlarının altına. Saçlar rezalet, hiçbir şekle girmiyor, bırak dağınık kalsın! Lütfen jöleyle möleyle yapıştırmayalım!

GEÇMİŞ

Tokatlı. 37 yaşında. Kendi köyünde babasının ağa olduğunu iddia ediyor. Aslında belki sadece birkaç tarla sahibiymiş adam. İstanbul'a 17 yaşında gelmiş. Hem çalışmış hem açıköğretimde okumuş. 22 yaşından beri bir yerlerde çalışıyor. Genellikle idare müdürlüğü vs. gibi şeyler. Bu kadar yıldır çalışıp neredeyse hiç para harcamadığı için yaklaşık 150.000 dolar falan biriktirmiş! Son derece yalnız, arkadaş markadaşı yok.

TAKINTILARI

Kravatlar! Kendisini yuppie zannettiği için, üzerinde güneş, ay, dolma kalem, kurbağa, miki falan olan kravatlar takıyor. 80'lerde kalmış o açıdan. Bunu da müthiş bir çılgın, bir tür özgür yönetici tavrı olarak sunuyor! Bu arada temizlik takıntısı var! Yanında sürekli kolonya taşıyor. Arada etrafa ikram ediyor. Kızlar nefret ediyorlar. Şesu'nun yaptığı kahveden iğrenebilir, fincanı getirirken fincanın ağzına elini değdirdin diyebilir, tuvaletten çıkınca elini yıkadın mı diye sorabilir. Herkesten pis diye bahsediyor! Bu, İffet Hanım'a aşık olmasının da sebeplerinden biri olacak. Tertipli, temiz, düzenli, hatta bu konuda hasta olması.

AŞK TARİHÇESİ

Sıfır! Bir kadının elini tuttuğundan bile emin değiliz. Başka konulardaki hırsları bu işlere vakit ve para ayırmasına engel olmuş. Ama hormonlar söz dinlemez! Acayip bir röntgencilik huyu var. Gözüne ve ellerine hakim olamıyor. İffet Hanım'a hasta olacak. Zaafla karışık, lüzumsuz bir mahcubiyet, yüzüne bakamama ve önce saygıdan zannedeceğimiz bir abartılı kibarlık. Yavaş yavaş işin aslı ortaya çıkacak!

ENGİN GÜNEYDİN

BURHAN ARTIK ÇOK ÜNLÜ, TELEFONLARIMA ÇIKMIYOR

• Burhan Altıntop karakteriyle tanışma anınız nasıldı? Önünüze bu rol geldiğinde ilk tepkiniz ne oldu?

Rolü ilk okuduğumda aslında biraz sevmemiştim. İnsanları fiziki ya da psikolojik açıdan rahatsız eden bir karakterdi. Bu tip rolleri sempatik hale getirmek çok zordur. Normal hayatta da bu tip insanları hiç sevmem. Fiziki tacizleri Gülse hemen kaldırdı, rahatsız olduğumu anlamıştı. Rolün kendi zavallılığını ortaya çıkardı. Bu da rolde derinlik yarattı.

• Burhan karakterinde seyirciyi mest eden detaylar var. Mesela Makbule'ye kendi şivesiyle "Ayı" derken bir anda konu "Are you ready"ye geliyor. Bunlar senaryoda olan şeyler miydi yoksa sizin katkınız mıydı?

Rolü melodik bir şiveyle oynuyordum. Bunu yapmamdaki sebep ezberimin iyi olmamasıydı. Melodi esnasında diğer cümleleri hatırlıyordum. Bazı kelimeler bazı anlamları çağırıyordu... Bu sahne üzerinde sadece bir defa olabilecek şeylerdi. O anda yapıyordum, tekrarı istenseydi yapamıyordum.

• Burhan'ın konuşma şekli bir efsaneydi... Dizi oynarken de aradan yıllar geçtikten sonra hala Burhan gibi konuşan insanlara rastlıyoruz. "Naber con con?" "Aslı yevrüm" ve diğerleri... "Burhan gibi konuşmak" diye bir şey oluştu zaman içinde. Bu ne tam "Tokat şivesine" ne de başka bir şiveye benziyordu. Nasıl çıktı bu "Burhanca" ortaya?

Burhan Altıntop'u oynadığım dönem çok mutluydum. Çevremdeki herkes de çok mutluydu. Sorunla alay eder bir durumdaydım... Para kazanıyordum, aileme yardım edebiliyordum, geniş kitleler beğeniyle takip ediyordu. Bu bana çok mutluluk veriyordu. Onun için de insan aynada kendine bakınca "Naaber con con?" diyebiliyordu.

• Burhan'ın olmazsa olmaz aksesuarları var, mesela el çantası... Bunlar arasında sizin eklediğiniz, bu olsun mutlaka deyip katkı verdiğiniz var mı?

Ben diziyi başladığımda çok iyi bir kadro vardı. Oynadığım rol ekip tarafından çok sevildi. Burhan'ın sahne üzerindeki her türlü aksesuarı Avrupa Yakası ekibi tarafından dizayn edildi. Kendilerine çok teşekkür ederim.

• Burhan Altıntop'u tarif etmenizi rica etsek, Engin Günaydın Burhan'ı nasıl tarif ederdi bize?

Burhan Altıntop çok yakın bir arkadaşım gibiydi. Bayağı sıkı fıkıydık. Zihnimde konuşan, ağlayan, zırlayan biriydi. Şimdi çok ünlü birisi... Telefonlarıma da çıkmıyor.

• Seyirci olarak bizde Avrupa Yakası'ndan

sonra uzun süre Engin Günaydın'ı nerede ya da hangi rolde görsek hep bir Burhan Altıntop çıkacak beklentisi oluştu. Bunu kırmak zor oldu mu? Engin Günaydın'ın kendi hayatında aslında Burhan Altıntop gibi olmadığını göstermek zorunda olduğu komik anlar oldu mu?

Evet oldu... Ben oynadığım karakterlerden ünlü birisi değilim.

Benden ünlü oldukları için ilk işleri beni ezmek oluyor. Halbuki ben yeni karakterleri çalışmak istiyorum. Buna izin vermiyorlar. Uzun süre dramalarda çalıştım bunu kırmak için... Hatta aldığım tüm ödüller dramalardan aldığım ödüller... Bunu başardığımı düşünüyorum.

• Sizi en çok eğlendiren Burhan sahnesi hangisiydi?

Alkolik ve kedi bölümünü çok severim. Halen çok güldüğüm sahneler var. Kendimi mutlu hissettiğimde bazen izlerim.

• Burhan Altıntop neden bir sinema filmi olmadı sonra? İster miydiniz siz?

Gülse de ben de ekip komedisini çok severiz. Mesleğin en zevkli tarafıdır başarılı bir ekip ile çalışmak. Karakter komedisi o dönem çok yapıyordu. Bu furyanın parçası olmak istemedik. Karakter komedisi gerçekten çok zor bir iş ama oyunculuk geleceği açısından çok riskli bir iş aynı zamanda... Önümüzdeki yeni işlere heyecanlanmak istiyorum. Çok güzel işler var önümüzde bunu hissediyorum.

**Burhan
Altıntop'u
oynadığım
dönem
çok
mutluydum.**

GÜLSE BİRSEL

YILLAR GEÇTİKÇE 'BURHAN'LAR ÇOĞALDI

• Burhan Altıntop büyük bir televizyon fenomeni idi ama ondan önce biraz Avrupa Yakası konuşmak lazım sanırım. Ne zaman, nasıl çıktı ortaya Avrupa Yakası fikri?

Sitcom severim. Hep severdim. Türk televizyonlarında benim, eşimin dostumun seyredeceği bir sitcom yoktu. Senaryo yazmayı biliyordum, eğitimini almıştım. Ortamı da bildiğim yerden, aşına olduğum çevrelerden seçtim. Tanıdığım ailelere yakın bir aile, öyle iki kardeş anlatmak için yola çıktım. Hayatım boyunca dergi ofislerinde çalışmıştım, iş yerini de dergi yaptım. Kendi esprilerimi, kendi güleceğim hikayeleri yazdım. Kanal önce "Asla tutmaz, çok AB grubu bir iş ama bize G.A.G programını yapıyorsun, eh dizinin maliyeti de çok düşük, bir deneyelim" diye kabul etti.

• Aralıksız kaç yıl yayında kaldı Avrupa Yakası? Üzerinden neredeyse 10 yıl geçmesine rağmen nasıl oluyor da sosyal medyada, dijital mecrada hala bu kadar çok izleniyor, paylaşıyor? Bu kadar geniş bir izleyici profilini nasıl yakaladı?

Şubat 2004-Haziran 2009 arası altı sezon yayında kaldık. 190 bölüm sürdü ve 9 yıl önce diziyi bitirirken aslında hikayelerimiz, maceramız bittiği için sonlandırdık. Engin de ben de artık enerji olarak tükenmiştik. Yoksa hala reytingler iyiydi ve kanal devam etmek istiyordu. Hala seyrediliyor evet. Güzel, sıcak bir hikaye ve gerçekten çok güldürdük, esas sebep bu. Bir de uzun süreli bir seyredilme alışkanlığı oldu, o sebepten de insanlar özlüyor.

• **Burhan Altıntop diziye daha sonra giren bir karakter değil mi? Nasıl çıktı Burhan Altıntop karakteri? Esinlendiğin biri var mı? Gülse'nin hayatında Burhan fikrinin oluşmasına vesile bir tanıdığı var mı?** Burhan 3. sezonun başında girdi diziye, 59. bölümde. Ofiste biraz çatışma olsun istedim. İş yerinde tüm karakterler artık birbiriyle dosttu, Selin'e bile herkes alışmıştı. Aslı-Cem aşkı merak uyandırma aşamasını geçmiş, oturmaya başlamıştı. Bir gerilim lazımdı oraya. Bambaşka kafadan, ayrı bir dünyadan ama ofis ekibinin mecburen tahammül edeceği biri. Bir karakter yazarken farkında olmadan esinlendiğin, tavrını, kişilik özelliğini, bir kompleksini çaldığın çok kişi oluyor ama temelde hayalindekini yazıyorsun. Elbette iş hayatından, gittiğim devlet dairesinden, akrabalarımdan Burhan'ın bazı özelliklerini arakladığım çok insan olmuştur. Ama Burhan tek bir kişi değil, bir karma. Bir de bazı karakter sen masaya oturunca repliklerini kulağına fısıldar. O karakterlerdendi Burhan. Masa başında yazarken neler söylediğine, o lafların benden çıktığına inanamıyordum. Ben dahil hepimizin içinde bir miktar Burhan var galiba.

• **Burhan'ın tepkileri, şivesi, el çantası, kıyafetleri mesela Tokatlı olması nasıl belirlendi?** Şivesini Engin, Tokatlı diye öyle seçtik. Doğal olması, oyuncunun ayrı bir şive çalışmak zorunda kalmaması açısından. Bilek çantası benim kafayı taktığım bir çanta modeliydi, 90'larda çok insan kullanırdı benim de sinirime dokunurdu. Aradık bulduk ve çok yakıştı. Kıyafetleri onun gerçekten ait olduğu yerle, olduğunu iddia ettiği yerin bir karması olsun istedim. Kötü kösele ayakkabı, plili modası geçmiş şalvar gibi kahverengi kumaş pantolon, ama Amerikanvari beyaz yakalılığı temsil eden Miki Fare'li, çizgi film desenli, eğlenceli kravatlar. Her yanıyla "Oldum ama aslında hiç olamadım" diyordu Burhan. "Beni de alsanıza aranıza" cümlesi elinden kolundan paçalarından akıyordu yani.

• **Burhan Altıntop'un yaratıcısına göre Burhan nasıl biriydi? Karakteri Engin Günaydın'a anlatırken nasıl örnekledin, karakter analizlerini varsa bizimle paylaşır mısın?** 2005 Ağustos ayında uzun bir karakter analizi yazıp Engin'e mail atmışım. Yukarıda bir kısmı var. Mail'e de "Bence çok eğleneceğiz!" yazmışım. Hem çok eğlendik hem hala eğleniyoruz; daha da çok eğleneceğiz gibi geliyor.

• **Burhan karakteri Engin Günaydın'ın oynaması için yaratılmış bir karakter mi yoksa karakter ortaya çıktıktan sonra mı Engin Günaydın ismine karar verildi?** Engin'le çalışmak istiyordum bir süredir. Söylemeye gerek yok, olağanüstü yetenekli olduğunu düşünüyordum o zaman da. Galiba karakterin oluşmasıyla Engin'e teklif götürmem eşzamanlı oldu. Biraz Engin'in üzerine dikildi ama Engin de alıp iyice coşturdu Burhan'ı. Zamanla ben yazdıkça, o oynadıkça birbirimizi yükselttik, Burhan iyice açıldı, dizinin kahramanı oldu.

• **Burhan Altıntop'u bugünün Türkiye'sinde**

bugünkü TV izleyicisi için yazıyor olsan nasıl yazardın? Ne bileyim Burhan şimdi nerede ne yapıyor olurdu mesela? Hala Nişantaşı'nda dergide idari işler müdürü olarak çalışıyor muydu?

Yıllar geçtikçe etrafta "Burhan"lar çoğaldı. Hatta daha cesur, daha az dost canlısı, daha küstah Burhan versiyonları görmeye başladık. Herhangi bir televizyon tartışmasında rastlayabilirsiniz bu şekeri azaltılmış ve daha kibirli "Burhan"lara. Burhan muhtemelen yükselmiş ve zenginleşmiş olurdu bugün. Özel sektör mü devlet mi bilemem ama "Aslı"lara tepeden bakar hale gelmişti belki.

• **Senin en çok güldüğün Burhan sahnesi hangisi, karşılıklı oynadığın Aslı-Burhan diyaloglarından mesela unutamadığın bir sahne var mı? İzleyicinin bilmediği bir Avrupa Yakası anısı...**

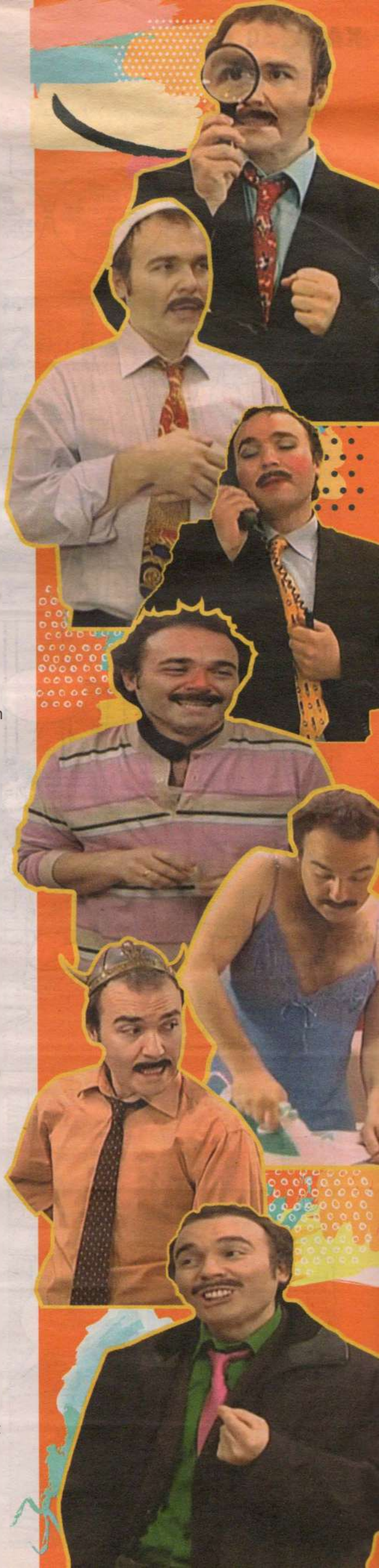
Her bölüm bir partiydi aslında. Genel olarak Aslı-Burhan sahnelerinde tek amacım püskürerek gülüp Engin'in oyununu bozmamaktı. Çünkü özellikle seni güldürmeyi amaçlar pislik! Sahneyi her alışta, bir kaş kaldırma, bir kelimenin sonunu uzatma gibi eklemeler, kanırtmalar yapar ki kendini tutamayıp gül diye! Birbirimizi ve ekibi güldürünce enerjimiz çok yükseliyor çünkü. E ama öte yandan da sahnenin çekilmesi lazım. Bu yüzden Aslı'nın Burhan'lı sahnelerinde bende çoğunlukla iğrenme, bıkkınlık gibi bir ağız sıkma mimiği vardır, ki o aslında gülmek için yaptığım bir şeydi! Burhan'ın Aslı ve Cem'e "Aslı yievrüm korunuyor musunuz?" sorusunu sorduğu, Aslı'nın "Sizden mi?" dediği kalabalık bir sahneyi gülmekten 14-15 kere aldığımızı hatırlıyorum. Engin'in evdeki bir dedektiflik hikayesinde herkesin cinayet esnasında nerede olduğunu anlattığı tiradı, ayakta ve ciddi dinlemesi gereken 10-12 kişi olarak defalarca gülmekten yere yıkıldığımızı hatırlıyorum.

Hasibe, Engin ve benim yatakta uzun oturduğumuz, bu ikisinin birbiriyle boğuştuğu, benim ciddi durmam gereken bir sahnede çok ama çok zorlandığımı, bir noktada güldüğüm belli olmasın diye tahammül edemiyor gibi yapıp ellerimle yüzümü kapattığım sahneyi hatırlıyorum. Hatırla Sevgili dizisine Burhan ve Aslı'nın figüran olduğu ve çekimi mahvettiği bir bölüm var. Engin'le o kadar şımarıp deli deli oynadık ve güldük ki Beren Saat ve Okan Yalabık'ın bize aklımızdan zorumuz varmış gibi endişeli bakışlarını hatırlıyorum!

• **Çok beğenilen televizyon karakterlerine film yapma eğilimi olur hep. Burhan Altıntop filmi yapma fikri düşünülmüştür mutlaka... Neden yapılmadı?**

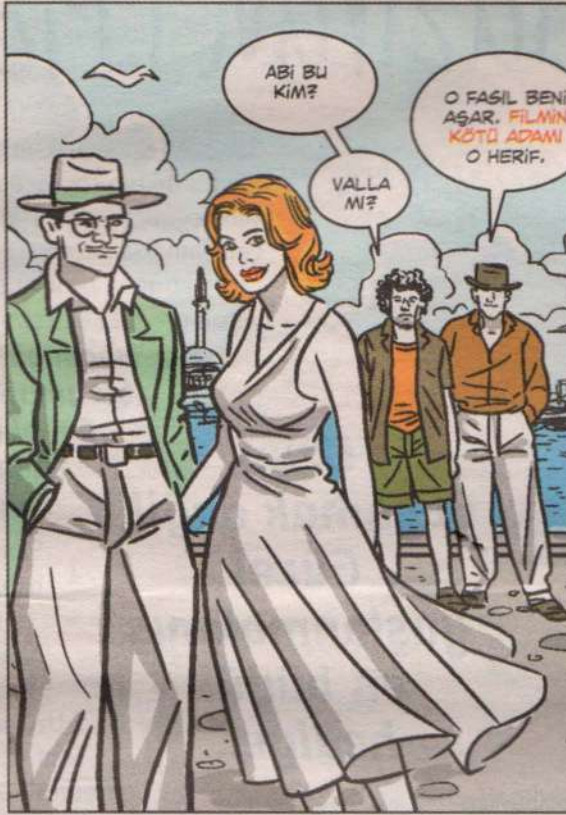
İstemedik onu. Yoksa şimdiye Burhan-12 falan yapmıştık. Ama muhtemelen mutsuz olurduk. Yeni fikirler, yeni hikayeler varsa niye 130 bölüm yazılmış oynanmış karakter üzerine maceraları tekrar edelim? Şu an heyecan verici gelmiyor şahsen. İşte geçen yıl yepyeni bir hikaye yazdım, Engin yine şahane oynadı, başka muhteşem oyuncular bambaşka karakterler çıkarttı, harika bir ekip oldu ve ortaya Aile Arasında çıktı. Daha genciz ve hayatımızın sonuna kadar bu işi yapacağız. Eski hikayeleri özlemek ve geri getirmek için daha çok erken. Daha çok hayal, çok macera ve uzun bir gelecek var.

Artık daha cesur, daha az dost canlısı, daha küstah Burhan versiyonları görmeye başladık.

İrem'i Beklerken...

Celil Nalçakan

10 Haziran 1998'e...

Üzülme delikanlı
Kimse doğum gününü hatırlamadı diye.
Annen, baban ve Esra Nur unutmadı ya...
Daha ne?

Üzülme delikanlı
Yirminci yaşına,
Yalnızlıktan kusarak girdin diye üzülme...
Hem çok sevenin olacak,
Hem sen çok sevmiş olacaksın
Kırkına geldiğinde.

Ve
Kırk senede öğreneceksin ki;
Uzun yaşamak değil,
Güzel yaşlanmakmış en büyük hediye...

Vay bel!
Ne 20 seneydi değil mi?
Hayatın seni hiç şaşırtamayacağına eminsin artık!
Erik ağacından düşüp kanattığın dizine tentürdiyot sürülürken
ağladığında, seninle birlikte ağlayan deden gitti...
On beş senelik yalnızlığına son vermek için 94 Şubat'ının son Cuma'sında
Esra'cığın geldi...
Oyuncu olmak istiyordun, bölümün jeoloji...
İzmir'de yaşayacaktın, ÖYS puanın Sivas'a yetti...
Hülasa,
Bitmez diye umut ettiğin ne varsa
Bitti.

Babanın,
Doğum günün münasebetiyle,
Kendine bir doğum günü hediyesi alman umduyla,
Normalden biraz daha fazla yolladığı haftalığın tamamını GARDAŞLAR tekel
bayisine teslim edip,
Karşılığında "Belki birileri gelir, dolapta dursun" diye dört tane litrelik
Buzbağ şarabı ve birtakım Efes Pilsen'ler alıp,
**Çalmayan kapını, çalan Müslüm Gürses şarkılarına
şikayet ederek bir yere varamayacağını anlamın için,
Yirmi sene daha yaşaman gerekiyor Celo...**

Ha bir de
Çok üzülmeceğini düşündüğüm bir mevzu var...
Yedi sene okuyacak fakat jeolog olamayacaksın...
(Olma da zaten... Bırak olmak isteyen olsun...)
Çok sevineceğin bir haberim de var sana koç!
Birkaç sene sonra aşık olduğun mesleğe ilk adımını atacaksın...
Gözünü karartıp girdiğin bir oyunculuk okulunun burs sınavını
kazanacaksın...

Okul başlar başlamaz, götün kalkacak çok fena...

Hem küstah,
Hem çirkin,
Hem bencil bir insana dönüşecek,
Hem de kendini kusursuz sanacaksın...
Sonra sen bu kibir bataklığında boğulmak üzereyken,
Zeki Alasya tutacak ensenden...
Günlerce, gecelerce, sabırla sokmaya çalışacak kalın kafana doğruyu...

**Ne yazık ki Zeki Baba'nın bu dünyayı terk ettiği gün,
iyi İNSAN'ın, iyi oyuncudan çok daha kıymetli olduğunu
anlayacaksın!**

Keşke Zeki Baba bu günleri görseydi,
Belki bu defa,
"Aferim ulan kerata, adam olmaya başladın ufaktan" derdi
Diye
Kendini on beş sene boyunca avutacaksın.
Ne garip değil mi?

Sen mesleğine aşıksın ama mesleğin sana karşı hiçbir şey hissetmiyor.
Okul bittikten sonra, dört senen, yapımcıların ve tiyatro patronlarının,
yeteneğini, meslek aşkını, daha da fenası, VARLIĞINI fark etmeleri için
çabalamakla geçecek...
Bir tiyatronun oyuncu seçmelerine girebilmek için, Maltepe'den Kadıköy'e
yürümeyi göze alacaksın...

**Her sınavdan sonra alkışlanacak, mutlu gibi olacak,
bu umutla makul hayallere dalacaksın...**

**Gel gör ki sen takdirname beklerken,
"Hayat Bilgisizliği" yüzünden sınıfta
kalacaksın.**

Sana hiç çaktırmadan, evlatlarının akıbetine ağlarken
babanla annen,
"Daha fazla üzülmesinler" diye, vazgeçeceksin
hayallerinden...
Sonraki birkaç seneyi yazmaya elim varmıyor.
Üzüleceksin...

Seni üzenleri değil, üzülmeyi hiç hak etmeyenleri üzeceksin...
İçecek...

İçindeki çiçeklerin hepsini soldurana kadar içeceksin...

Kendi karanlığına ve karanlıkta yaşamaya alışacaksın

Ve nihayetinde

"Tamam artık... Buraya kadarmış" dediğin gün,

İşte tam da o gün Celil Kardeş,

Senin battığını sandığın yerden doğacak güneş...

Otuzlarının ortasında, bir kapı çıkacak karşına...

**Dünyadaki tüm iyi insanlar, bir kapının arkasında seni
bekliyormuş oysa...**

O kapıya ulaşmak ve kapının arkasındaki iyi insanların kıymetini bilmek
içinmiş çektiğin tüm çileler.

Selçuk, Hakan, Ali, Gökhan, Aydın, Ayça, Can, Güvenç, Burçin, Zafer, Başar,
Kerimcan, Cem, Onur, Metin, Hikmet, Ümit, Ceren...

Güzel gülen insanlar...

Senin insanların...

Sen de onların...

Akgün Akova.

naz

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
dilek bezleri asılı ağaçların altından
yazıtı çalınmış çeşmelerin başından
gümüş yüzüklü parmaklarından Anadolu'nun

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
koyup başımı sise yemyeşil uykular uyudum Kaçkarlar'da
uçan kemençeler gördüm düşümde ve tombul memeli kızlar
Sinop'ta yüzme bilmeyen yavru tekneler yapıyordu
hünerli elleriyle Doğan Usta
Amasra denizden yatağına uzanmıştı
saçlarını dağıtmış bir prenses gibi
Ordu yaylalarında ateşböcekleri yağdı bir gece üstüme
sandım ki çocuğum, bahçemize inmiş yine yıldızlar
dağılmamış çaydanlığın buharı
üzmemiş annemi babam
Göynük'te bir sokağa vermişler adımları, soyadımı unutmuşlar
kimse tanımadı orda yürürken bu yüzden beni
olsun, dedim içimde gezinen bahara
olsun, saat kulesi arkadaşım ya, yeter bana

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
beyaz bir Selçuklu atının sırtında girdim Saruhan'a
dönerken semazenlerle mavi bir kelebek olup uçtum
öldürdü beni taşlarda yankılanan neyin sesi
Koza Han'a baharat indiren develerden
İpek Yolu'nun haritasını istiyordu ipekböcekleri
oysa bilmiyordu, bilmiyordu kimse gelip gittiği yeri

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
beyaz bir Urartu aslanı gibi karşıma çıktı kar altında Van
şeker olup düştüm bir bayram sabahı
Çataklı çocukların buz tutmuş avuçlarına
Ağrı Dağı'nı başı bulutsuz gördüm ki kışın
diz çöküp af diledim tırmandığım bütün dağlardan
Doğu Bayazıt'ta kardanadam yapıyordu bir kız
babasına benzemediğini bile bile
Hakkari yolunda Tilma'nın ellerini kesiyorlardı
Hoşap Kalesi'nin benzerini yapmaması için
bilmiyordu barbarlar
sonsuz kökleri vardır
yaratan ellerin

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
Hasankeyf'ten tutsak bir kartal gibi baktım Dicle'ye
Harran'da Samanyolu'nu sırt çantama doldururken
yıldızların şiir okuduklarını duydum
ve ağladım huğların arasında
uzaklarda kavalını gömen bir çoban
silahını gömen bir dağlı
sevdiğini gömen bir kadın
Gaziantep'te sedef kakma ustaları
Alleben'in sularına bırakıyorlardı
yaptıkları küçük sandıkları
içlerinde ben
sen
nerdeysen

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
son cırcırböceğini dinledim Fethiye'de
kayalıklardan bakarken Kelebekler Vadisi'ne
bağırdım avazım çıktığı kadar:
"Yaşasın Akdeniz! Yaşasın Likya!"
İztuzu'nda burnunu öptüğüm denizkaplumbağası
"aşk bir kumdur" dedi bana,
"sıcacık bir kum, denize bakarken güneşi unuttuğun"

bütün o yollardan tek başıma **geçtim** Naz
yanımda
bana yazdığın
ve açmaya cesaret edemediğim mektupla
dilerim ki bir rüzgâr gibi geç dünyadan
bir rüzgâr gibi
bütün aşk mektuplarını birer birer açan

Akgün Akova, *Sevdiğim Kadın Adları Gibi*
Karakarga Yayınları, 1. Basım

uzaklarda, bir fabrikada...

Saat: 08:30

Günlerdir gelen yeni ve yüklü sipariş için fabrikada her zamankinden daha yüksek bir tempo vardı. Gece vardiyasında çalışan işçiler üretim bandından henüz ayrılmış, gündüz vardiyasında çalışan işçiler ise yerlerini yeni almıştı. Üretim bandından yere dökülen sular meydancılar tarafından temizlenmiş, vardiya girişindeki ustabaşları, sabah vardiyasındaki işçilerin iş güvenliğine uygun giyinip giyinmediğini kontrol etmişti. Her şey yolunda görünüyordu. Ahmet, görevli olduğu üretim bandına yetişmek için adımlarını hızlandırdı, saatine baktı, iki dakika vardı mesai borusunun çalmasına. Son kontrol bandının önünden geçerken aynı mahallede oturduğu arkadaşlarına selam verdi. Makineler gürültülü şekilde çalışmaya başladığı için sadece göz göze gelindiğinde iki tarafın da başını hafifçe eğmesiyle yapılan bir selamlaşma çeşidiydi bu. Kendi bandına varmasına üç istasyon kalmıştı. Üç defa daha başını hafifçe eğip, gülümseyecek ve sonra öğle yemeğine kadar çalışmaya başlayacaktı. Bir anda adım attığı ayağı kaydı Ahmet'in. Adeta yer çekildi altından. Dengesini toparlamak üzere destek ayağını öne atmak istedi, asit tankının altından damlayan atıklar sayesinde yerde küçük bir çukur açılmıştı, şimdiye dek kimsenin dikkat etmediği bir çukur. Ahmet'in destek ayağı o çukura denk geldi, toparlayamadı. Yere düştü Ahmet. Başının arkasını zemine vurdu. Bir anda gözleri karardı. Çalışan makinelerin gürültüsünden kimse Ahmet'in zemine vuran vücudunun sesini duyamadı. Neyse ki yan üretim bandından arkadaşları, onun düştüğünü görmüşler ve hemen yanına koşmuşlardı. Boylu boyunca yerde yatıyordu Ahmet. İlk müdahale için makineleri devre dışı bırakan alarma basıldı. İnsan Kaynakları Departmanı hemen tüm fabrikaya vukuat anonsu geçti. Fabrikanın ilk yardım görevlileri beş dakika olmadan olay yerine ulaştı. Ahmet'i alıp götürdüler...

uzaklarda, güvenli bir fabrikada...

Saat: 08:30

Günlerdir gelen yüklü sipariş sebebiyle fabrikada her zamankinden daha yüksek bir tempo vardı. Gece vardiyasında çalışan işçiler üretim bandından henüz ayrılmış, gündüz vardiyasında çalışan işçiler ise yerlerini yeni almıştı. Üretim bandından yere dökülen sular meydancılar tarafından temizlenmiş, vardiya girişindeki ustabaşları, sabah vardiyasındaki işçilerin iş güvenliğine uygun giyinip giyinmediğini kontrol etmişti. Her şey yolunda görünüyordu. Mehmet, görevli olduğu üretim bandına yetişmek için adımlarını hızlandırdı, saatine baktı iki dakika vardı mesai borusunun çalmasına. Son kontrol bandının önünden geçerken aynı mahallede oturduğu arkadaşlarına selam verdi. Makineler gürültülü şekilde çalışmaya başladığı için sadece göz göze gelindiğinde iki tarafın da başını hafifçe eğmesiyle yapılan bir selamlaşma çeşidiydi bu. Kendi bandına varmasına üç istasyon kalmıştı. Üç defa daha başını hafifçe eğip, gülümseyecek ve sonra öğle yemeğine kadar çalışmaya başlayacaktı. Bir anda ayağı tökezler gibi oldu Mehmet'in. Başı dönmüş ya da tansiyonu düşmüştü. Sabah içtiği kahveden olabiliirdi. Pek arası yoktu kahveyle de vardiya arkadaşı Vahap ısrar edince bir tane içmişlerdi kahvaltıdan sonra. Hemen toparladı. Ayağındaki ayakkabı, Ucrete® kaplı zemine pençe gibi tutunmuştu. Eliyle tutunduğu asit tankının vanasından destek alırken tankın altında ufak bir sızıntı fark etti Mehmet. Hemen meydancılar ve teknik servise haber verdirdi. Sızıntı, uzun süredir devam ediyor olmalıydı çünkü tankın altında bir hayli sıvı birikmişti. Neyse ki en agresif kimyasallara dahi dayanım gösteren Ucrete® bundan zarar görmemiş ve çok daha büyük kazaları önlemişti. Meydancı Hamit geldi gülümseyerek. Söz konusu sızıntının olduğu yeri sarı bantla komple kapattı, güvenlik şeridi oluşturdu. Arkasından teknik servis gelip hemen tamirata başladı. Mehmet, istasyonuna bir dakikalık gecikmeyle varmıştı. Ustabaşı, onun bandının önünde durmuş, ilk sevkiyat için son kontrolleri yapıyordu.

Düdük çaldı. Büyük bir karınca sürüsü gibi çalışmaya başladı koca fabrika. Duvardaki büyük saate, ardından da altındaki elektronik panoya baktı Mehmet. "Bu iş yerinde 1264 gündür kaza olmamıştır" kayan yazı şeklinde geçti önünden. O sırada kardeşi Ahmet geldi aklına. "Onu da bu fabrikaya aldirabilsem ne güzel olacak," diye düşündü. Üretim başlamıştı. İşine verdi kendini Mehmet, öğle yemeğine kadar başını hiç kaldırmadan çalıştı...

Bu bir ilandır.

Candaş Tolga Işık

yine dene yine yenil...

Tahir Kumdağ, seçim günleri sabah genelde gergin uyanırdı. Oyunu kullanıp seçim sonuçları açıklanana kadar barut fıçısı gibi dolaşırdı. Bu kez öyle olmadı!

Aslına bakarsanız bir önceki seçimler orta direğin güzide temsilcisi vatandaş Tahir Kumdağ için bir ibret vesikasıydı. On yıldır ülkede yapılan her seçimi kazanarak iktidarın değişmez sahibi Şefkat Partisi ve lideri Kasım Panpal, o yıl yapılacak yeni seçime

yine büyük bir motivasyonla hazırlanıyordu.

Gel gör ki seçime büyük bir motivasyonla hazırlanan sadece Şefkat Partisi değildi.

Bugüne kadar oy verdiği hiçbir parti seçim kazanamayan vatandaş Tahir

Bey de adeta bir siyasi parti genel başkanı motivasyonu ile hazırlanmıştı bu seçime...

Seçim öncesi anketler Şefkat Partisi ve Kasım Panpal'ın kesin zaferini müjdelese de

Tahir Bey inanmıyordu. "Kasten yapıyorlar, milletin moralini bozmak için," diyor daha da

bir aşkla dalgalandırıyor içindeki muhalif

bayrağı Şefkat Partisi sağcıydı. Aslına bakarsanız Tahir

Bey de sağcıydı. Yani en azından asla solcu değildi. Ne dünya görüşü ne yaşam tarzı ne inançları ne de ideolojisi Tahir Kumdağ'a "solcu"

demeye imkan veriyordu. Peki, esasen sağcı bir vatandaş olan Tahir Bey neden sağcı Şefkat Partisi'ne bu derece muhalefet etmekteydi?

Tahir Kumdağ'ın muhalefeti Şefkat Partisi'nden çok, lideri Kasım Panpal'aydı. Panpal, seçim kazandıkça Kumdağ daha da bileniyordu.

Sürekli kaybetmek Tahir Kumdağ'ın sadece sınırlarını bozmamış, muhalifliğini bir tür düşmanlığa dönüştürmüştü. Ve on yılın sonunda

Tahir Bey sağlam bir Kasım Panpal düşmanı olup çıkmıştı. Öyle ki ülkedeki ana muhalefet partisi lideri bile Tahir Bey kadar antiPanpalist

olmayabilirdi. Söz konusu Kasım Panpal ve partisi olunca Tahir Bey için gerisinin önemi yoktu. Onuncu yılın sonunda ideoloji, vaatler,

parti programları bir kenara bırakılmış, "Panpal kazanmasın da kim kazanırsa kazansın," noktasına gelmişti Tahir Bey. Sandığa da bu

duygularla gidiyordu. Tahir Kumdağ ve ailesinin yaşadığı ilçede Şefkat Partisi'nin en güçlü rakibi komünistlerdi. "Olsun," dedi Kumdağ. İl

seçimlerinde muhafazakar parti Tahir Bey'in hayran olduğu bir aday çıkarmıştı ancak kazanması güçtü. "Ölmez, stratejik düşünmeliyim...

Önemli olan kimin kazanacağı değil, Panpal'ın kaybetmesi," diyerek Şefkat'in karşısındaki en güçlü adaya, komünistlere oy vermeye karar

verdi. İlçe ve il tamamı. Ama mebus seçiminde kime oy verecekti? Tahir Kumdağ'ın gönlü ana muhalefet partisine oy vermekten yanaydı.

Lakin bu seçim özel bir durum vardı. Seçime katılan bir başka parti olan alturistler şayet barajı aşip meclise girebilirse Şefkat Partisi'nin

parlamentodaki çoğunluğu kaybetmesine neden olabilirlerdi. Tahir Kumdağ'ın ne bir alturist arkadaşı vardı ne de alturizmin ne olduğuna

dair bir fikri. Gel gör ki bunun önemi de yoktu. **Çünkü Kumdağ bugüne kadar her seçimde olduğu gibi "stratejik"**

davranmak

zorundaydı.

Mühim olan

Kasım Panpal'a

zarar vermektir.

Her zamanki gibi "Stratejik düşünmeliyim," dedi

ve bir günlüğüne

"alturist" olmayı

sineye çekip kullandı

oyunu.

Seçim sonuçları

açıklandığında Tahir değişmez kaderiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Oysa o gece totem yapmıştı, seyretmeyecekti televizyonları. Oğluna bir görev verdi: "Ben oturma odasında bekleyeceğim. Kimse girmesin

odaya. Kesin sonuçlar belli olunca bir tek sen gel, bana haber ver."

Seçim kurulu başkanı gece yarısı resmi açıklamayı yapınca Tahir'in oğlu acı haberi babasına "Maalesef babacığım yine olmadı. Şefkat

Partisi küçük bir farkla kazandı," diyerek vermişti. Piyango listesinde amorti araştırmasına sordu: "Komünistler? Alturistler? Hiçbiri mi

kazanmadı?" "Maalesef... Şefkat aldı hepsini baba." Tahir Bey o gece geçmiş on yıldaki her seçim ertesi ettiği tövbeyi tekrarlayacaktı:

"Bir daha oy kullanırsam iki olsun..."

Aradan beş yıl geçti... Şefkat Partisi ve lideri Kasım Panpal'ın iktidarında 15'inci yıla girerken ülke yeniden seçim sath-ı mailine

girmişti. Vatandaş Tahir Kumdağ'ın bu seçim nasıl bir "strateji" uygulayacağına dair bahisler çoktan açılmıştı bile. Lakin Tahir

Kumdağ'ın artık "strateji" yapacak takati kalmamıştı. Son bir "kozu" vardı, onu oynayacaktı! Ancak kendi kendine karar almıştı, kimseye

söylemeyecekti planını... Bu sefer sessizce bitirecekti işi! Seçime bir gün kala eşi Feride Hanım'la akşam yemeğine Akasya Lokantası'na

gittiler. Feride Hanım havadan sudan konuşurken "Sahi biz kime oy vereceğiz kuzum, demokratların adayı çok düzgün bir adama

benziyor. Ben ona vereceğim galiba oyunu. Sen karar verdin mi?" diye sordu eşi Tahir Bey'e... **Sıradan vatandaş Tahir Kumdağ**

o ana kadar bir sır gibi sakladığı seçim stratejisini

bir tek eşi Feride Hanım'la paylaştı: "Panpal'al" Feride Hanım ağzındaki lokmayı püskürtüp "Neeee? Delirdin herhalde!" dedi.

"Hayır," dedi Tahir Bey, "Bu sefer bitti Panpal!" "Nasıl bitti? Tahir sen iyi misin? On beş yıldır Panpal kazanmasın diye oy vermediğin

parti kalmadı, şimdi gidip Şefkat'e mi oy vereceksin?" "Evet," dedi Tahir Bey ve devam etti, "15 yıldır bu adam kazanmasın diye 'strateji'

yapmaktan helak oldum. Kime oy versem battı gitti. Sonra düşündüm, uğursuzluk bende galiba. Tek seçeneğim bu kaldı. Bu sefer Panpal'a

oy verip bitireceğim onu."

Sabah güneşli bir güne uyandı Kumdağ ailesi. Tahir Kumdağ,

seçim günleri sabah genelde gergin uyanırdı. Oyunu kullanıp seçim sonuçları açıklanana kadar barut fıçısı gibi dolaşırdı. Fakat bu kez

öyle olmadı! Yıllar sonra ilk kez bir seçim sabahı şarkılar söyleyerek uyandı Tahir Bey. Ev halkı panikle harmanlanmış bir şaşkınlık içinde

Tahir Bey'i seyrederken Feride Hanım çocuklara babalarının "yeni seçim stratejisini" duyurdu. Kahvaltıdan hemen sonra ailece oy

kullanmaya gidildi. Eve dönüldü. Sandıklar kapandı haberi gelince "Hanım, ben bugün erken yatacağım. Akşam yemeğini erken

hazırlayın size zahmet," dedi. Eşinin akli dengesinden endişe etmeye başlamıştı Feride Hanım. "Seçim sonuçlarını merak etmiyor musun? Seyretmeyecek misin?" Tahir Bey son derece emindi kendinden.

"Bugüne kadar oy verdiğim hiç kimse iflah olmadı, müsterih ol. Kasım Panpal efsanesi sona ermiştir." Bütün ülke seçim sonuçlarının

açıklanması için bekliyordu ancak Tahir Kumdağ'ın umurunda değildi. Tahir söylediği gibi erkenden yemeğini yedi ve uyudu. Sabah herkesten

önce uyandı ve yüzünü bile yıkamadan ilk iş seçim sonuçlarını öğrenmek için televizyonu açtı. Seçim kurulu başkanı sabahın ilk

saatlerinde canlı yayında konuşuyordu: "Dün akşam saatlerinde Şefkat Partisi'nin bir oy farkla seçimi kazanması üzerine diğer partilerin

yaptığı itiraz değerlendirilip oylar tekrar sayılmıştır. İkinci kez oyların sayılmasıyla ortaya çıkan sonuç değişmemiştir. Şefkat Partisi ve Genel

Başkanı Kasım Panpal bir oy farkla yeniden iktidar seçilmiştir."

ŞEFKAT

PARTİSİ

“bu şarkı kalbimin tek sahibine”

İster kırdada ister havuz başında ister Ege'nin bir koyunda olsun önümüzdeki aylarda pek çok çift evlenecek.

Instagram'da hikayeler #wedding etiketleriyle dolacak. “Aa o da mı evlendi ya?” soruları yankılanacak kulaklarda... Düğün telaşı tam gaz devam ederken, Spotify da çiftleri unutmamış ve evliliğe adım atacaklar için **2018 yılının hem dünyada hem Türkiye’de** en çok tercih edilen ilk dans ve düğün şarkılarını açıklamış.

Eğer hala ilk dans şarkınızı bulamadıysanız ya da düğün şarkılarını seçemediyseniz aşağıdaki **Spotify TOP 10** listelerine bir göz atın.

Dünya genelinde ilk dans için tercih edilen Top 10

Ed Sheeran - Perfect
Ed Sheeran - Thinking Out Loud
Etta James - At Last
John Legend - All of Me
Elvis Presley - Can't Help Falling in Love
Christina Perri - A Thousand Years
Ray LaMontagne - You Are the Best Thing
Jason Mraz - I Won't Give Up
Ellie Goulding - How Long Will I Love You
Ed Sheeran - Perfect Duet (Ed Sheeran & Beyoncé)

Dünya genelinde en çok tercih edilen Top 10 düğün çalma listesi şarkıları

Ed Sheeran - Thinking Out Loud
Bruno Mars - Marry You
Ed Sheeran - Perfect
Whitney Houston - I Wanna Dance With Somebody (Who Loves Me)
John Legend - All of Me
Mark Ronson - Uptown Funk
The Temptations - My Girl
Christina Perri - A Thousand Years
Train - Marry Me
Daryl Hall & John Oates - You Make My Dreams

Türkiye’de ilk dans için tercih edilen Top 10

Ed Sheeran - Thinking Out Loud
Christina Perri - A Thousand Years
John Legend - All of Me
Ed Sheeran - Perfect Duet (Ed Sheeran & Beyoncé)
Leonard Cohen - Dance Me to the End of Love
Frank Sinatra - Fly Me To The Moon
Özdemir Erdoğan - Bana Ellerini Ver
Arctic Monkeys - Baby I'm Yours
Jason Mraz - Lucky
Elvis Presley - Can't Help Falling in Love

Türkiye’de en çok tercih edilen Top 10 düğün çalma listesi şarkıları

Cardi B - Bodak Yellow
Sezen Aksu - Rakkas
Pharrell Williams - Happy - From "Despicable Me 2"
Tarkan - Gül Döktüm Yollarına
Mark Ronson - Uptown Funk
Ömer Faruk Bostan - Erik Dalı / Sen de mi Oldun Ankaralı / Huriyem
Bruno Mars - Marry You
Sezen Aksu - Kaçın Kurası
Ed Sheeran - Thinking Out Loud
Duman - Senden Daha Güzel

Çiğdem Canım Yayan

Dünyayı verelim çocuklara
hiç değışe bir günlüğüne
allı pullu bir balon gibi verelim aynasınlar..

Çiğdem 18
Canım

Nâzım Hikmet

... ah şu yalnızlık
kemik gibi
ne yanına dönsen batar

Cahit Zarifoğlu

Dur diyemem o nehre içimden geçiyor
Beni her gece böyle ikiye bölüyor

Aysel Gürel

Bedia Ceylan Güzelce

kurt'tan hikaye

KURT benim canımdır, gelsin ve beni bir çırpıda yutsun istediğim zattır. KURT'tan geriye bir acı tat kalır aklımda. Sonunu merak etmediğimiz, belki de yalnızca aç yavrularına yemek bulmak için bu masala dahil olmuş bir zavallı mahlukattır.

His kalır, geriye. Gerçekten yememiştir KURT, kırmızı başlıklı kızımızın anneannesini. Bizim o güzel, bizim o tatlı ve kırmızı başlıklı kızımızın anneanesi içine hapsediği mideden, KURT'un karnının yarılması suretiyle çıkarıldığında yeniden doğar adeta. Kimi zaman masalın sonu anneannenin KURT karnından çıkarılması, kimi zaman da hiç olmamış gibi davranılmasıyla biter. Tuzağa düştüğünü anladığında bile küçük, kırmızı başlıklı kızımız soğukkanlılığını sürdürür. KURT'a söylediği yalana tüm masal kahramanlarını inandırır. Kahraman olmak uğruna söylenen yalanlar, büyüktür. İnsan zekasının muhteşemliği karşısında KURT'un aklı yetersiz, sınırlı kalır. Küçük bir çocuğun bile olasılıkları hesaplayarak, sonunda ölüm de olsa KURT'tan üstün gelmesi bir masala dönüşür. Kırmızı başlıklı kız ve anneanesi sonsuza dek mutlu yaşarlar bir ormanda... Evet, mutludurlar çünkü el ele verip KURT'u öldürdükleri için, KURT'un soğuk bir mağarada aç bekleyen yavruları donarak ve annesizlikten ölür. O ormanda kurtların nesli tükenir ve bu masal da her masal gibi buralarda bir yerde biter.

Bir histir, kalır. Bu kırmızı başlıklı kızlar benim canımı sıkıyor, gerçeğin acısını masallar hafifletmiyor. Birbirimize okuduğumuz masalları, avuttuğumuz her bir anı gözden geçireceğimiz bir mevsim olur mu bilmem ama KURT benim canımdır, gelsin ve beni bir çırpıda yutsun istediğim zattır. KURT'tan geriye bir acı tat kalır aklımda. Sonunu merak etmediğimiz, belki de yalnızca aç yavrularına yemek bulmak için bu masala dahil olmuş bir zavallı mahlukattır. **En nihayetinde KURT'tan, kırmızı başlıklı kızdan, anneanneden ve her şeyden geriye yalnızca bir his kalır ve hayatta önemli olan da budur.** Neyi başardığın değil, bu dünyadan gelip geçerken nasıl bir his bıraktığındır aslolan.

Kaç kitap yazdığının, kaç kitap okuduğunun, kitaplarını okurken aynı zamanda perendeler attığının, madalyalarının, ödüllерinin, hep en iyisini giydiğin ayakkabılarının, sanki zamanı değil de başka bir şeyi gösteriyormuş gibi kolundan düşürmediğin saatlerinin, evlerinin, manzaralarının, seyahatlerinin, diplomalarının, anahtarlık takmaya kıyamadığın araba anahtarlarının, uzandığın kumsalın, yüzdüğün denizin renginin, elmaslarının, altınlarının, şapkalarının, saraylarının, özel uçaklarının, emrinde kaç kişiyi çalıştırdığının, emirlerinin, karar alma yetkilerinin, kararlarının, hayatında sayfaları nasıl çevirdiğinin, çalıştığın binanın kaçınıc katını sana tahsis ettiklerinin, tablolarının, kahramanlarının, senin, senin, senin... Hiç değeri yoktur bunların, hiç.

Bir his kalır. Mesela Zeki Müren'den geriye. Gece ışıkları şöyle böyle yanan bir evden duyuluyorsa sesi, biliriz ki o evdeki insan, tek başına içinden çıkması mümkün olmayan bir yükün altına girmiştir. Güç bela doğrultacaksa belini, ya aşıkça, ya terk edilmişse, ya kaybetmişse anacığını, geceler çok soğuk, ıssız ve karanlıksa... **İçeri girip, üzerini örtme isteği duyarız, istesek 80 milyon onun annesi oluruz o anda, istesek bu hissi sonsuza dek muhafaza ve müdafaa da ederiz. Yok, yok edemeyiz.** KURT ölür ve nesli bir mağarada tükenir. O kısmı masal ama bir his kalır, o evden, o belli belirsiz yanan ışıktan geriye bir his. Birbirimizin yanından geçerken, hayatından geçip giderken bıraktığımız his, en vahim hatayı düzeltebilecek gücü verir bize. Misal Taksim'de yürüyoruz ve artık başka bir dil konuşulmaktadır sokaklarda. İstiklal delik deşik, boğucu ve birleşik sidik kokusu yakarken genzini, karşıdan bir çift gelir. Sana doğru yürür koca bir lisan, bir karmaşa. Bilmediğin o dillerden birinde kavga etmektedir o çift, ne konuştuklarını tam anlayacak gibi olduğun anda kadının gülümsemesi kendinden şüphe ettirir seni. Adamın yüzü gri, dişleri, sakalları, kaşları, kel kafası gri, gömleğin **arasından** çıkan kılları gri, nefesi bastırır sidik kokusunu, nefesi, nefesi ılık ve o da gri.

Kadın dilini bilmemenin avantajını sonuna kadar kullanır, gözlerini senin gözlerine diker, adamın gri öfkesine karşılık hiçbir şey olmuyormuş, kavga etmiyorlarmış gibi ağzını yırtarcasına gülümser, gülümser. Gülümsemesi grileşir. Oysa bilmez mi ki kavganın dili olmaz, kavganın dili gridir ve fakat biz onu çoğu zaman anlamazdan geliriz.

Her tür kavgadan geriye bir his kalır, kadınlarda, çocuklarda, erkeklerde, hayvanlarda ve eşyalarda. **Biz, küçük ve kırmızı başlıklı insanlar, öfkeden, hırstan, intikamdan, tuzaklardan ve kavgadan geriye bir his bırakırız, karbon ayak izinden daha yıkıcı.** Yangından daha yıkıcı,

depremden daha yıkıcı... Buzulları eriten aslında bu histir. Çünkü insan, geçirdiği zor zamanları bilmeyen birine karşı tahammülsüz olur. İnsan verdiği mücadeleden bihaber olanı dışlar. Ve tekrar ediyorum, insan çektiği çileyi bilmeyenin karşısına daha büyük bir öfkeyle çıkar. İnsandan, KURT'tan, kırmızı başlıktan, yarı ölü bir anneanneden, Zeki Müren'den, mağaradan, belli belirsiz yanan ışıktan, 80 milyondan geriye bir acı tat, bir kederli his kalır. Dünyanın sonunu getiren şey de o histir. Bir KURT'un sırtına yazılıdır tüm bunlar. Bir masalın sonuna benzer dünyanın sonu, o masalla birlikte bu dünya da burada biter.

Kavganın dili olmaz, kavganın dili gridir ve fakat biz onu çoğu zaman anlamazdan geliriz.

ONCE UPON a TIME IN america

12 yaşında Duke Ellington'dan imza alırken belki de bu müziğin dünyadaki en önemli üreticilerinden biri olacağını ne Duke Ellington ne de kendisi biliyordu. Aslında bu öyküyü anlamak için biraz daha gerilere gitmek gerekiyordu.

New York polis departmanı zor günlerinden birini yaşıyordu. Dedektifler telaş içerisinde oradan oraya koşturuyordu. Türkiye Cumhuriyeti'nin Büyükelçisinin küçük oğlu, koskoca Carnegie Hall'de konser sırasında kaybolmuştu. Aslında kimsenin aklına uzakta Harlem'deki gece kulüplerine bakmak gelmiyordu. Çaykovski'nin açılışını yaptığı ciddi, ağırbaşlı, saygın Carnegie Hall'deki klasik müzik konserine gönderilen genç Türk, konser sırasında sıkılıp çıkmış, atladığı ilk taksiye **"Ben Rhythm and Blues dinlemek istiyorum, beni en iyi yere götür"** demiş ve kendisini o çok sevdiği özgür müzik dünyasının ortasında bulmuştu. O genç, çok uzak kültürden gelmiş olmasına rağmen 1933 yılında, daha 12 yaşında Duke Ellington'dan imza alırken belki de bu müziğin dünyadaki en önemli üreticilerinden biri olacağını ne Duke Ellington ne de kendisi biliyordu. Aslında bu öyküyü anlamak için biraz daha gerilere gitmek gerekiyordu.

Mimar George Oakley Totten Jr., Abdülhamit'in veziri İzzet Paşa için bir proje çizmişti. Çok beğenilen bu çizimler sonrası tam sultanın mimarı olacaktı ki II. Meşrutiyet ilan edilmiş ve Totten Jr. Amerika'ya dönmek zorunda kalmıştı.

Hayat onu ilk işinde, yeni çıkan gazozlara bildiğimiz gazoz kapaklarını yaparak milyoner olan Edward Everett'in karşısına çıkarmış, yeni zengin, kesenin de ağzını açınca daha sonra Washington'ın Büyükelçilik semti olacak Sheridan Circle'da Art Nouveau ve Osmanlı tarzı şahane bir malikane yapmıştı. Everett bu şahane malikanede uzun yıllar yaşayamamış, ölümünden birkaç yıl sonra 1932'de Türk dostu mimarın yaptığı bu binayı genç Türkiye Cumhuriyeti, eşyalarıyla kiralamış, daha sonra da Atatürk'ün ileri görüşlülüğü ve Amerika'yla gelişecek ilişkiler düşünüldükçe 200 bin dolara satın almıştı. Genç Cumhuriyetin aydınlık yüzlü ilk büyükelçilerinden Münir Ertegün, oğullarıyla birlikte bu şık binaya mutlulukla yerleşmişti. İkinci katında zarif bir konser salonu da bulunan binaya yerleşen çocukları 25 bini aşkın caz ve blues plağının da sahibi olmuştu.

İşte New York polis departmanının, klasik müzik konserinde kaybolduğu için harıl harıl aradığı çocuk, büyükelçinin küçük oğlu Ahmet Ertegün'dü. 23 yaşındayken Ahmet Ertegün, abisiyle birlikte borç harç toplayabildiği 10 bin dolarla kurduğu Atlantic Records'la Aretha Franklin'den Ray Charles'a ve ilk imza aldığı isim olan Ella Fitzgerald'a ünlü sanatçılarıyla cazın geniş kitleler tarafından sevilmesine öncülük yapacaktı. Yeniden büyükelçilik binasına dönelim.

Fotoğraf: Ahmet Ertegün ve Nesuhi Ertegün
William Gottlieb/Redferns, Getty Images

Üst kattaki şık konser salonunda genç Ertegün kardeşler büyük bir Atatürk büstünün yanında saksofoncu Lester Young, Duke Ellington orkestrası üyeleriyle neşeli bir sohbetler. Artık pazar günleri güzel bir yemeğin arkasından inanılmaz caz buluşmaları klasikleşmiş. Daha birkaç ay önceki ilk buluşmada büyükelçiliğin Türk yetkilileri, davetliler heyecanla salonda yerlerini almış ama geleceği söylenen sanatçıların yokluğu, garip bir gerginlik ve heyecan doğurmuştu. Ertegün kardeşlerin kavasa bas bas bağırmasına neden olan, aslında 1940'ların Amerika'sına özgü ırk ayrımı

utancının bir sonucuydu. Konser verecek bütün önemli isimler arka kapıdan büyükelçiliğe alınmış, mutfakta bekletiliyordu. O gün Türk Büyükelçiliği'nde bir devrimin ilk kıvılcımı da çakıyordu. Aynı hastaneye giremeyen, otobüste ön koltuklara oturamayan Afrika kökenli Amerikalılar, Türkiye topraklarında büyükelçilikte beyaz müzisyenlerle beraber jam session (doğaçlama müzik) yapabiliyor, konserler unutulmaz sanat etkinliğine dönüşüyordu.

Yeniden yukarıdaki sohbete dönelim.

O sohbete yıllar içerisinde Louis Armstrong'dan Duke Ellington'a, Aretha Franklin'e dünya devleri gelmeye başlıyordu. Müziğin kardeşlik mesajlarının ilk adımı atılıyor, Türk Büyükelçiliği ırk ayrımına karşı kurtarılmış bölge oluyordu. Dışarıda hayat Afrika kökenli Amerikalılar için zor devam ederken, cazın tüm siyahi devleri, büyükelçiliğin ön kapısından gururla içeriye giriyordu. Bu özgürlük ortamı elbette tepki çekiyordu. Güneyli iki senatör buna daha fazla katlanamayıp büyükelçimize yazdıkları mektupta Afrika kökenli Amerikalıların ön kapıdan içeriye alınmasına büyük tepki gösteriyor ancak

Büyükelçi Münir Ertegün'ün tokat gibi yanıtı bugün içler acısı hale gelmiş, herkesle sorunlu Türk dış siyasetinin Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki parlak, onurlu geçmişini tarihe kaydediyordu. Büyükelçi Münir Ertegün mektubunda **"Evet, biz ön kapıdan alırsak dostlarımızı her zaman, siz de gelerseniz kabulümüzünüz ama arka kapıdan alır, ağırlarız"** diyor ve genç Cumhuriyet'in onurunu, eşitlik ve kardeşlik ruhunu, güneyli ırkçı senatörlerin yüzüne çarpıyordu.

Artık Büyükelçi baba Münir Ertegün, oğullar Ahmet ve Nesuhi Ertegün yok ama onların bu onurlu, dost canlısı ve yaratıcı kavgaları sadece müzik tarihi için değil, Amerika'nın özgürlük tarihi için de çok önemli bir örnek oluşturuyordu. Bize de "Once Upon a Time in America-Bir Zamanlar Amerika'da"nın Allaturca güzelliğini saygıyla hatırlamak kalıyordu.

**Müziğin
kardeşlik
mesajlarının
ilk adımı atılıyor,
Türk Büyükelçiliği
ırk ayrımına
karşı kurtarılmış
bölge oluyordu.**

**YAŞLI DENİZCİNİN EZGİSİ
(İNGİLİZCE - TÜRKÇE)
S.T. COLERIDGE - İNGİLİZCE
ASLINDAN ÇEVİREN:
HANDE KOÇAK**

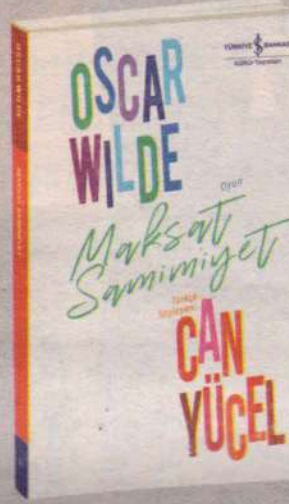
Modern şiirin Odysseia'sı olarak nitelendirilebilecek Yaşlı Denizcinin Ezgisi, yepyeni bir çeviri ve şiire can veren Gustave Doré'nin eşsiz illüstrasyonlarıyla Hasan Âli Yücel Klasikler Dizisi'nde yerini alıyor.

Kitap Bilgileri: 164 sayfa, k.kapak 12 TL, ciltli 30 TL

**MAKSAT SAMİMİYET
OSCAR WILDE
ÇEVİREN: CAN YÜCEL**

İlk kez 14 Şubat 1895'te Londra'daki St James Tiyatrosu'nda sahneye konan Maksat Samimiyet, 19. yüzyıl İngiliz tiyatrosunda nükte ve zekâya dayalı yeni komedi türünün en başarılı örneği kabul edildi. Oyun görünüşte önemsiz ayrıntılar üzerinde durmakla birlikte Victoria döneminin ikiye bölünmüşlüğü acımasızca sergiler.

Kitap Bilgileri: 104 sayfa, 11 TL

**SOLMAZ HANIM'LA
BİR ÖMÜR
İLHAN BERKTAY**

Solmaz Hanım'la Bir Ömür'de çocukluğundan başlayıp gençlik yıllarını, mühendislik günlerini, ailesini ve dostlarla geçen zamanları anlatan İlhan Berk'tay, hayatı sahici kılının anıların tuttuğu aynaya yansıyan silinmez anlar olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Kitap Bilgileri: 424 sayfa, 25 TL

**KAFA
ELÇİN
TÜRKİYE TÜRKÇESİNE
AKTARAN: AZAD AĞAOĞLU**

Elçin Kafa romanında kendine has, etkileyici üslubuyla bir cephesiyle masal diyarı, diğer yanıyla romantizme büsbütün uzak gerçeklerin ve kanlı olayların ülkesi Güney Kafkasya'da 1800'lerde Rusya'nın da dahil olduğu çatışmaları ve tarihi olayları ele alıyor.

Kitap Bilgileri: 288 sayfa, 16 TL

**OSMANLI
İMPARATORLUĞU'NDA
KÖLELİK VE KADINLAR
(1700-1840)
MADELINE C. ZILFI
ÇEVİREN: EBRU KILIÇ**

Osmanlı İmparatorluğu'nda Kölelik ve Kadınlar, İstanbul'u merkezine koyan karşılaştırmalı bir bakışla, kölelik ve sosyal düzenlemeler üzerinden Osmanlı İmparatorluğu'ndaki toplumsal cinsiyet

politikalarını inceliyor. Madeline C. Zilfi, 18. ve 19. yüzyıllarda, özellikle II. Mahmud döneminin sonuna kadar kadın köleliğinin Osmanlı uygulamasında ne denli merkezi bir yer tuttuğunu vurgularken, emperyal yönetimin ve seçkinlerin toplumsal üreme mekanizmalarının nasıl vazgeçilmez bir parçası haline geldiğini de gösteriyor.

Kitap Bilgileri: 408 sayfa, 28 TL

**KIRIK KANATLAR
HALİL CİBRAN
ÇEVİREN: KENAN
SARIALIOĞLU**

Cibran'ın 1912'de yayımlanan romanı Kırık Kanatlar, Arap dilinde yazılmış ilk romanlardan biridir aynı zamanda. Selma Karami'yle Cibran olduğu tahmin edilen genç adamın imkânsız aşkının hikâyesi, pastoral şiir tadında bir aşk itirafıdır.

Kitap Bilgileri: 88 sayfa, 8 TL

Kaan Koç

ilk taş

Bana tapınak duvarlarını, uzağı düşünenleri, gökyüzüne bakıp gezegenlerden beyin kıvrımlarına hediyeler seçenleri, o koca gizemleri çözmeye yeltenen şairleri getirin. Onlarla konuşacağım!

Kimsenin olmadığı yerde oldun. Kendi ruhunu dışlayarak onlara örnek oldun. Bakın dedin, bu, eti yumuşak bir ruhtur. Zayıftır ve en az sizin kadar kusurludur. Ama dedin; bakın ki en büyük kusuru ya da tek melekesi, kendi ruhunu gözlerinizin önünde, sizden korkmadan, kemikten eti sıyrır gibi dişleriyle çekip koparıyor oluşudur. Gelenler paldır küldür dişleriyle geldi sonra; o zamana dek çakmak taşlarına çarpa çarpa bileylenmiş dişleriyle sana. Şikayet ettin ardından, ağladın, uludun. Bu da senin utanmazlığındı. "Sen sana nasıl davranırsan yeryüzü de sana öyle davranacak," dediydin de kendine yıllar önce, yine de unutuverdin kalbi heyecan ve tutkuyla atan, her çaylak şair gibi kendine verdiğin sözlerin ilkinin. Adem'le Havva'dan beri yürürlükte olan insanoğlunun serbest piyasa kurallarına, varoluşun arz-talep eğrilerine aykırı davrandın. Bu senin aptallığındı. Çünkü Tanrı ya da doğa ya da her ikisi bir tek şeyi emreder; hayatta kal. Canlıysan hayatta kalacaksın. Sen, nasıl başkalarını içinde yaşata büyüte yalnızlıktan kurtulmak ve var olmak için uğraştıysan, seni de öyle yapsınlar istedin. Seni yaşatsınlar istedin. Oysa damarı atacak tek bir parçan kalmamıştı, oysa onların gözleri önünde, durmadan aşağılayıp mahvettiğin, mağdur ve mağlup edip bunda bir kazanç aradığın kendin, kendi dişlerinin arasından parça parça yere saçılıyordu. "İnsanlar, bize zarar verdikleri için değil; yaptıkları haksızlıklarla ruhumuzun ışığını söndürüp içimizdeki kötülüğün başkaldırmasına sebep oldukları için korkunçlar," diyen Spinoza'ya uyarak, aptal olmayı içindeki kötülüğün uyanmasına tercih ettin. Aptal ve öfkeli olmayı, kendi içine doğru patlayıp dışını karartmayı seçtin. Şimdi koca evren durup başına toplansa, evvel zamanla ahir zaman kol kola girip dibinde bitse, yıllar yıllar içinde aldığın hali görüp ne derler? Burada kazananı ve üçüncü bir alternatifi olmayan iki yoldan birini seçmiş küçücük bir detay kırıntısı yatıyor derler. **Çok da büyütme gözünde kendini sen; bak, süperegosu olmayan bütün canlılar, tabiatın düzeninde huzur içinde yaşıyor.**

Kazıyoruz elimizde spatulalar jiletlerle bir şeyleri, bulduğumuz her şeyi. Biz, fark etmeden, ne bulduysak onu berbat, onu yıkıntı, onu artık çalışmaz etmek, biz daima kendimizi bedbaht etmek için muhteşem bir çaba sergiliyoruz. Ama nedir kastımız canımıza? Nedir birinin bir sevdiğine sarılırken aklından durmadan karanlık ve biber dolu rüzgarlar geçirmesi? **Bana terapistler, teori adamları, otopsi uzmanları getirin, konuşacağım onlarla. Var mıdır cevabı, bu koca düzeni ayakta tutan anlaşılabilir iç kaşıntısının?** Bu mudur yani, bunca para dönsün diye midir, bir şeyler alınıp bir şeyler satılsın, birileri yer değiştirsin de yeni maceralara yine mecbur, ama az ama çok dolu cüzdanlarla atılsın için midir insanlar? Bana tapınak duvarlarını, uzağı düşünenleri, gökyüzüne bakıp gezegenlerden beyin kıvrımlarına hediyeler seçenleri, o koca gizemleri çözmeye yeltenen şairleri getirin. Onlarla konuşacağım! Bir bilmediğimiz mi var yoksa, yoksa ulu bir sebeple mi gizlidir, bunca sevgi lafının içinde bunca haşhaşı hançeri? Neden bizi ayağımızdaki çamurla içeri alan evler, çeperimizdeki yara bereye tükürüp duruyor? Neden içimiz yaşamakla dolup taşarken, aklımıza durup durup şık intihar tasarımları

geliyor? Neden mi? Çünkü gözümüzde her şey büyük. Çünkü zamanımız sayılı. Kimse bir başkasına uzatmıyor yaşadığı basit bir günü.

Hayat mı? Hiç kimseye öfke besleme kendinden başka. Bilincinin uyanıp da ilk tercihini yaptığı o andan itibaren bunu sen istedin. Hayatta kalmayı tercih ettin. Şimdi sür atını ya da eşeğini, hepsini koparıp at, tek bir tırnağını uzat, o tırnakla kazı inandığın her ne varsa altındaki hayvanın koşumuna. Dizginlerini de bırak koşsun, bırak yokuşun ortasında çalı çırpıya dadanıp çatlasın altında dilerse. O hayvandır senin namusun. Sen bir tanımsın zaten herkes için, yöründe

Şimdi senin o durgun ve her şeyden çekilmiş halini, bir yaşam tembelliği zannediyorlar.

yakınında kim varsa. Senin sınırlarını çizip damgalarını bastılar çoktan zaten. Takatini de hevesini de seni yürüten o hayvanı kutlamak için konuştu. Bırak öyleyse seni ihtiyaç duydukları biçimde bilsinler; en karanlık duygularını beslemek için mi, bilsinler; en yırtıcı ellerine hedef etmeye mi, bilsinler; tüm faturaları, iskontoları, icraları dosyalarını gönderecekleri bir adres olarak mı, bilsinler, bilsinler seni nasıl bileceklerse. **Sen değiştiremezsin seni nasıl anladıklarını. Senin namusundur, tanımlardan o hayvanınla kaçmak.**

Başkalığındır, soluğunu, konuşmak için değil, bir hayvanın pis kokan soluğuna bulaştırmak ve sırf gözlerine dokunarak görülmek için harcamak. Sana çıkan bütün yollara senin taş tutulmuş heykelini diktiler. Öyleyse boyun eğip kabul et, sensin artık o ilk taş, kendine fırlatılacak.

Şimdi senin o durgun ve her şeyden çekilmiş halini, bir yaşam tembelliği zannediyorlar. Sevgilerden, ilgilerden, takdirlerden, sivilce ve yemek tariflerinden kendini kurtarmış halini bir çöküş sanıyorlar. Varsın olsun. Tanrıların bile ölümü gerçekleşirken sıra sıra zamanda, senin ölüm kalımın çöpe atılmış bir kol saati kadar anlamsız olacak hayatta. Bu yüzden yaşa sen. Ve bundan sırf soluk alıp vermeyi anla. Bir hayvanın gözlerine kadar, bir umudun kimseye söylenmemiş sabahına, bir kadının uyurken omzuna düşen yaz rüzgarına kadar. Fark edilme. İşte oradan başlayacaksın kendi hayatına.

opet yine gönüllere damga vurdu

Türkiye Müşteri Memnuniyeti Endeksi ve Türkiye Müşterinin Sesi araştırmalarına göre
Opet, bu yıl da gönüllerin zirvesinde. Sonsuz teşekkürler Türkiye!
Gücümüz, sevginiz.

* Türkiye Müşteri Memnuniyeti Endeksi'nde üst üste 9 yıl "müşteri memnuniyeti en yüksek akaryakıt markası" seçilen Opet,
Türkiye Müşterinin Sesi Araştırması'nda ise tam 3 yıldır "müşteri bağlılık seviyesi en yüksek akaryakıt markası".

Araştırma Künyesi - Genel

TMS - Türkiye Müşterinin Sesi Araştırması, Ipsos tarafından KalDer işbirliğiyle gerçekleştirilmiştir.

Araştırma, Ocak - Aralık 2017 döneminde, 18 yaş üzeri toplam 16.451 kişi ile başarılı görüşmeler üzerinden, telefonla anket yöntemiyle (CATI) yapılmıştır. Her sektör en az 1500 yanıt üzerinden raporlanmıştır. Araştırma kapsamında, il sınırlaması olmadan, Türkiye'de ikamet eden 250.000'i aşkın tüketiciyle temas edilmiştir. Her bir sektörün marka pazar payı ve durum gözetilerek, gerekli durumlarda ağırlıklandırma kullanılarak raporlanmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kantev.org>

Nihat Sırdar

kansas city'den kocamustafapaşa'ya...

Semih abimizin aklına bir gün Fatih'te sık sık gördüğü 34 PU 675 düşmüş. Küçük bir araştırma sonucu sahibi Özer Abi'ye ulaşmış. "Kesin satmıştır," diye gittiği evin altındaki depoda arabayı bulunca gözlerine inanamamış.

Arkadaşın hikayesi 1956 yılında Amerika'nın Kansas City şehrindeki Chevrolet fabrikasında başlıyor.

Bir önceki yılın en popüler modeli Bel Air'in yeni kasasının satışa sunulmasından itibaren büyük ilgi görmüş. Her yıl başka bir kasayla üretilen otomobiller bir yandan Amerikalıların o yıllardaki tüketim çılgınlığına cevap vermeye çalışırken, bir yandan da otomobil tarihinin en güzel modelleri olarak ortaya çıkıyormuş. Tüm Bel Air modelleri içinde en güzel, hoş, sevimli, yumuşak bakışlı görüneni diye tarif edilen 1956 beklendiği gibi büyük ilgi görmüş. Bizimkini New York'tan satın almışlar. Satın alındığı 1956 yılından, gemiye binip Türkiye'ye geleceği 1973 yılına kadar çok az kilometre yapmış. Buradan da bir aile tarafından kullanıldığını, epey özen gösterildiğini anlıyoruz. İstanbul'a gelip gümrükten teslim alındığında üzerinde orijinal siyah rengi varmış. O yıllarda siyah renkli otomobiller moda. **Özer Kuran abimiz büyük bir heyecanla teslim almış otomobilini. İlk fotoğrafta kardeşiyle verdiği pozdan nasıl mutlu ve gururlu olduğunu anlamak mümkün.**

Emektarı Özer Abi de çok yormuyor. O zamanlar genelde bu tip arabalar taksi veya dolmuş olarak kullanılıyor. Ortasından uzatılıp dolmuş yapılanlar, dizel kamyonet motoru takılanlar gırla gidiyor. Ama Özer Abi gözü gibi bakıyor 56'sına. 2003 yılında rahatsızlanana kadar kimselere vermiyor, satmıyor, kıyamıyor. Artık kullanamayacak duruma geldiğinde evinin altındaki depoya indiriyor ve orada muhafaza ediyor.

Tam 10 yıl boyunca kimse dokunmuyor. Sessiz sedasız bekliyor 1956 Kansas City doğumlu yakışıklı Fatih'te bir evin altındaki depoda. İstanbul'un 70'li yıllardan bugüne kadar gelişimine ve mahvoluşuna şahitlik eden 56'mız en azından son 10 seneyi görmüyor, duymuyor. Onun uzun bir uykuya yattığı bu yıllarda dışarıda güzel şeyler de oluyor. **Eski otomobillere ilgi yavaş yavaş artıyor. Bu otomobilleri sevenler bir araya geliyor, sohbet ediyor, yardımlaşıyorlar.** Hatta bazıları neden biz bunu bir dernek çatısı altında yapmıyoruz diyerek İstanbul Klasik Otomobilciler Derneği'ni (İKOD) kuruyorlar. Tam da o zamanlar benim otomobil kullanmayı öğrendiğim Şeref Abi'nin 56'sı benzeri bir klasik bulmaya çabaladığım zamanlar. 56 bulamıyorum ama Antalya'dan bir 1963 model Impala alıyorum. İstanbul'a geldikten sonra orasıyla burasıyla uğraşırken İKOD abileriyle tanıştım. Dünya iyisi insanlar her biri. Kimi bir yandan çalışırken bir yandan bu hobiye sarmış, kimisi koleksiyoner olma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Muhabbetleri muhteşem. Tamirhanelerde içilen çaylar, Cemal Usta'yı hafiften uyuz eden "Usta o kabloyu oradan bağlamasan mı?" türü işe karışmalar, akşamüstü diğer tamirhaneler kapandıktan sonra kurulan çay bardağında rakıli çilingir sofraları muhabbetin tadını iyice artırıyor.

Bu muhabbetler sırasında tanıştığımız Semih Enüstün abimiz artık emekli olmuş. Çocukluktan itibaren otomobil merakı had safhadaymış. Öyle ki daha ilkokuldayken okuldan geldiğinde çantasını Davutpaşa'daki semt kahvesine bırakıp kapının önünde sıra bekleyen taksileri temizlemeye girişmiş. Onun bu sevgisini gören şoför abiler de bildikleri ne varsa öğretmişler. Daha çocukken kanına işlemiş anlayacağınız benzin ve yağ kokusu. Bu kadar merak ve ilgi emeklilik sonrası önce bir klasik alıp onu ustalarla toplamaya, sonra beğenmediği kimi ustaların işini kendi yapmaya, sonra "Semih Abi benim arabanın da sağına soluna sen bir baksan"a, ardından da Cevizlibağ Teknik Oto Sanayi Sitesi'nde bir dükkana dönüşmüş. Kıyıda köşede kalmış klasikleri hazine arar gibi araştırıp bulan, uzun bir süre uğraşıp topladıktan sonra bir süre satmaya kıyamayan Semih abimizin aklına bir gün Fatih'te sık sık gördüğü 34 PU 675 düşmüş. Küçük bir araştırma sonucu sahibi Özer Abi'ye ulaşmış. "Kesin satmıştır," diye gittiği evin altındaki depoda arabayı bulunca gözlerine inanamamış. Epey bir ısrar sonucu bittiğinde muhakkak evin önüne getirip en azından pencereden bir görmesini sağlayacağı sözünü de vererek satmaya ikna etmiş Özer Abi'yi. **İkinci fotoğraf 2013 yılında depoda ilk kez gün ışığı gördüğü günden 56'mızın.** Bir iki ufak denemeden sonra çalışmış iyi mi 10 yıl yatan araba... Ve Topkapı'ya yeni hayatına

yollanmış. Tam 1,5 yıl sürmüş restorasyon işleri. Aslında "sürdü" demem daha doğru olur çünkü buradan sonraki süreç ben de tanıştım. Semih Usta yönetiminde mekanikte Murat Usta, elektrik işlerinde Cemal Usta, kaportada Numan Usta ve boyada Kocamustafapaşalı Fuat Usta'dan oluşan ekip adım adım harikalar yaratmış. Sizin yabancı belgesel kanallarında bayıla bayıla izlediğiniz ve Amerika'da acayip konforlu atölyelerde yapılan restorasyon işi, belki de burnunuzun dibinde Topkapı'da sessiz sedasız gerçekleşmiş. Ben bir İKOD etkinliğinde ilk gördüğümde kendisine vuruldum zaten. Hep bir 56 hayali kurarken hasbelkader bir Impala sahibi olmuş, ona çok iyi bakmış, ileride belki bir kardeşi olur diye korunaklı bir garaj bile hazırlamış biri olarak artık garajdaki o boşluğu doldurma zamanının geldiğini biliyordum. O zaman neden bu Semih Abi'nin 56'sı olmasındı? Önce kırmadan incitmeden gücendirmeden yapılan yoklamalar, sonra başka arabalara bakıp beğenmemeler derken bir gün Semih Abi'den gelen telefonla mutlu sona ulaştım.

Üçüncü yani son fotoğrafta son halini gördüğünüz, güzelliği bir tarafa hikayesi ve üzerine harcanan emek için bile alınası bu arkadaş artık küçük kardeşi 62'nin yanında gayet mutlu.

İçine bindiğimde benim nasıl mutlu olduğumu ise belki bir gün yolda

günaydın

Bu dünya iktisatlı kullanmaz insanı, çabuk harcar. İnsan da bitip kalmayınca kendinde, kendinden bir başka kendi yapar. İşte onlarla birlikte geziyorsunuz.

Yeter artık oynamayın. Ne kadar akıllı, ne güzel, ne kadar yetenekli olduğunuzdan bahsetmeyin bize. Gerçek halinizi görün ve gösterin; filtrelerinizi değil. Akıl vermeyin hepimiz kitaplarca sanki bilgelik bakkalda satılıyormuşçasına ucuzlatıp. Gözyaşlarınızı anlatın. Büzüşük dudaklı sahte kahkahaların ardına saklanmayın. Hepimizin yaralandığı yerden yaralısınız. Ve oturup iki duble içsek ağlarsınız. **Öyle güçlü, öyle dayanıklı, öyle vurdumduymaz ya da öyle esrarlı, öyle bilinmez değilsiniz. Eksiği fazlası yok. İnsansınız.** Mükemmeliyetçiyseviz korkaklığınızdır eleştirilmekten, zor seviyorsanız kalbiniz kırık birinden, açgözlüyseniz sevgisizlikten... Çünkü bu dünya iktisatlı kullanmaz insanı, çabuk harcar. İnsan da bitip kalmayınca kendinde, kendinden bir başka kendi yapar. İşte onlarla birlikte geziyorsunuz. Onlardan biri olmadığınız iddiasıyla. Onlardan biriyle uyuyor, onlardan biriyle kalkıyorsunuz. Bir an için konuşmayın.

Bir an için ne kadar bildiğinizi anlatmayın. Bir an için yüzünüzde bedava rüzgar, aklınızda faizsiz bulut, burnunuzda depozitosuz iyot kokusu deniz kalsın. **Bir an için haset duymayan ağaç, arkadan konuşmayan kedi, altını oymayan kuş olun. Bırakın her şeyi. Kimseyi kandıramadığınız gibi bir an için kendinizi de kandırmayın.** Ne kadar yalnız olduğumuzu anlayın. Korkmayın ama fark edin. Kabullenin. Sarılın kendinize o an. Korkularıyla, cehaletiyle, sonluluğuyla bu bedene hapis geçici bir dünyada olduğunuzu anlayın. Öncesini sonrasını uydurmalarından dogmalardan ezberlenmiş yalanlardan kurtarın. Tıpkı gökyüzüne asılı bir beşikte; ılık, yumuşak, şefkatli bir hayal içinde olduğunuzu hissedin. Bu dünya sizin rüyanız. Bu dünya sizin kabusunuz. Bu rüyanın içinde uyanın. Bu rüyanın içinde bu rüyaya hakim olarak dolaşın. Bu rüyanın korkak kölesi değil korkusuz efendisi olun. Günaydın.

Hepimizin yaralandığı yerden yaralısınız. Ve oturup iki duble içsek ağlarsınız.

BAŞAK SAYAN

Lev Tolstoy / Anna Karenina

En sevdiğim yeri:

Yüreğinin çarpıntısı soluk almasına engel olduğu için yavaş yavaş konuşuyordu. Öfkesini Vronski'ye ya da kendine değil, ona acı çektiren güce yönelterek, "Hayır, bana acı çektirmene izin vermeyeceğim," diye düşündü.

(...)

Sonra birden, Vronski ile karşılaştığı gün trenin altında kalıp ezilen adamı anımsadı. Ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Su kulesinden raylara yavaşça indi. Tam önünden geçen trene yavaşça sokulup durdu. Vagonların altına, civatalara, zincirlere, ilk vagonu ağır ağır götüren büyük, demir tekerleğe bakıyor. Ön tekerleklerle aradaki tekerleklerin orta yerini, bu noktanın tam önüne geleceği anı gözleriyle kestirmeye çalışıyordu. Trenin gölgesinde, traversterleri örten kömür karışık kuma bakarken, "Oraya!" diye geçirdi içinden, "Tam orta yerine! Hem onun cezasını vermiş olacağım hem de her şeyden, kendimden kurtulacağım!"

SEVDA ERGİNCİ

Ray Bradbury / Fahrenheit 451

En sevdiğim yeri:

"Okullardan denetmenler, eleştirmenler, bilgili insanlar ve hayal gücü kuvvetli yaratıcılar yerine; koşucular, atlayıcılar, yarışçılar, vasıfsız işçiler, gaspçılar, kapkaççılar, havacılar ve yüzücüler çıktıkça 'entelektüel' kelimesi tam da hak ettiği şekilde küfür haline geldi tabii. İnsan bilmediği şeyden korkar hep. Senin sınıfındaki sıra dışı ölçüde zeki çocuğu, diğerleri kurşun putlar gibi öylece oturup ondan nefret ederken derslerde öğretmenle en çok konuşan ve yanıt veren oğlanı hatırlarsın. Okul çıkışı dövüp işkence etmek için seçtiğiniz kişi de bu zeki çocuk değil miydi? Tabii ki oydu. Hepimiz birbirimize benzemeliyiz. Anayasa'nın dediği gibi, herkes hür ve eşit doğmaz ama herkes eşit hale getirilir. Her insan diğer herkesin suretidir; o zaman herkes mutlu olur çünkü sinmelerine yol açacak, kendilerini kıyaslayacakları dağlar yoktur."

BESTE KÖKDEMİR

Hermann Hesse / Siddhartha

En sevdiğim yeri:

"Bilgelik bir başkasına anlatılamaz; bir bilgenin başkasına anlatmaya çalıştığı bilgelik aptalca bir şey gibi gelir kulağa." "Şaka mı ediyorsun?" diye sordu Govinda. "Şaka etmiyorum. Keşfettiğim bir şeyi söylüyorum sana. Bilgi bir başkasına aktarılabilir, bilgelik ise hayır. Bilgelik keşfedilebilir, yaşanabilir, bilgelik el üstünde tutulabilir insanı, bilgelikle mucizeler yaratılabilir, ama anlatılamaz ve öğretilemez.

(...)

Hiç kimse bir başkasının yürüdüğü yolda ne kadar ilerlediğini göremez.

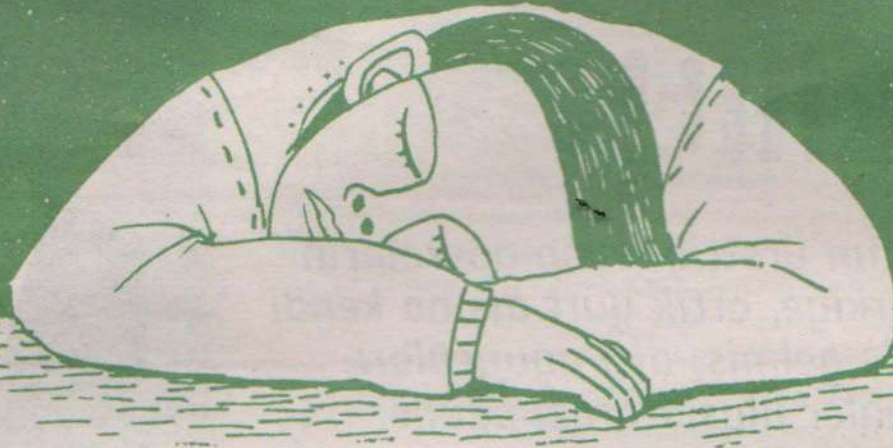
Hazırlayan: Pınar Aksel

Can Yılmaz

ak sakallı

Ak sakallı, kışının altına denk gelen pizza kutusuna tekmeyi vurup, kutuyla beraber iki parça pizzayı televizyona yapıştırıp oturdu kumaşı eprimiş koltuğa. "Ne rüyası lan, rüya falan yok, yaşadığın hayat rüyaydı şimdi gerçek hayattasın."

Başucundaki ana yadigarı masa saatini el yordamıyla bulup sabaha isyan eden zilini kapatıp koca gövdesini sol yanına devirdiğinde çoktan yarım saat geç kalmıştı işe... "Evladım kalk," dedi yumuşacık bir ses kulağına, "Kalk işe geç kaldın. Zaten zor buldun lanet olası boktan işi, daha haftası dolmadan koymasınlar kapının önüne." Usulca açtı gözlerini, uyuyor muydu? Yoksa... "... Lanet olası boktan işi..." diye kibarca uyanan ak sakallı dede gölgesi, dandik bir rüyanın kötü bir figüranı mıydı? Ağırılığı altında zulüm çeken yatağında doğruldu, az önce sesini kestiği saate baktı biraz da gözlerini kaçırarak. "İşte şimdi sıçtım," dedi yaz pikesini üzerinden hışımla atarken. Ayağa fırladı, iki günlük çoraplarını kokladı önce. Kesif koku ikna etti, "Daha giyilir," dedi içinden. Rekori 14 günlük kışlık yün çorabındaydı, iki günlük yazlık çorap ısınma turundaydı henüz. Yatağına uzanıp inleyerek giydi çoraplarını. Doğruldu yapabildiği kadar hızlıca, ak sakallı dede tam karşısında duruyordu. Ak sakallı dede tanımına uymuyordu, takım elbiseli, kravatlı ama ak sakallı dedeydi. Hatta berber zamanı bir hayli geçmiş bir ak sakallı dede.

"Rüya lan bu," dedi içinden ama ak sakallı dede de duydu bu yorumunu, demek ki o kadar da içinden geçirmemişti. "Rüya ya," dedi ak sakallı modern ama berberin yolunu unutmuş dede, "Evet rüya, yoksa benim ne işim var lan bu havasız, leş kokan odanın orta yerinde... Rüya olmasa ben niye takım elbiseliyim temmuz sıcaklığında, rüya olmasa 20 dakikada giyemeyeceğin çorabı bir dakikada nasıl giydin be hey salak..." Ak sakallının açık sözlülüğü bir yana, ağzı bozukluğu rüyayı çarpıcı hale getiriyordu belki de. **"Ulan millet ak sakallı dede görür akıl alır, nasihat alır ben fırça yiyorum. Dededen bile şanssızım, denk gelen dede bile acayip..."**

Ak sakallı, kışının altına denk gelen pizza kutusuna tekmeyi vurup kutuyla beraber iki parça pizzayı televizyona yapıştırıp oturdu kumaşı eprimiş koltuğa. "Ne rüyası lan, rüya falan yok, yaşadığın hayat rüyaydı şimdi gerçek hayattasın. Lafazanlık edip seninle vakit geçirecek değilim, sıran geldi..." Yatağının ucunda donup kalmış gözler dedeye kenetlendi, önünü arkasını hızla unuttuğu kelimenin son cümlesine takıldı, "Sıram geldi mi? Daha 27 yaşımdayım, ölmek için çok gencim. Lütfen biraz daha yaşayayım, zayıflamaya başladım, Allah aşkına sonra gelin..." Ak sakallı cool dede ayağının altına tebelleş olan kola kutusunu alıp sıktı, "Ne ölmesi lan? Bana ne o işlerden... Kız bulacağız sana, yeter yattığın sığır gibi..." Ağır bedenine aldırmadan ayağa fırladı "Nasıl yani, o işlere bakan biri mi var?" Ak sakallı, imajı sağlam takım elbiseli dede cebinden çıkardığı tütün torbasını koltuğun kolçağına açtı, sigara kağıdından bir tane çekip anlatmaya başladı, "Kaçak tütün... Azalttım ama bırakamıyorum, bakalım, bu sene yazlıkta bırakacağım... Rakı balık iyi de olmuyor artık. Merdiven çıkamaz oldum." Odanın ortasında ne döndüğü konusunda hiçbir fikri yoktu ama dayanamadı sordu, "Kız demiştiniz?" Ak sakallı hünerli parmaklarıyla hızla şekil verdiği sigarasına son tütünü

yapıp sigarayı ağzına götürdü, "Haa kız... Zaten herkes senin gibi o kısımda takılıyor anasını satayım. **Ulan eve nasıl girdin diyen yok, kimsin baba diyen yok, hırlı mısın hırsız mısın alo polis diyen yok, anca kız demiştin abi... Dedim evet, kız dedim, sana kız bulacağız dedim.** Sen de aşık olacaksın, sen de sevecek, sen de bir kızın elini tutacak, bir kızın gözlerine bakıp seviyorum seni diyeceksin." "O iş böyle mi oluyormuş ya?" Ak sakallı dede derin bir nefes çekti dibi gelmiş sigarasından, "Yok siz beceriyordunuz, siz kızı erkeği ikna ediyordunuz, siz güzel sözler söyleyip aşkınızı ilan ediyordunuz... Durup dururken kız niye seni sevsin lan? Adamın kalbi niye küt küt atsın, kız niye adını duyunca titresin, adam niye kızı görünce ağlasın? Sizin yiyeceğiniz bok mu lan bu? Sen daha uyanmayı beceremiyorsun!" Şişman genç elinin altındaki buruşuk gömleği giymeye çalışırken kekeledi, "Eros vardı, ok mok atıyordu..." Ak sakallı yerinden fırladı, 27'sinden taze gün almış gencin boğazına yapıştı, "Eros kim lan? Yok, ok atmış da kalbinden vurmuş da... Gelsin şimdi atsın o oku. Boş arazide babam da atar, milletin kışına boz burun yılanı kaçmış, ekmek aslanın götünde, ağzı mağzı geçeli yıllar oldu, cepte para yok, sinema iki kişi 100 lira lan, ne oku ne kalbi? Yalancı pezevenk, asırlarca yedi milleti, nerede şimdi? Gelse ya, yemez tabii. 12 saat çalışacaksın 1500 lira maaş, metrobüste itiş kakış kalbe okmuş, adamın kışına sokarlar o oku şimdi... Giyin lan hadi, geç kaldık, kız ağaç oldu garibim..." İte kaka girdiği pantolonun son düğmesini ilikledi telaşla, "Kız hazır yani?" Ak sakallı kravatını gevşetti ağzında belli belirsiz bir küfür eşliğinde, "Yok bakacağız çıkıp, çocuğa göre pantolon bakıyoruz diyeceğiz verecekler, hazır tabii lan. Ben ayarladım her şeyi. Sabah metrobüs gişesinde kızın pasosunda kredi kalmayacak, sen bir kıyak yapacaksın altı durak beraber gideceksin, kız öğrenci okula gidiyor, yaza merhaba cart curt festival var falan diyecek, sana beleş giriş kartı verecek, sen de gideceksin vesaire vesaire..."

Şişman gencin gözü parladı, "Vay arkadaş, kız kabul edecek ha?" Ak sakallı açtığı kapıyı hızla kapatır, "Haa sen ayrıntı istiyorsun. Kızın adı Berna, babası memur emeklisi annesi emekli hemşire, miras falan bekleme. Kız 25 yaşında, son senesi psikoloji okuyor ama işini yapmayacak. Dört çocuk olacak üçü kız üçüz, biri oğlan. Sen iki işte çalışacaksın, 18 yıl tatil görmüyorum, kız psikolog olarak iş arayacak, dört sene atanamayınca pes edecek. Sen zayıflayacaksın ama ne fayda, 11 sene sonra kayınpeder morta bağlayacak..." Genç bağırdı "Yeter... Yeter, dört çocuk ne ya... Yok, baba dede her neysen ben böyle iyiyim, kız arkadaşına ihtiyacım yok..." Ak sakallı güldü, "Geçti kardeş, o tren kaçtı..." Genç, umduğu cevabı alamamıştı. "O ne demek ya? Nasıl tren kaçtı?" Ak sakallı cool dede gencin yanına yanaştı, gözlerini gencin gözlerine dikti, yanağını okşar gibi tokatladı, "Doğmayacaktın kardeş, doğduğundan beri tren kaçtı..."

**"Sıram
geldi mi?
Daha 27
yaşımdayım,
ölmek için
çok gencim."**

Ranini

türk dizilerini bütün dünya izliyor; konu kilit!

90'larda Amerika'nın ürettiği soap operaların müptelası olan Türkiye, artık yurt dışına kendi dizilerini satar hale gelmiş; dizi oyuncularını, yazarları, yönetmenleri uluslararası ödüller almaya başlamıştı bile!

80'lerin sonundayız. 20 yaşındayım. Bab-ı Ali'de çalışıyorum. Çağaloğlu'nda mukim Gazeteciler Cemiyeti Lokali'nde kocaman bir masa kuruluyor; her akşam. Bir ucunda İslam Çupı, diğer ucunda Aydoğdu İlter oturuyor. Aralara da o yıllarda Bab-ı Ali'de kalem oynatan müdürdür, şeftir, muhabirdir kimi istersen serpiştir; öylesi ağır bir masa... Lokale giren "hazır ol"dan hallice selam veriyor masaya; çit çıkmıyor desem yalan olmaz. Bir zaman sonra o masaya transfer oluyorum. İslam Abi'nin tam soluna yerleşiyorum. Sert kuralları var masanın. Dinlemeyi bilmen lazım. Her boka maydanoz koymaman, kül tablasına sadece kül silkelemen, bir de Yalan Rüzgarı başladı mı ses çıkarmadan oturman... Bab-ı Ali ölmek üzere, henüz bilmiyoruz. İslam Abi kalemle kağıda yazıyor hâlâ, biliyoruz. Ve tutkulu bir şekilde Yalan Rüzgarı izliyor, öğreniyoruz...

O yıllarda henüz adının Soap Opera olduğunu bilmediğimiz, "Brezilya Dizileri" olan bu türü hepimiz izliyoruz. Meftunuyuz. Dilimize kabaca "Sabun Köpüğü" olarak çevrilebilen bu soap opera namı türün ülkemizde ilk örneklerinden biri olan Yalan Rüzgarı, 1973 yılında Amerika'da yayına başladı ve an itibarıyla ekranda 45'inci yılını devirdi.

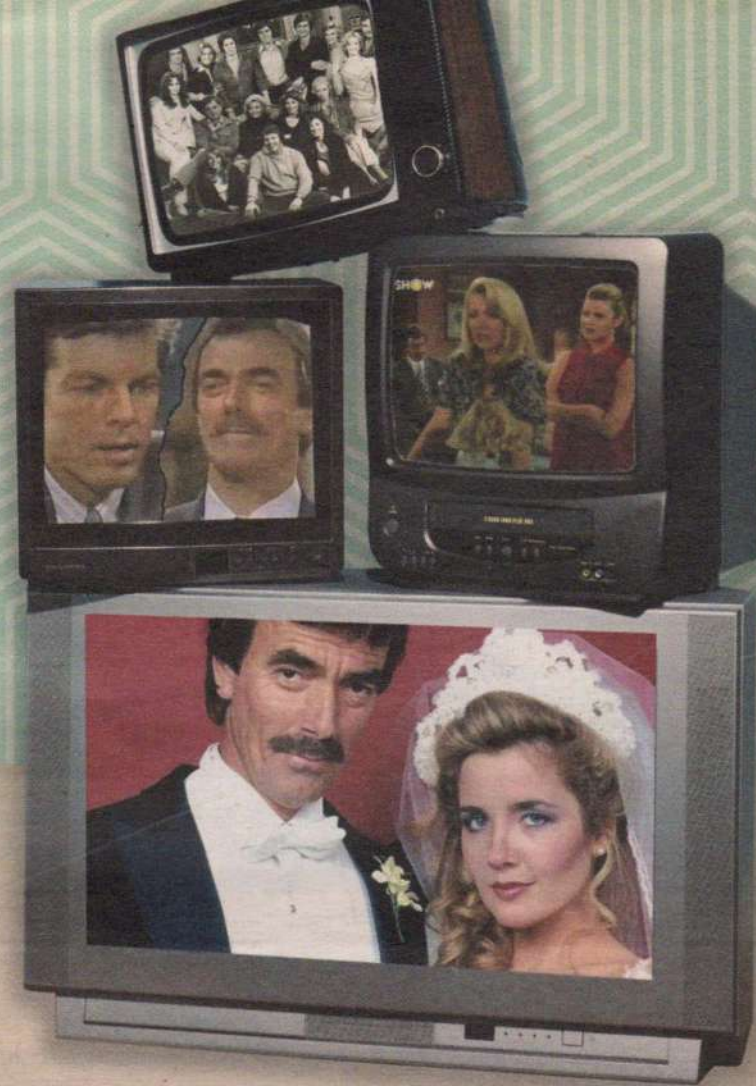
Orijinal adı The Young and the Restless olan seriyi 25 yıl boyunca yaratıcısı William J. Bell ve Lee Phillip Bell yazdı, 98 yılında emekli oldular. **Yalan Rüzgarı aynı zamanda çağdaşları arasında devrim mahiyetinde gelişmelere imza atan bir içerik. Ondan önce soap operalarda romantik hikayeler anlatılır, cinselliğe hiç girilmezmiş.** Televizyon tarihçilerine göre bu tabuyu yıkan ilk dizi Yalan Rüzgarı oldu. Cinselliğin keşfi, evlilik dışı ilişkiler, iktidarsızlık, ensest, tecavüz gibi o güne kadar günlük dramada pek işlenmemiş konulara girmekle kalmayıp, bulimia, alkolizm, kanser gibi hiç işlenmemiş konulara da yer verdi. Yayın hayatına 30 dakikayla başlayıp, 60 dakika olarak devam eden seri, Daytime Emmy Ödülleri'nde dokuz defa "En İyi Dizi" ödülünü aldı; 360 kez aday olduğu Emmy heykelciğini 116 defa kazandı. **Yalan Rüzgarı ilk tasarlandığında adını The Innocent Years (Masum Yıllar) koyacaklarmış ancak 70'lerde bakmışlar ki gençler arasında masumiyetten eser kalmamış, adını The Young and the Restless'a çevirivermişler.**

Yalan Rüzgarı 90'larda TRT'de yayınlanırdı. Gel zaman git zaman, ülkemizde özel televizyon devri başladı. Yayıncılığı TRT'den öğrenen yöneticiler, haberciler, teknikerler bu özel kanallara yayıldılar. Önceleri yayıncılık yapan televizyonlar, milenyum takiben dizi yayıncılığına ağırlık vermeye başladılar. Yavaş yavaş müzik-eğlence, yarışma, sohbet programları sahalardan çekilmeye, diziler açık yaradan sızan cerahat gibi her yere yayılmaya başladı. Bir dönem ayıla bayıla izlediğimiz yabancı dizilerin yerini artık Türk dizileri almaya başlamıştı. Yerli ürettikleri...

dizi alımını durdurdular. Günlük, prime time velhasıl bütün yayın saatlerini Türk dizileri sarmaya başladı. Yetmedi dizilerimiz yurt dışına satılmaya başladı. Bir sabah uyandığımızda Orta Doğu, Uzak-Yakın Asya, Güney Amerika başta olmak üzere neredeyse bütün dünya şaşırtıcı bir şekilde Türk dizilerini izliyordu. Yerel içerik üreticisi dizi ihracatı konusunda zirveyi zorlamaya, pazarın tartışmasız lideri Amerika'yı da epeyce darlamaya başlamıştı. 90'larda Amerika'nın ürettiği soap operaların müptelası olan Türkiye, artık yurt dışına kendi dizilerini satar hale gelmiş; dizi oyuncularını, yazarları, yönetmenleri uluslararası ödüller almaya başlamıştı bile! Dizi ihracatı konusunda adı saygıyla anılacak, unutulmaz başarılarla imza atmış pek çok yerli üretim proje var, say say bitmez. Ancak TIMS Productions tarafından hazırlanan ve Global Agency tarafından dünyaya pazarlanan Muhteşem Yüzyıl serisiyle; Ay Yapım üretimi olan ve Inter Medya tarafından dünyaya pazarlanan Kara Para Aşk manevi başarı bağlamında kişisel favoriler listemde en tepedeler. Son duruma göre **Muhteşem Yüzyıl serisi 86, Kara Para Aşk ise 130 ülkeye satıldı ve milyonlarca seyirci tarafından izleniyorlar.**

Televizyon tarihçilerine göre tabuları yıkan ilk dizi Yalan Rüzgarı oldu.

Dizilerle hemhal olurken aklımın bir köşesinde hep "Yabancılar neden bizim dizilerimizi bu kadar seviyor?" sorusu vardır. Her fırsatta içerik satışı yapan profesyonellere sorar, "Hikayelerimiz sıcak", "Entrikayı, aşkı güzel paketleniyoruz" gibi cevaplar alırım. Bir Londra seyahatim esnasında markette çalışan İngiliz kadın, Türkçe konuştuğumu duyunca "Ben her gün Türk dizisi izliyorum" demişti. Organik bir cevap alma umuduyla hemen "Neden?" diye sordum. "Çünkü kolay izleniyor. Bir yandan evde iş yaparken, bir yandan da sizin dizileri izleyebiliyorum" diye cevap verdi. Temmuz ayında tatil için Girit'e gittim. Hanya'da dolaşırken, limana konuşlanmış dükkanlardan biri ilgimi çekti. El işi ve antika örtüler satan dükkandaki satıcı hanımefendi, Türkçe konuştuğumu duyunca "Ah İzmir ah..." dedi. Öylesi derin iç çekti ki hemen sohbete başladık. Dedesi İzmir'den Girit'e göçen Silvia, tezgahın arkasından onlarca ayakkabı kutusu çıkardı. 63 yaşındaydı. Kutularca Türk dizisi DVD'sini önüme koyup gözleri dolu dolu, hiç tanımadığı insanların dilinde hikayeler izleyerek dedesinin anlattığı İzmir'i ve onun hatıralarını yaşattığını anlattı. Ağzı bükerek, burun kıvrarak seyrettiğimiz hikayelerimizin dünyanın herhangi bir yerinde, tek bir kişinin bile kalbine dokunduğunu görmek çok duygusal bir deneyim ve oldukça heyecan vericiydi. Zaman zaman varlığından müşteki olduğumuz, halkı uyuttuğundan, gençleri kötü etkilediğinden emin olduğumuz, izlerken aldığımız zevkten aşırı suçluluk duyduğumuz (*guilty pleasure*), çok uzun, çok sıkıcı, çok aynı ve dahi çok saçma olduğunu düşündüğümüz hikayelerimizi dünya izliyor; konu kilit. Bizi sorarsan hep belgesel, daima belgesel, yani...

“umudumu yitirirsem ölürüm”

Ayça Derin Karabulut

Çocukluk ve ilk gençlik yıllarım hep sokakta geçti. Ağaç tepesinde, top peşinde, toz toprak içinde, biraz büyüyünce kaldırım taşlarında, sokak arası merdivenlerin duvarlarında oturup sohbet eder eğlenirdik. Tiyatro oyunları, resitaller, konserler fuaye sohbetlerine kulak kabartmalar. Ben çocukken bizim sokakta evden eve ip gerilir voleybol oynanırdı. Tüm bunlar sizin sokakta oluyordu yani... Yani bizim sokak, sizin sokak. :) Eminim ara sıra çocuk Birce geçiyordur derginin önünden bisikletiyle. Her şeyden önemlisi sonsuz bir sevgi ve anlayışla büyüdüm. Bir çocuğun kimliğini inşa ettiği yer önce evi, sonra sokağı, semtidir. Ben kimsenin kimseyi ötekileştirmede, ayrıştırmadığı sokaklarda, öyle bir mahallede büyüdüm. Selamsız sabahsız geçilmezdi komşu kapısı önünden. Zira bir ihtiyacı dile getirmeye gerek kalmaz, insanlar birbirinin yüz ifadesinden bir derdi olup olmadığını anlayacak kadar iyi tanırırdı birbirini. İstanbul'un İstanbul gibi olduğu son zamanlardı yani.

O yıllardan bir koku gelse şimdi, neyin kokusu olur bu?

Mor salkım, Yasemin, İhlamur... Bir de lodos esiyorsa hava, deniz kokusu ta içerilere kadar gelir. Bir de kapının önünden geçen seyyar balıkçıların bıraktığı balık kokusu, akşamına da pişmiş tabii...

Çocukluk hayaliniz neydi? Oyuncu olmak mı?

Hayır bale okulu açmak istiyordum ben. En büyük hayalim buydu; İDOB sanatçısı olmak ya da bir gün bir okul açabilmek. 16 yaşında konservatuvara hazırlanırken sakatlanınca tüm dengeler değişti. Sahneye aşık olduğum için orada varlık gösterebilmeye devam etmek için “Tiyatro” bölümünü seçtim. Lisede tiyatro okumaya başladım.

Tek çocukmuşsunuz, ne gibi artıları ve eksileri oldu?

Yalnız hissettiğim zamanlar olur özellikle ailevi meseleler mevzu bahisse. Tek çocuk olmak o anlamda biraz zor. Bazen keşke bir kardeşim olsaymış diyorum ben yorulunca nöbeti o devralsa. Ama bu da bu hayatta benim serüvenimmiş, şikayetçi değilim, deneyimlemeye devam. İsmimle müsemmayım; Birce biricik, bir tane demek. Bizimkiler bu ismi koyarken beni tek bırakmayı hesapladılar mı bilmiyorum. Bunun dışında hayatta hiç yalnız hissetmedim. Çünkü yanımda hep kardeşim dediğim insanlar, dostlarım vardı. Çok kardeşim var. Her birine ayrı ayrı çok şey borçluyum. Ben de onlar için belki bir kardeşin kardeşe yapamayacağı şeyleri yapabilmişimdir. Zamanla zaten yani yaş ilerledikçe her kalıbın yavaş yavaş altı boşalıyor. Kardeş olmak için aynı karından çıkmak şart değil.

Cesur bir kadınsınız bence. Hem aldığınız kararlarla, hem dışarıdan görüldüğünüz kadarıyla söylüyorum bunu. Öyle misiniz?

Cesur olduğumu düşünmene sevindim yani bu sende uyandırdığım his olduğu için benim için ayrıca kıymetli. Kadının bizim gibi ataerkil toplumlarda yaşadığı sorunların yüzde kaçını yaşamışım bilmiyorum. Ama yaşadıklarım ve gördüklerim karşısında geliştirdiğim kimliğim sende bu hissiyatın uyanmasına sebep olacak kadar donanımlı beni demek ki. Her ne kadar böyle olmak zorunda olmadığını savunsam da ben hem tek çocuk hem de cinsiyeti kadın bir insan olarak maalesef bu ülkede, belirli ölçülerde erilleşerek hayatta kalabiliyorum. Bunu açık açık göstermesek de sektörlerinde başarılı olmuş kadınların hatırı sayılır yüzdesinin içinde bir erkek de yaşıyor bence. Böyle yetiştirildik, annelerimiz bizi kendi tecrübelerinden yola çıkarak böyle yetiştirdi.

Neler okuyorsunuz ağırlıklı olarak?

Günde 16 saati sette geçiriyoruz bazı günler. Diğer yandan oyun da olunca, kitap okuyacak kafa kalmıyor insanda maalesef. Ama direnç gösterip karavanda başka hikayelerle, dünyalarla kendimi içinde bulduğum karmaşaya yabancılaştırmaya çalışıyorum. En son Mardin Bienali'nde Mardinli bir arkadaşımın hediyesi Paranın Cinleri'ni okudum. Murathan Mungan'ın Mardin'ini hem kendi özelinde hem de coğrafyanın acılarıyla birlikte en derinlerime kadar hissettim. Bir sonraki sırada beni bekleyen kitabım Richard Bach “Bir”. O da çok sevdiğim bir arkadaş hediyesi. Seviyorum okunmuş ve derinden sevilmiş olduğu için hediye edilen kitapları okumayı. Arkadaşını dahi daha iyi tanıyorsun böylelikle. Ben şiir severim. Hele yüksek sesle şiir okumaya bayılırım. Yeter ki

yanımda bir kadehim bir de şiir seven dostlarım olsun. Ne okursam okuyayım kendimi hep dönmüş dolaşmış Nazım Hikmet'e karışmış bulurum.

Hayvanseversiniz. İnsanların bu kadar acımasız olmasının nedeni nedir sizce?

Hayvanlara zarar veren insanlarda kişilik bozukluğu olduğunu düşünüyorum. Sevgisiz büyütülmüşler. Etrafında, ailesinde, çevresinde ne gördüyse onu yaşamaya devam ediyor. Işın kötüsü kendini değiştirmekten gelişmekten korkuyor. Sevgiden doğar saygı, öyle olmalı, severek. Saygı başka türlü eklektik oluyor işte, ya korkudan saygı duyuyor insanlar ya da öyle olması gerektiği için. Özümsemiyor ki hayatı. Bu dünya sadece onun için yaratıldı sanıyor. 4.5 milyar yıllık gezegende ilk insan bugün 6 milyon yaşında, sen kaç yaşındasın? Senden öncesi ve sonrası var, sevsene bu dünyayı paylaşsana. Bazen çok sinirleniyorum çünkü bu cani insanlara tahammül edemiyorum ama işte empatiyi de çöpe atamam ki. Kendinden aciz olana gücünü ispatlamaya çalışan bu insanları nasıl aydıracacağız onu da bilmiyorum.

Tiyatro ne demek sizin için? Nasıl görüyorsunuz tiyatroya olan ilgiyi?

Tiyatro gözümün bebeği gibi benim. Dünya üzerinde en mutlu olduğum kendimi en iyi hissettiğim yer. Başka türlü bir yaşama düşünmüyorum ben. Tiyatro bizim kültürümüzde yani tarihimizde kukla, Karagöz, ortaoyunu, meddahlık, hokkabazlık ve köy seyirlik oyunları ile yolculuğuna başlamış. Bir sahnesi bile yokmuş mesela. Yazılı metni dahi olmayan bir eğlencelik olarak karşılanmış insanları. Hiciv en sevdiğim özelliği geleneksel Türk Tiyatrosu'nun. Ama şimdi bırak meydanları, kendi yuvamız sahnelerde dahi hiciv yapamıyoruz. Yasaklanan oyunlar, kapanan ya da çürümeye terk edilmiş tarihi salonlar, sansürlenemedikleri için işinden edilen oyuncular. Tüm bu sıkışmışlığın içinde direnen biricik bir tiyatro bizim tiyatromuz. Çok üzülüyorum ama öfkelenmiyorum çünkü natürümde yok. Direnen ve hatta radikal girişimlerle tiyatro açan meslektaşlarıma sonsuz saygı duyuyorum. Çok şükür salonlarımız hınca hınç doluyor, oyunlar hep kapalı gişe hangi arkadaşım ile konuşursam konuşayım. Halk hala tiyatrosuna sahip çıkıyor. Bu da en büyük umudumuz ve besin kaynağımız.

Aşk sizin için ne ifade ediyor?

Başka bir kimseye duyulan aşk büyülü bir inanış haline benziyor sanki. Öte yandan bir akıl tutulmasına da vardırabiliyor kimi insanı tıpkı afyon gibi. Aşkı herkes kendi inanışı gibi özerk yaşıyor bence. O yüzden ben henüz anlayamadım. Bir gün anlarım belki o zaman yine konuşuruz.

Peki evlilik? Sizce neden yürümez bir evlilik?

İnsanlar birbirine aşık olup birlikte bir hayatı paylaşabileceğine inandığı noktada evleniyor. Ama sonra çeşitli sebeplerden aynı hayatı paylaşamaz oluyor ve noktalanıyor hikaye. Her insanın parmak izi farklı olduğu gibi evlilikleri de farklı, bitiş sebepleri de farklıdır eminim. Ya da sürdürebilenlerin kendi içlerinde bir yaşayış biçimi vardır. Bir genelleme yapmak istemiyorum yapamam zaten. İki kez evlendim boşandım diye evlilik profesörlüğü yapmamı beklemeyin rica edeceğim... :)

Umutlu musunuz? Hem hayata hem dünyaya hem yaşadığımız bu ülkeye dair...

Ben umudumu yitirirsem ölürüm. Yaşayan, nefes almak, her sabah güneşi ve hayatı karşılamak benim için umudun ta kendisi.

bi' kahve bi' sohbet

Konuk:
Birce Akalay

Bir çocuğun kimliğini inşa ettiği yer önce evi, sonra sokağı, semtidir.

ihtiyacın olan her şey, istemediğin hiçbir şey

Her şey iş arkadaşımın uzun sayılabilecek bir yurt dışı seyahatine gideceğini bana söylemesiyle başladı. Genelde arkasından “Kedimize mama ve su verir misin?”, “Çiçeklerimizi sular mısın?” gibi istekler gelirdi ama bu seferki tuhaftı. “Arabamı sana bırakabilir miyim?” Bu aslında son zamanlarda duyduğum en nahif teklifti. Benim arabam servisteydi ve yerine verdikleri ikame aracı doğrusu pek beğenmemiştim. Arkadaşım da bu durumu fark etmiş olmalı ki o tatildeyken arabasını kapının önünde bırakmak yerine bana verebilirdi. Ben de kabul ettim elbette. İlk gün sıklıkla yürüyerek gittiğim evime yakın markete bu defa arkadaşımın arabasıyla gittim. Çünkü gelip kapıma bıraktığından beri koltuğuna bile oturmamıştım henüz. Kısa bir deneme sürüşü yapmanın zamanı gelmişti. Kapının önünde karşımda duran araba, şehirli ve şık duruşuyla dikkat çekiyordu. Kapiyı açıp şoför koltuğuna oturur oturmaz ne kadar ferah bir mekanda olduğumu fark ettim. Cam tavandan süzülen gün ışığı, aracın içini ıslık ıslık aydınlatıyordu. Ayrıca araç içindeki turuncu kaplama, yer ve kapı iç döşemelerine ayrı bir görünüm kattığı gibi sanki içeriği daha da aydınlatmıştı. (Gerçi çok sonra bu turuncu kaplamanın sadece şıklık değil büyük bir incelik de barındırdığını öğrenecektim. Yüzde yüz geri dönüştürülebilir malzeme kullanılarak yapılan bu kaplama, olduğundan çok daha şık gelmeye başlayacaktı gözüme.) Telefonumdan en sevdiğim müzik listesini açmaya yeltendim. Fakat orta konsoldaki ekranda Spotify logosu dikkatimi çekti. Arabada, akıllı telefona gerek kalmadan dilediğin gibi müzik dinleyebiliyordun. Telefonu da ihtiyacım olmadığı için konsolun ön tarafına bıraktım. Telefonum şarj olmaya başladı. Kablosuz şarj sistemi olduğunu o an fark ettim. Ne kadar da işe yarayan bir özellikmiş hiç bu kadar etkili olabileceğini düşünmemiştim diye geçirdim içimden. Müthiş ses sistemi sanki konser havası estirmeye başlamıştı aracın içerisinde. Yola çıktım. Kadife yumuşaklığında akıyordu yol. En yakın markete gitmeye ne gerek vardı? Hatta hemen markete gitmeye ne gerek vardı? Önce üç mahalle aşağıdaki fırından o sevdiğim poğaçalardan alabilir, sonra gidip güzel bir kahve içebilir, market alışverişimi de en sona bırakabilirdim. Resmen kendimi yollara vurmak istiyordum.

Önce fırına, sonra kahve almaya gittim. Kahveciden çıkarken elimdeki kahve bardağı ve poğaçaya poşetleri haliyle kalabalık yapıyordu. Arabaya ilk bindiğimde torpido gözündeki bulduğum ve ilk başta ne işe yaradığını çözemediğim çengeli kullanacaktım. Poğaçaya torbasını o çengele taktım, elimde kahvemle rahatça bindim tekrar arabaya. Artık alışveriş zamanıydı. Markete varmam da çok uzun sürmedi. Evin eksiklerini aldım. Arabanın bagajına yöneldim. Ellerimde poşetler, ayağımı tamponun altına doğru uzatmamla bagaj kapağı açıldı. Bu özelliği ilk başta gereksiz sanmıştım. Ama ne kadar kullanışlı olduğunu bu şekilde deneyimlemek çok keyifliydi. Kapatmak için de tek düğmeye basmak ve kapağın yavaşça aşağıya inişini izlemek de bir o kadar güzeldi. Tekrar şoför koltuğuna oturup, etrafa biraz daha dikkatli baktım. Ne çok kullanım alanı vardı içeride. Kapı içlerindeki derin gözlere kolayca bir bilgisayar konabilirdi, kendimi bu arabanın içinde bir iş toplantısına ya da tatile giderken hayal ettim. Bu arada fırıncının ikram ettiği küçük kurabiyeyi sardığı peçete elimdeydi. Vitesin arkasındaki küçük çöp kutusunu görünce bu arabada dağınık olmanın mümkün olmadığını düşünüp gülümsedim. Aramızda kalsın, biraz dağınık biriyimdir. Bilinçsizce, sadece rahatlamak için tüketen, alışveriş yapan biri değilim.

Ayrıca sahip olduğum her şeyin, sahip olduğum tarza uygun olması için çabalarım. Bu nedenle seçiciyimdir. Zor beğenir, az alırım. Ama bu arabayla aramda kesinlikle bir bağ vardı ve tarzı benim tarzımla çok örtüşüyordu. Sportif ve asi duruyordu. Çok büyük değildi ama yine de heybetliydi. Yerden yüksek, kısa, keskin yapısıyla şehir içinde sürerken insana büyük bir keyif veriyordu. Bir XC40 sürmenin ayrıcalığını ilk defa o gün tattım. Sonrasında günler hızla aktı geçti. Arkadaşım tatilden döndü. Arabasını götürmem gerekiyordu.

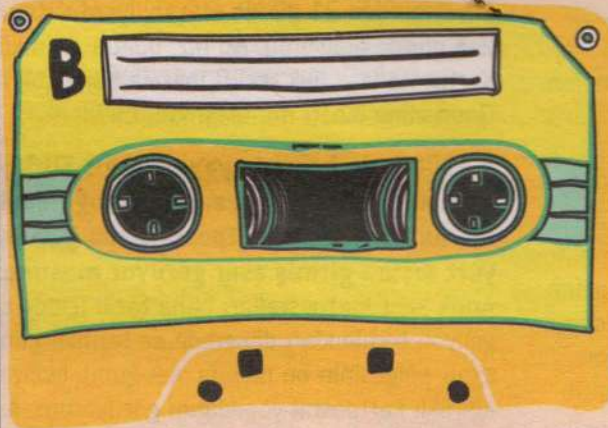
Neyse ki uzun yıllardır birbirimizi tanıyorduk ve çok sorun etmeyeceğini bildiğim için ilk iş gününde arabasıyla gittim. İkinci gün de öyle... Üçüncü gelip arabasını sorduğunda, “Evin önünde duruyor ve sorun şu ki ben ondan ayrılmak istemiyorum” derken buldum kendimi. Çünkü bu arabada ihtiyacım olan her şey vardı. Ama bundan daha da önemli olanı istemediğim hiçbir şey yoktu. Sanırım XC40’ın beni kendisine bağlayan en büyük özelliği de buydu. XC40 almalıydım kendime. İnternet sitesinden rengine, jantlarına, aracın ekstra donanımlarına kadar karar verebildiğimi gördüğümde zaten çoktan kendime özel XC40’ımı oluşturmaya başlamıştım. Bu arada iş arkadaşımın arabasını da kendi XC40’ım gelene kadar vermemeye kararlıydım. Çok yakın arkadaşız demiştim ya, aracım geleceği güne kadar beni idare etti XC40’sız bırakmadı. Şimdi evimin kapısında beni bekleyen bir yol arkadaşım var. Bu arkadaşlığı mutlaka size de öneririm. Bir XC40’ın şoför koltuğuna oturun, ne demek istediğimi anlayacaksınız...

Gökhan Türkmen

kaset doldurma

Lenny Kravitz - Always On The Run
 Deep Purple - Soldier Of Fortune
 Daft Punk - Something About Us
 Pink Floyd - Comfortably Numb
 Michael Kiwanuka - Cold Little Heart

Cascadeur - Walker
 Kayex - My Friends
 Nirvana - Where Did You Sleep Last Night
 The Doors - Riders On The Storm
 Anderson .Paak feat. Schoolboy Q - Am I Wrong

Hazırlayan: Özge Doğan

Dilan Bozyel

“lirik ve kırılğan bir tema”

Bir fotoğraf karesiyle karşılaştığınızda kulağınızda bir melodi belirmeli. Ağzınızda belki bir yudum su, belki bir yudum kırmızı şarap tadı oluşmalı. Parmak uçlarınızda bir enstrümanın hissi; bir piyano tuşu ya da gitarın bir teli...

Fotoğraf karesi diğer her sanat eserinde olduğu gibi; fotoğrafçıdan, sanatçıdan çok; izleyicinin -sizin- hikayesine dönüşmeli. Portreler kitabındaki John Berger üslubu gibi ahkam kesmeden; sanatçıyı anlamaya çalışarak kendinize ulaşmalısınız bir fotoğraf karesiyle buluştuğunuzda.

Bir sanat eseri neden çirkindir sizin için? Kim bilir kendinizde var olan hangi düşünceden rahatsızsınız. Bir sanat eseri neden güzeldir sizin için?

Kim bilir hangi hasretlik duygunun yansımasıdır bu zikrettiğiniz fikir. Karşılaştığınız hiçbir eser tesadüf değildir; ihtiyacınız olduğu için karşınıza çıkmıştır. Tıpkı bu fotoğrafım gibi. Yaz mevsiminin kapanışını üstlenen ağustos ayının herhangi bir gününde, dergiyi satın alıyorsunuz, sayfaları çeviriyorsunuz ve bu fotoğrafla karşılaşıyorsunuz. Çünkü bu fotoğraf, sizi bekliyordu.

Siz ise bu fotoğrafla karşılaşmayı bekliyordunuz. Etrafınızdaki her şey; herkes ve her cisim flu şu anda. Fotoğrafla iç içesiniz. Hisleriniz yalnızca beyninize değil, burnunuzun bile ucuna kadar dayanıyor.

Kafesin kapağını açın. Bu fotoğraf, bir yaz günü; kendinizle konuşmanız için burada.

Nilay Örnek

"afrodisias'ın ara güler keşfetmeden önce basılmış kartpostalı var"

Emrah Sayar, bir iletişimci; genç ve sıkı bir koleksiyoncu. Koleksiyonundaki gazetelere dayanarak yazdığı, çok ilginç bilgiler içeren ve bir dönem matem tutma konusunda bile daha nahif olduğumuzu gösteren "Yas-Kasım 1938, Milli Matem Günleri" adlı bir kitabı da var. Koleksiyonlarıyla birlikte yaptığı araştırmaları, bilgileri paylaştığı blog ve Twitter hesabı da etkili: "eksikhikayeler". Sayar'ın koleksiyonları içinden kartpostalları çekip özellikle 1900'lerin başındaki kartpostallara baktık, o dönemin en etkin iletişim yöntemine ve şehirlerin hayatına uzandık.

* Nelerin koleksiyonunu yapıyorsunuz?

Filatelist yani pul koleksiyoncusu bir dedenin torunuyum. Genel anlamda efemera ile ilgiliyim. Ancak gazete, dergi ve kartpostal koleksiyonum üzerinde yoğunlaşıyorum. Kartpostallarda da yeni yeni kültür turizmi tarihi, antik kentler üzerine eğiliyorum.

* Kartpostalları seçme nedeniniz ne?

Hem görseli hem de içeriği bakımından alt hikâyeler barındırıyor olmaları. İletişim dili ilgimi çekiyor. Bir kartla "Yaşadığım yer, işte böyle bir yer," deyip hayaller kurdurabiliyorsunuz. Woody Allen'ın "Midnight in Paris" adlı filmindeki "Golden Age Thinking" (Altın Çağ Görüşü) sancılı, yoğun ve yorucu günümüz çağının ırkırı olarak karşımıza çıkar. Geçmiş dönemlerin yaşadığımız zaman diliminden daha nezih, ferah ve mutlu olduğunu ortaya atar bu söylem. Belki de dip notlarda bunları arıyorumdur. Düşünsenize "Bir bahar akşamı rastladım size" diye şarkılar yazılıyor bir dönem; "sana değil size" diyor. Ayrıca kartpostallar geçmişle bugünü karşılaştırdığımız birer belge. Kent tarihi, kültürü hakkında, sosyokültürel anlamda çok bilgi veriyor kartpostallar.

* Koleksiyonunuzun sizin için en ilginç parçası nedir? Ya da en nadide parça...

Cumhuriyet dönemi ilk resmi kartpostal kulübü olan ve 1925'te Samsun'da kurulan Türkiye Pul ve Kartpostal Mübadele Kulübü'nün nizamnamesi. Dergileri var, tüzükleri, dünyanın dört bir tarafından üyeleri var. Anadolu şehirlerinin kartpostalları ise koleksiyonumun en nadide parçaları.

* İstanbul mu, Anadolu kartpostalları mı?

20. yy. başından itibaren kartpostal kullanımı o kadar çok yaygınlaşmıştı ki İstanbul kartpostalları, 10, 20, hatta 30 bin adet basılabiliyordu. Ancak Anadolu şehirlerinde sayı az. Hatta ülkemizin sahil yerleşimleri, demiryolunun geçtiği ve ticaretin yoğun olduğu yerleşim yerleri hariç diğer şehir kartpostalları çok nadir ve düşük adet basılıyordu. Bu şehirlerin kartpostallarına sahip olmak benim için çok değerli.

* Eski kartpostallara bakınca en çok neye şaşıyorsunuz?

Nadir kartpostallara ulaşamayacağınızı sanıyorsunuz, Anadolu kartpostallarına mesela... Ama öyle olmuyor

şasıyorum. Sahaflar der ki bir insan öldüğü zaman ilk dağılan şeyi kütüphanesi olurmuş! Buradan gönderilmiş bir kartpostal için Brezilya ya da Çin'deki bir müzayedeye giden insanlar biliyorum. 1900'lü yılların başında bir kartpostal, İstanbul'dan Amerika'ya 20, İzmir'den 21 günde ulaşabiliyordu. Avrupa'ya ise 2-3 günde gidiyordu. Bu hız, bugün mümkün değil. Kartpostalla evlilik teklifi mesela bana çok ilginç geliyor. Onun eline ulaştı mı, ulaşmadı mı?

* 1900'lerin başında yayınlanmış Türkiye'deki antik kent kartpostalları üzerine de yoğunlaştığınız için merak ediyorum; kartpostallarda görüp de bugün yurt dışına gitmiş eser görüyor musunuz mesela? Antik kent kartpostalları bana tarih içinde tarih gibi geliyor; basıldıkları dönemde de tarihler çünkü. Özellikle İzmir bölgesinin ön planda olduğunu, İyonya kentlerinin ağırlıklı kartpostal yapıldığını görüyorum. Avusturyalı kazı çalışanları da buna ön ayak olmuş. Bergama'nın, İskenderun ve Adana'daki tarihi eserlerin, Afrodisias'ın 1900'lü yıllarda kartları var.

* Afrodisias'ın 1958'de Ara Güler'in "görüşüyle" yeniden ortaya çıktığı düşünülürse 1900'lerin başında kartpostalının olması ilginç geldi bana... Napoli'ye gitmiş bendeki kartpostal. "Aphrodisia" kartpostalı 1902'de postadan geçmiş. Yani 1900-1901 yılında basılmış.

* "Kartpostal editörlüğü" denilen bir meslek var bir dönem... Fotoğrafları onlar mı ısmarlıyorlar?

Onlar bir dönem neyin kartpostal olacağına, kaç adet basılacağına, hangi fotoğrafların seçileceğine karar veriyorlar, yayına sokuyorlar. Genellikle çekilmiş fotoğraflardan seçiyorlar. Hemen hemen hepsi gayrimüslim.

* Abdullah Biraderler'in fotoğrafları popülermiş anladığım. Çizimler ve "fantezi kartpostallar" da var değil mi?

Abdullah Biraderler gibi birkaç isim daha var kentleri, sosyal yaşamı ayrıntıyla fotoğraflamış. Kartpostalların da modası oluyor. Mesela bir dönem Art Nouveau dönemi oluyor. Fantezi ise canlandırmaya dayalı bayağı bir tür.

* Peki o dönem kartpostallarında hangi manzaralar, hangi hayvanlar ön planda? Bizim sanat dünyamızdan, kitapçılardan kartpostallarımız var mı? Yemeğe, okullara, spora ya da sosyal yaşama dair neler ön plana çıkıyor?

Sokak köpekleri çok ön planda. Batı, bir oryantalizmle burayı merak ediyor. Mistik buluyor buraları, ilgi çekiyor. Boğaz, Rumeli Hisarı önemli görseller. Kent yaşamında özellikle esnaf ön planda. Giyim kuşam, binalar, doğa genel anlamda bunlar da görülebiliyor zaten. 1900'lü yılların başında Avrupa'da Paris'te kitapçıların kartpostallarını görürsünüz, İstanbul'da yok böyle bir şey. Okullarsa daha çok Amerikan kolejlerinin. Onlar da genellikle bina... Spor da çok fazla yok. 1920'lerde foto kartlar çıkıyor, sporla ilgili daha çok onlar var.

"Kartpostallar geçmişle bugünü karşılaştırdığımız birer belge."

Ataol Behramoğlu

rilke (I)

Bu yazı için Rilke üzerine düşünmekte ve okumaktayken, şiirlerini yazıldıkları dilde -Almanca'da- okuyamıyor olmaya gerçekten hayıflandım.

Almanca şiirin büyük ustalarından Rilke'den okuduğum ilk kitap öyle sanıyorum ki "Genç Bir Şaire Mektuplar"dır. Kitaplığımdaki ikinci baskı Melahat Özgü çevirisiyle 1963 tarihli bir Remzi Kitabevi yayınıdır.

Bu yazı için Rilke'nin şiirlerini elden geldiğince baştan sona okumaya, gözden geçirmeye çalışırken artık çoktandır genç bir şair olmasam da bu kitapçığı bir kez daha okumayı düşünüyordum fakat zaman yetmedi. Daha sonra diyelim... Aynı şey, onun öz yaşamsal öğeler taşıyan romanı diye bilinen "Malte Laurids Brigge'nin Notları" için de geçerli.

Elimdeki ikinci baskı 1966 tarihli, Behçet Necatigil çevirisi. Kitabı yayınlayan De Yayınevi'nin (kuşkusuz Memet Fuat'ın) notunda bu kitap için "Memleketimizde ilk yayımlandığı zaman büyük yankılar yaratmış, kısa zamanda tükenmişti. Yaşları bugün yirmi beşle otuz beş arasında olan bir kuşağın çocukları Malte Laurids Brigge'nin Notları'ndan söz edildiği zaman bayağı heyecanlanır, ezbere satırlar okur, 'O bizim başucu kitabımızdı,' derler" deniyor.

Yaşım o sırada 24'müş... Fakat sözü edilen ilk basımın ne zaman, kimin çevirisiyle yayımlandığını doğrusu bilmiyorum. Buna karşılık beni Rilke'nin şiiriyle de tanıştıran onun bu ilk ve tek romanı ve özellikle de daha o yıllarda ilk okuyuşumdan bu günlere ezberimde kalan bazı dizelerdir. İsteğime karşın bu süreçte bir kez daha okumaya zaman ayıramadığım fakat mutlaka okuyacağım bu kitaptan, yanlış ya da eksik olmasın diye o dizelerin bulunduğu sayfadan yazıyorum:

"Geceleri yatakta ağladığımı
Kendisine açmadığım sevgili,
Yorgun düşüren varlığımı
Bir beşik gibi.
Benim için uykusuz kaldığını
Benim gibi, saklayan.
Ah içimizdeki bu yangını
Söndürmeye çalışmadan
İçimizde taşısak."

Kitapta şarkı olarak söylenen, "Almanca, bilinmeyen bir şarkı" diye adlandırılan bu dokunaklı dizeler kuşkusuz ki Rilke'nin kendi dizeleridir... Nitekim, onun içe kapanık yaşamının izlerini taşıyarak şöyle devam ediyorlar:

"Sevişenlere bir bak
İtirafa kalkışmalar aşkı
Sözlerine yalan karışacak."

Beni pek çok dünya şairinin şiiriyle olduğu gibi Rilke şiiriyle de tanıştıran ilk kitaplardan bir başkası Dr. Hüseyin Karakan'ın "Dünya Şiiri Antolojisi"dir.

Cep kitabı boyutlarında fakat küçük puntolarla dizilmiş muazzam bir içeriğe sahip bu birkaç ciltlik şiir hazinesinin, benim şair olarak gelişimimde muazzam bir yeri vardır. Yukarıya alıntıladığım dizeler, küçük farklılıklarla bu seçkide de yer alıyor.

Asıl adı bir hayli uzun olan (René Karl Wilhelm Johann Josef Maria Rilke) Rainer Maria Rilke, 4 Aralık 1875'te, o dönem Avusturya-Macaristan İmparatorluğu sınırları içinde yer alan Bohemya'nın başkenti Prag'da, demiryollarında memur bir babanın ve Praglı zengin bir aileden bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş. İçe kapanık kişiliğiyle pek de bağdaşmayan (dönemin güzel fırtınalı kadınlarıyla aşklar, yüksek sosyeteden ve yine kadın olan koruyucular) bir yaşamın sonunda, kan kanseri tanısıyla 1927'de Paris'te yaşama veda ediyor.

İçe kapanık bir kişilik... Fakat hem kendi kişiliğinden hem keskin ve ayrıntıcı bir gözlemlerle dışındaki dünyadan damıtılmış, benzersiz ve çarpıcı metaforlara dönüştürülerek hem bu kişiliğin hem çevresindeki dünyanın ve eşyanın tanığı olmuş şiirlerin yaratıcısı, güçlü ve özgün bir şair... **Ürünlerinin dilimize**

çevrilmesi bakımından da talihli bir şair. Melahat Özgü gibi Alman edebiyatı uzmanlarından, Behçet Necatigil gibi büyük bir ustadan söz ediyoruz. Önceki yıllarda A. Turan Oflazoğlu, yakın zamanlarda Ahmet Cemal ve Yüksel Pazarkaya, Rilke şiirinin dilimize çevrilmesine büyük emek vermiş edebiyat ustaları...

Bu yazı için Rilke üzerine düşünmekte ve okumaktayken, şiirlerini yazıldıkları dilde -Almanca'da- okuyamıyor olmaya gerçekten hayıflandım. Rilke'den "Seçme Mektuplar ve Şiirler" adıyla yaptığı derlemeye önsözünde Prof. Melahat Özgü'nün sözleriyle "Rilke şiirinin tadına varabilmek için -kanımca- onları aslından, yani Almanca'dan okumak gerek. Çünkü Rilke, bu eşsiz, benzersiz ozan, aynı zamanda büyük bir dil ustası. Dizelerinde kullandığı sözcüklerin yalnız anlamını değil; ahengini, ritmini, hatta müziğini de algılamak gerek."

Ahmet Cemal "Gece mi Tek Gerçeğimiz?" adıyla yaptığı Rilke şiir seçkinin önsözünde bu konuda şöyle yazıyor: "Rilke sözde müziğin, anlatımda düşünülebilecek en zengin şiir kurgularının ta kendisidir, kimilerinin nitelendirmesiyle '**katıksız şair**' tipinin en mutlak örneğidir. Rilke şiirini okumak, sözün söz aracılığıyla müziğe dönüştürülmesine, günlük yaşam gerçeklerinin artık bütünüyle farklı bir dünyada kendine özgü gerçeklere dönüşmesine -ve böylece daha bir vurgu kazanmasına-, sözün yalnızca kendisine ait bir dünyada değer taşıyabileceğine tanıklık etmek demektir."

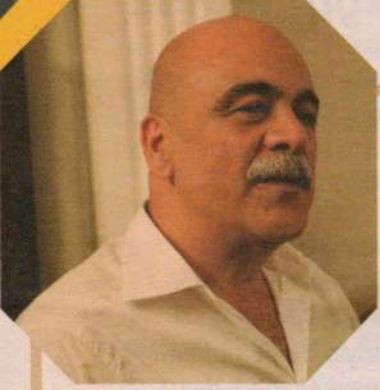
Yüksel Özoğuz çevirisiyle yayınlanan "Dua Saatleri Kitabı"na önsözünde Prof. Şara Sayın'ın sözleriyle "imge, ritim ve melodiyle yoğrulmuş bir dildir bu..."

Bu sayfaya yazdığım başka dillerden şairler arasında şiirini değerlendirmede en çok zorlandığımı Rilke olduğunu itiraf ederim... Benim şairim mi değil mi sorusunu sıkça sorduğum da oldu... Sonuçta bir orta yol bulabildiğimi sanıyorum. Fakat vardığım sonuçları ikinci bir yazıya erteliyorum...

mutluluk kaynağı izmir fuarı

İzmir Enternasyonal Fuarı eylül ayında kapılarını 87. kez İzmirliyle ve tüm Türkiye'ye açıyor... Peki İzmirliyle fuar hakkında ne düşünüyor; kendilerine sorduk...

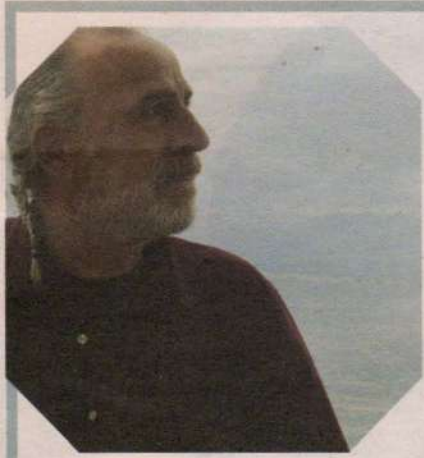

**“GÜNDÜZÜ AYRI,
GECE Sİ AYRI GÜZEL”**

Faruk Aygün, 57 yaşında

İzmir Enternasyonal Fuarı 80'li yılların başlarında İzmir'in değişmez eğlence mekânlarından biriydi. Türkiye'nin en ünlü sanatçıların konser verdiği,

şık hanımların, kibar beylerin gidip eğlenebildikleri bir alandı. Temmuz-Ağustos aylarında İzmirliyle Alsancak'tan bile daha fazla vakit geçirirdi. Çay bahçeleri, restoranları, büfeleri, yeşil alanları... Türkiye'deki en büyük lunaparkıyla insanları kendine çeken bir yeri bizim için. Gece gazonlar başlar açılmaya, belli bir saatte sonra kulüplerde müzik olur. Aydın'dan, Manisa'dan hatta İstanbul'dan fuardaki sanatçıları izlemek için gelir insanlar. Özellikle fuar ayında İzmir dolup taşar. Fuarın en önemli taraflarından biri de her kesimden insanın eğlenebildiği bir yer olması. Varlıklı aileler de gelip fuarda eğlenir, alt gelirli aileler de... Gündüzün ayrı gecenin ayrı güzelliği var. Önceden her mekandan gelen şarkı, türkü sesleri birbirine karıştırdı. Müzeyyen Senar'dan Muazzez Abacı'ya, Zeki Müren'den Sezen Aksu'ya kadar birçok sanatçı fuarda sahne alırdı. Şimdiyse fuarda hem yeni nesil sanatçılar hem de gençliğimizin popüler sanatçıları bir arada izleyebiliyoruz. Onları dinlemek için fuarı dört gözle bekliyoruz. En sevdiğim kitapların yazarlarıyla soru sorma, sohbet etme imkanı buluyorum. İzmir Fuarı'nda sayısız anım vardı, her yıl yenilerini katıyorum.

**“AKŞAM OLSA DA GAZİNOYA
GİTSEK...”**

Güven Karanfil, 54 yaşında

Fuara herkes en güzel kıyafetlerini giyer ve ilk günden son gününe kadar ziyaret ederlerdi. Arkadaşlarla beraber Ada Restoran'da yemek yedik, büyük gölün içinde kuğu su bisikletlerine binerdik. Akşam olduğunda gazonlara gidilir o akşam çıkan sanatçı dinlenirdi. Özellikle Golf, Cubana ve Göl Gazinosu'nda dönemin popüler sanatçıları çıkar, canlı performanslar sergilerdi. Geçtiğimiz yıl uzun

bir aradan sonra ziyaret ettiğim İzmir Enternasyonal Fuarı'ndaki değişiklik beni çok şaşırttı. İzmir'e gelmesini dört gözle beklediğim tiyatroyu seyrettim. Ardından çim konserlerinde çok sevdiğim bir sanatçının konserini dinledim. Kültürpark'ta yürürken karşıma çıkan sokak gösterileri ve tüm bu etkinliklerin tıpkı eskiden olduğu gibi bir arada oluşu bir İzmirli olarak beni çok mutlu etti.

**“FUAR BİZİM İÇİN
MUTLULUK KAYNAĞI”**

Ahmet Karakaya, 55 yaşında

İzmir'imizin mavisıyla yeşilin buluştuğu, ağustos aylarında da renk verdiği ilimizde fuar günleri hep çok güzeldi. Gençlik yıllarımızda fuar açılacağı zaman içimizde bir heyecan hissederek, ayrı bir mutluluk duyardık. İzmir'e Türkiye'nin ve dünyanın her yerinden gelirlerdi. O mevsimlerde oldukça kalabalık olurdu İzmir. Hepimiz fuara gideceğiz diye ayrı bir mutluluk hissederdik. Fuarı 3-5 kez ziyaret eder, sanatçıları dinlerdik. Fuar bizim için o dönemlerde olduğu gibi şu anda da mutluluk kaynağı. İzmir Fuarı kente farklı bir kimlik, farklı bir ticari ve kültürel yapı sağlıyor. İzmir Enternasyonal Fuarı açıldığında Türkiye'de popüler olan sanatçılar Kültürpark içerisinde kurulan farklı sahnelerde çıkıyor. Birbirinden iyi tiyatrolar ve müzikaller fuar döneminde sahne alıyor. Biz sevdiğimiz sanatçıları dinlemek ve tiyatroları izlemek için eşimizle, dostlarımızla harıl harıl program yapıyoruz. Bu sene de Fuar'ı dört gözle bekliyoruz...

**“NİŞANLIMLA
AKASYALAR'A
GİTMİŞTİK”**

Tülin Anja, 52 yaşında

İzmir Fuarı'nda hangi sanatçı hangi pavyonda ne kadar paraya çıkıyor, öncelikle ona bakardık. Nişanlımla İzmir Fuarı'nda bulunan Akasyalar'da Seda Sayan'ın bir sahnesine gitmişim. Çok güzeldi. O dönemlerde fuarın en popüler isimleri İbrahim Tatlıses, Bülent Ersoy ve Zeki Müren'di. Bir de pavyonların dışında halk konserleri olurdu. Yine Zeki Müren, Ferdi Tayfur gibi sanatçıları çok daha uygun fiyata çiğdem çitleyerek izlerdik. Bugün de en sevdiğimiz sanatçıları izlemek için, aynı keyifle çiğdemlerimizi ve katlanabilir sandalyelerimizi alıp Fuara gidiyoruz, çimlerde yer kapıyoruz. En sevdiğim etkinlik ise Mogambo Caz Geceleri... Gençliğimizin en popüler mekanında, birbirinden ünlü caz sanatçıları dinlemeye bayılıyoruz... Eylül'ün gelmesini sabırsızlıkla bekliyoruz.

“SEVDİĞİMİZ SANATÇILARI GÖRMEK İÇİN FUARA GİDİYORUZ”

Bayram Cantürk, 54 yaşında

Arkadaşlarla fuara giderdik, gazonlarda eski ünlü şarkıcılar çıkardı. Bülent Ersoy, Ferdi Tayfur, Kibariye, Cengiz Kurtoğlu gibi sanatçılar gelirdi, herkes onları görmek için fuara akın ederdi. Yabancı ülkelerin markaları firma olarak fuara gelir tanıtım yapardı. Film gösterimleri olurdu, her ülkenin kendi gösterim yeri vardı. Şimdiyse Sinema Burada Festivali var... O yılın birçok yarışmada ödül kazanan filmlerini ücretsiz izleyebiliyorum. Yönetmenler, yapımcılar ve oyuncularla da sohbet etme imkanı buluyoruz. Ben filmimi seyrederken, kızım en sevdiği rock sanatçılarından konserlerini dinleme fırsatı buluyor. Arkadaşlarla birlikte o dönemdeki en mutluluk veren etkinliğimizdi İzmir Fuarı'na gitmek, şimdilerde de oğlumla aynı heyecanı paylaşıp fuar tarihini bekliyoruz. Bu yıl 7-16 Eylül deymiş. Şimdiden programımızı yapmaya başladık.

Hazırlayan: Onur Koray Gülşen

Melda Özer

sevgi anlaşılmak değildir

Bütün filozoflar, "Bir şeyleri değiştirmek isteyen insan, işe önce kendisinden başlamalıdır" der. Bunu sadece filozoflar söylemez, bütün kişisel gelişim kitapları, psikologlar, öğretmenler, anneler, babalar da söyler. Aslında hiç kimsenin söylemesine de gerek yoktur. Bunu hepimiz biliriz, biliriz de bilmek yetmez. Değişmek zor geldiği için de daha kolay olduğunu düşündüğümüz diğer yolu deneriz, yani değiştirmeyi. İşte hayatın en sancılı süreçlerinden biri. Hayatı kendimize ve karşımızdakine zehir etmenin en kestirme yolu. Yapmayan var mı? Ya da en azından denemeyen...

**Beğeniriz,
bayılırız,
hayran oluruz,
aşık oluruz
ama yetmez
bu bize.**

Beğeniriz, bayılırız, hayran oluruz, aşık oluruz ama yetmez bu bize. Eğer o da bize aşık olursa hele de bağlandıysa sıra gelir eleştirmeye, sonra da dozu artırmaya ve "Onu öyle yap, bunu böyle yap" demeye. Onun bize olan aşkını, daha çok zaafını kullanarak kaybetme korkusu yaşatmaya. "Eğer benim istediğim gibi olmazsan beni kaybedersin" demeye ve bunu son derece hayasızca yapmaya. Aslında **birini sevmenin yolu saymaktan geçer. Onun yoluna, seçimlerine, değerlerine saygı duymaktan geçer.** En çok da onun -güya aşk için ve bize rağmen- kendi olması ve değerlerinden ödün vermemesini severiz. Özgür ruhunu, mırıldandığı şarkıyı, çiçek ekerken yüzüne düşen saçını severiz. Spor yaparken terleyen alnını, çay koyarken ki edasını, vicdanını, hüznünü, savaşçı ruhunu severiz. "Ben olmadan tek başına seyahate çıkamazsın" dediğimizde "Ben zaman zaman yalnız seyahat etmeye ve kendimle baş başa kalmaya ihtiyaç duyuyorum. Bunun sana olan sevgimle hiçbir

ilgisi yok" demesini severiz ve doğru olanın bu olduğunu biliriz ama diğer taraftan da sinirden patlar, baskı yapmayı deneriz. Oysaki o hep aynıdır. İsteddiği de istemediği de bellidir. Ama eğer biz de onun gibi değilsek, değişmekten çok değiştirmeye odaklanmıssak; aşkı, sevgiyi bizim için yaptığı fedakarlıklarla ve geri adımlarla ölçmeye programlandıysak, onu istediğimiz gibi eğip bükemediysek, sözün özü çığsek; yürümez bu ilişki, ayrılır yollar. Yıllar sonra anlarız belki neleri yitirdiğimizi ama iş işten geçmiştir artık. Kadın ya da erkek olmaktan çok daha önemlisinin birey olmak olduğunu ve birey olamadan yaşanan aşkın sonunun hüsrana olacağını anlamışızdır. Bunun kızılacak bir tarafı da yoktur diğer taraftan. Değişim, kendimize "Hadi değiş" komutu vererek gerçekleştirebileceğimiz değil yaşaya yaşaya içselleştireceğimiz bir olgudur. Aynı ipek böceğinin kozasını ördükten sonra, içinden önce tırtılın çıkması ve kelebeğe dönüşmesi gibi... **Zaten her aşk kendimizi daha iyi tanımak için karşımıza çıkan birer fırsat değil midir?** Tam teslimiyetin, koşulsuz sevmenin taviz vermek olmadığını anladığımızda, su gibi akar her şey aynı Halil Cibran'ın dediği gibi...

Birbirinizi sevin, ama sevginin üzerine bağlayıcı anlaşmalar koymayın. Birbirinizin kadehini onunla doldurun, ama aynı kadehe eğilip içmeyin. Ekmeğinizi bölüşün, ama aynı lokmayı dişlemeye kalkmayın. Şarkı söyleyin, dans edin, eğlenin birlikte, ama ikinizin de birer Yalnız olduğunu unutmayın. Çünkü bir selvi ile bir meşe birbirinin gölgesinde yetişmez.

Kim Bilir?

1) Franz Kafka'nın ünlü eseri "Dönüşüm"ün orijinal adı aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Das Schloss
- B) The Metamorphosis
- C) Die Verwandlung
- D) La Metamorfosis

6) Josef K. karakteri, Kafka'nın hangi eserinin başkarakteridir?

- A) Amerika
- B) Yasa Önünde
- C) Dava
- D) Şato

2) Kafka'nın ölümünden sonra imha edilmesi için edebi vasisi olarak tüm çalışmalarını teslim ettiği arkadaşı aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Kurt Wolff
- B) Max Brod
- C) Malcolm Pasley
- D) Esther Hoffe

7) Kafka'nın "K. köye ulaştığında akşamın geç saatiydi." cümlesiyle başlayan eseri aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Şato
- B) Dönüşüm
- C) Bir Ceza Kolonisinden
- D) Dava

3) Kafka'nın eserleri ve hayatından kesitler sergilenen Franz Kafka Müzesi nerede bulunmaktadır?

- A) Barselona
- B) Berlin
- C) Prag
- D) Budapeşte

8) Max Brod'un, Kafka ve bir arkadaşlarıyla kendilerinden "Yakın Prag Çemberi" (Der enge Prager Kreis) olarak bahsettiği diğer arkadaşları aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Felix Weltsch
- B) Karl Hermann
- C) Reiner Stach
- D) Peter André Alt

4) Kafka üniversite eğitimini aşağıdakilerden hangisi üzerine tamamlamıştır?

- A) Edebiyat
- B) Hukuk
- C) Tıp
- D) Kimya

9) Kafka'nın "Dönüşüm" eserini 1952 yılında Türkçeye çeviren ilk kişi aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Regaip Minareci
- B) Ahmet Cemal
- C) Vedat Günyol
- D) Kamuran Şipal

5) 2004 yılında hem Franz Kafka Ödülü hem de Nobel edebiyat ödülü kazanan yazar aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Elfriede Jelinek
- B) Philip Roth
- C) Harold Pinter
- D) Amos Oz

10) Kafka'nın Kübist bir tasarıma sahip mezar taşının mimarı aşağıdakilerden hangisidir?

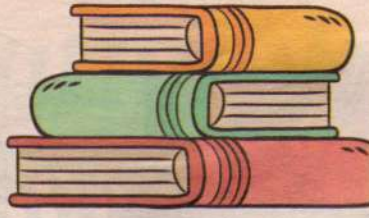
- A) Leopold Ehrmann
- B) Harold Bloom
- C) Hugo Bergman
- D) František Zelenka

Testi çözüp doğru cevaplarını bizeyazin@kafadergi.com'a gönderen ilk 10 okuyucumuza yazarlarımızdan imzalı kitap hediye!

Hazırlayan: Özge Doğan

Geçen ayın cevapları:
1) B 2) C 3) A 4) A 5) C 6) B 7) A 8) B 9) C 10) D

SÖZLÜK

Metin Uca s.38

isim. **Kavas:** Elçilik veya konsolosluklarda görev yapan hizmetli.

Sema Kaygusuz s.16

isim. **Diyalektik:** Genelde akıl yürütme yoluyla araştırma ve doğrulara ulaşma yöntemi.
isim. **Retorik:** Güzel söz söyleme, hitabet sanatı.
isim. **Hetero-normatif:** Heteroseksüelliğin toplumsal ve doğal norm olarak kabul edilmesi veya bu kabulü içeren kültürel yapı.

Başar Başaran s.5

Vaka-ı adiy: Sıradan olay, kanıksanmış durum.
isim. **Melal:** Üzüntü, hüznün, dert.
isim. **Lahza:** Zamanın bölünemeyecek kadar kısa bir parçası, an.
Asr-ı saadet: Mutluluk Devri.
isim. **Maraz:** Hastalık.
isim. **Eza:** Üzme, sıkıntı verme, üzüğü.
isim. **Buhur:** Tütsü.

Gökhan Çınar s.11

isim. **Amigdala:** Beyinde, duygusal hafıza ve duygusal tepkilerin oluşmasında önemli role sahip bölge.

Candaş Tolga Işık s.22

isim. **Alturizm:** Bir kişinin yaşamını diğerlerine adanması / kişisel çıkarlarını unutarak, ya da bunlardan vazgeçerek başka insanların mutluluğu için çalışmak.

Mahir Ünsal Eriş s.13

sıfat. **Farazi:** Varsayımsal.
isim. **Dimag:** Beyin, zihin.
isim. **Tevekkül:** Herhangi bir işte elinden geleni yapıp daha sonrasını Allah'a bırakma.

Alper Canıgüz s.9

sıfat. **Müspet:** Olumlu.
isim. **Haslet:** İnsanın yaratılışından gelen özellik, huy.
sıfat. **Demografik:** Nüfus bilimsel.
isim. **Mevduat:** Belli bir süre sonunda veya istenildiğinde çekilmek üzere bankalara faizle yatırılan para/yatırım.
isim. **Ahfâd:** Torunlar.

Nilay Örnek s.50

isim. **Efemera:** Gündelik yaşama ait ıvır zıvır, kısa ömürlü, küçük ve geçici belge niteliği taşıyan materyaller.

Levent Erden s.17

birleşik fiil. **Regüle etmek:** Ayarlamak, düzenlemek.

Şebnem İşigüzel s.19

isim. **Kalantor:** Gösterişi seven, varlıklı kimse.

Can Yılmaz s.45

fiil. **Eprimek:** Bozulmak, ekşiyip çürümek.
sıfat. **Lafazan:** Geveze.
sıfat. **Kesif:** Yoğun.
sıfat. **Tebelleş:** İstenmediği hâlde, birinden veya bir yerden ayrılmayan, gitmeyen, musallat olan.

Cem Davran s.23

isim. **Darülbedayi:** 1914 yılında kurulan İstanbul Şehir Tiyatrosu'nun ilk adı.
isim. **Demans:** Bilişsel bozukluğa bağlı unutkanlık.

Gökhan Dağıstanlı s.25

sıfat. **Menfi:** Olumsuz, negatif.
isim. **İhtiras:** Aşırı, güçlü istek.
isim. **Alarga:** Açık deniz, engin.

Zafer Algöz s.15

isim. **Sükse:** Başarı, gösteriş ilgi çekecek durum.
isim. **Nazire:** Karşılık olarak, benzetilerek yapılan davranış, söz.

İlber Ortaylı s.4

birleşik fiil. **Tetkik etmek:** İncelemek, araştırmak.
isim. **Ricat:** Gerileme, geri çekilme, geri kaçma.

Kerimcan Kamal s.44

sıfat. **İktisatlı:** Aşırı harcama yapmayan.
isim. **Dogma:** Belli bir konuda ileri sürülen bir görüşün sorgulanamaz, tartışılmaz gerçek olarak kabul edilmesi.

Gülse Bırsel s.27

sıfat. **Atıl:** Tembel, işsiz, aylak, etkisiz, işe yaramaz.
isim. **Yuppie:** Hırslı ve maddi şeylere önem veren meslek sahibi genç.
sıfat. **Kruvaze:** Ön parçaları birbiri üzerine gelecek biçimde yapılan (ceket, yelek)

Ranini s.46

isim. **Bulimia:** Kronik yeme bozukluğu hastalığına verilen ad. / Kusma hastalığı.
sıfat. **Hemhal:** Durumları aynı olan (kimseler).
isim. **Müşteki:** Yakınan, sızlanan, şikâyetçi.
sıfat. **mukim:** Bir yerde, bir evde oturan, ikamet eden.

KAFA'ya göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

#kafamagöre

Ağustos 2018 - Sayı: 48 - Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık Sorumlu Müdür: Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Derin Karabulut

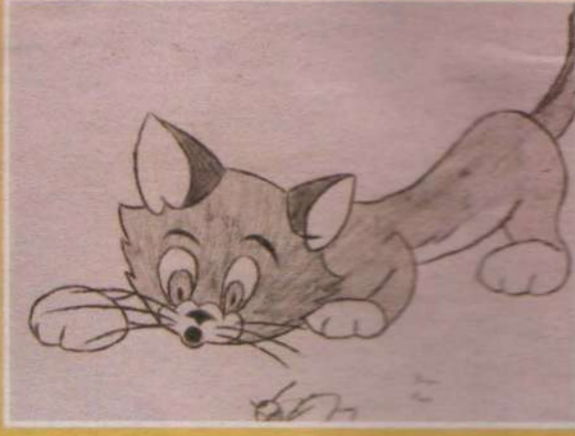
Görsel Yönetmen: Dorukhan Varlık Tasarım: Nazlı Kaplan Kapak: Hakan Arslan
Okuyucu Temsilcisi: Emrah Akbaş Reklam Grup Başkanı: Hande Gün

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11/A 41
Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - Tel: (0212) 454 30 00 Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22
www.kafadergi.com - bizyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

KAFA Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yaygın ortamında ve sanal ortamında kullanılamaz.
Poster ve çıkartmalar derginin içinde ücretsiz olarak verilmektedir.
Posterler çizim: Hakan Arslan

Mert Köse

Kayra Kaya, 10 yaşında...

okuyucu
kafası

Sen de yaz, çiz, gönder KAFA'ya,
yayınlansın önümüzdeki sayıda!
biz yazın@kafadergi.com

@nilonay

ayın fotoğrafları

#kafadergisi

@kitapbakani

@kahvekitapikilisi

@happyandwhisky

Gökhan Sarıkaya beni unut

Sen uykudayken, kapın usulca açılıp aralandığında,
uyanıp kim olduğunu bilmek için,
kalbin hızla atarken o yalnızlık duygusunda,
etinin acısını hissetmeden öylece yanarken,
bir başına,
beni unut...

İncecik bileklerini,
yoksul ışıltısıyla süslerken başkaları,
bakmaya doyamadığım gözlerini,
devirip avuç içlerine,
**hıçkırır hıçkırır ağlarken öylece,
kader deyip kendini avut,
beni unut...**

Bir otobüs durağında inip,
kalabalıkların içinde yürürken düşünceli,
hediyelik sevdaların, hediyelik eşyalarla paylaşıldığı
vitrinlerin önünden,
yağmurlu bir Eylül günü,
ıslanmış bulurken kendini,
üşürken bir sokak kedisiyle başbaşa,
ve ben,
o an yoksam yanında,
beni unut...

Gündüz ve gecenin birbirine karıştığı,
birbirinden ayırt edilmediği o sisli günlerde,
puslu pencerenin perdesi aralanmış camına,
şefkatle okşadığım başını yaslarırken,
uzun uzun bakarken ve bulurken kendini o başıboş sokakta,
söküp at sende bıraktığım hüznün resmini,
hissizliğimin kansız ölümüne yas tutmayı bırak,
sırtını dön ve git,
beni unut...

Özen Acar

sağanak yağmurlu bir günden

Sağanak yağmurlu bir günden yazıyorum.
Tenime kavuşan her bir damla
iliklerimden ulaşıyor sana, bazen de
bize. Her bir damlası senin gibi okuyor
saçlarımı, yanaklarımı... Öylesine ince,
öylesine narin ki dursun istemiyorum.
Çünkü tıpkı yanımdasın, tıpkı yanı
başımıdasın gibi sıcak ellerim. Islandıkça
çiçek çiçek oluyor gönlümün bahçesi.
Sen saklısın çünkü tüm damlalarda.
Bu yüzden yavaş yavaş, ilk adımlarını
atan bebek gibi yürüyorum. Papatyalar,
orkideler, güller... Hepsini sana, seninle
büyütmek istiyorum.

**Sağanak yağmurlu bir günden
yazıyorum. Gökyüzümü ikiye
bölen şimşekler, senin de
gökyüzünü ikiye bölüyorlar**

bilirim. Sen korkarsın, elinde
sıcacık bir kahve, kareli battaniyenin
altında üşürsün. Titriyorsundur şu
an eminim belki korktuğundan belki
üşüdüğünden. Ben korkuyorum mesela.
Gökyüzümü ikiye bölündüğünden değil,
belki korktuğundan belki üşüdüğünden...
Sağanak yağmurlu bir günden yazıyorum.
Şemsiyenin altında mutlu mutlu
yürüyen çift seni düşürüyor içime.
Bende eksik kalan sen çiğlikler atıyor.
İçimde yükseliyor ses, kulaklarımda son
buluyor nefesin. Fısıldıyormuşsun gibi
fısıldıyorum sana, aslında bir boşluğa.
Kimse duymuyor ne dediğimi. Her
kelimemi onlara çarpan damlacıklara
zarflıyorum sen duy diye. Çünkü bilirim
bu yağmur senin de yağmurun...

Aşk, bir yönetim biçimi diye tanımlanmayı reddetmiştir. Yalnızlık bir devrimdir ve yalnız kalmayı beceremeyenler, buna katlanamayanlar mücadele esnasında çabucak telef olur. Akıl hastaneleri, barlar, yalnızlık devrimi için savaşımlara ihanet etmiş militanlarla doludur. Aşk acısı çeken bal gibi dönektir artık. Hiçbir ağaç, ormana katılmak için büyümmez çünkü. Mesele, tek başına da işe yaradığının, işlediğinin bilincine varmaktır; bunun keyfiyle yaşayabilmektir. Aşk, ağaca tesadüfen konan kuştur; kuş, ağacı üzmez, üzmemelidir de. Eğer bir ağaç kendisine konup sonra da uçup giden bir kuş yüzünden acı çekiyorsa doğanın ayarlarıyla oynanmış demektir. Aşk, şansa bağlı temastır çünkü. Çünkü aşk, matematikteki 'teğet' konusunda ilk örnektir. Değip geçmektir. Dokunup kaybolmaktır.

küçük İskender

bir delinin ot defteri / Sel Yayıncılık, 2012